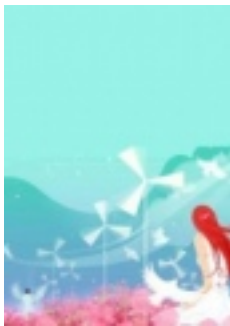

Nụ hôn của gió

Contents

Nụ hôn của gió	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	42
7. Chương 7	50
8. Chương 8	58
9. Chương 9	64

Nụ hôn của gió

Giới thiệu

Truyện Việt Nam do bạn SuSu tự sáng tác từ mấy năm trước. Đây là bản mình chép vào word lấy n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-cua-gio>

1. Chương 1

” Cộc...cộc...”

Giờ này còn ai gõ cửa thế nhỉ? Hỏi thừa vì ở nhà chỉ có hai anh em nó. 3h sáng rồi còn gì?

Lết quả dếp gấu Pooh ra mở cửa. Ông anh nó thò đầu vào, hỏi:

- Sao giờ này mày còn chưa ngủ?

- Sao giờ này anh còn gõ cửa phòng em? - Nó vặn lại.

- Tao đi toilet thấy phòng máy sáng đèn nên vào thăm.
- Lý do mất vệ sinh quá. Thôi anh vào đi.
- Thôi tao không vào đâu. Mai máy không làm được bài lại sang đố cho tao làm phiền thì khổ, tao chả dại.
- Gớm! Lịch sự quá. Lượn đi cho nước nó trong.
- Ngủ sớm đi nhá! Không mai vừa ngủ vừa làm bài thì khổ. Tao về phòng đây!
- Em biết rồi. Ngủ ngon nhá anh iu!
- Lạy mẹ, thôi ngủ đi

.....

Ông anh nó vừa về phòng thì nó cũng dọn dẹp sách vở. " Hôm nay thế là đủ rồi!" Nó lẩm bẩm. Ném mình lên giường, do đã mệt nên nó dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Lê cái xác (gần như là không có hồn) ra trạm xe buýt, nó dựa mình vào cột điện, tranh thủ ... ngủ tiếp. Có khi nó sẽ ngủ quên nếu không có tiếng gọi:

- Linh! Có muốn muộn không thế?

Nó giật mình. Trước mặt nó là chiếc xe 39 quen thuộc. Người (tốt bụng) gọi nó dậy là Hoàng, anh chàng phụ xe ngày nào cũng gặp. Nó vừa ngáp vừa leo lên xe. Mấy người trên xe cười rúc rích, nhưng nó không để ý, một phần vì quen rồi, một phần vì nó vẫn đang lơ mơ. Nó cất tiếng chào:

- Cháu chào chú (lái xe). Em chào anh "đồng hồ báo thức".
- Tên mới đặt cho anh ah? Anh xin nhá. Mất thêm quảng thế kia, chắc lại thức khuya hả?
- Yep! Em đang trong kỳ thi..
- Thảo nào...
- Còn ghế trống không anh? Em vẫn buồn ngủ.
- Xuống dưới cuối xe kia kìa.

Mắt nhắm mắt mở, nó loẹt quẹt bước xuống cuối xe. Thả mình vào một chiếc ghế còn trống, tiếp tục "sự nghiệp".

.....

- Qua trường em rồi kìa! Không xuống ah?
- Nó choàng tỉnh, bật dậy và hét lên (to cỡ loa phóng thanh)
- Sao không gọi em? Chán anh thế! Chú ơi cho cháu xuống!

Mọi người trên xe quay lại nhìn nó, nó chỉ biết cười trừ tỏ vẻ hối lỗi. Quay sang gặp nụ cười của Hoàng, tên này sao còn cười được nhỉ? Nhìn ra ngoài nó mới hiểu, còn một đoạn nữa mới đến trường. Nó lừ mắt với Hoàng:

- Sao lừa em?
- Không thể làm sao em dậy? Mà hét to không làm anh thích em hơn đâu nhóc ah!
- Xí, ai thèm...

Đề bài Tâm lý học hầu hết là bài tập tình huống, chỉ có một số ý nhỏ trong giáo trình, thành ra nó phải...bịa. Một tiếng rưỡi cuối cùng cũng trôi qua. Đám chiến hữu xúm vào hỏi han:

- Làm bài được không? Sao mặt mày như cái bánh bao chiều thế kia?
 - Tao bịa sạch. Biết thế hôm qua không cố công ” nhồi” cả quyển giáo trình vào đầu nữa, mặt công toi, hừ..._Nó cầu nhàu.
 - Thôi, sầu làm gì, đi làm một chiều giải đen với bọn tao.
 - Đúng đấy, tình trạng chung ấy mà. Chuyện thường ngày ở huyện.
 - Thôi chúng mày đi đi_ Nó phẩy tay_ Tao mệt. Buồn ngủ quá. Về đây.
- ” Nhìn mặtc chúng nó rõ chữ ” PHỎN” thế kia, tình trạng chung gì?”

Nó không về ngay mà bò vào thư viện, chẳng phải nó chăm chỉ gì đâu, chỉ là nó thấy trong thư viện...để ngủ hơn ở nhà thôi. Chui vào một góc khuất sau 5 giá sách to vật vờ của khoa Luật, nó thực hiện ý định.

Đang mơ màng thì nó có cảm giác bị nhìn trộm (giác quan thứ n), mở mắt ra, đúng là có người đang nhìn nó chăm chú thật, đơ mắt mấy giây (vì anh chàng kool quá), lấy lại bình tĩnh, nó hỏi:

- Sao nhìn tôi ghê thế? Quen biết gì không?
- Anh chỉ nghĩ là một người như em vào thư viện có lẽ không phải để ngủ_ Anh chàng nhún vai.
- Thế anh nghĩ để làm gì? Đọc sách ah? Mà sao lại là một người như tôi? Theo tôi nhớ thì tôi không quen anh.
- Ồ, Vũ Tuyết Linh, hot girl khoa Luật ai mà không biết. Ảnh của em hồi thi nữ sinh thanh lịch vẫn còn dán khắp trường kia kìa.

Nó đã thôi cảnh giác, vì thấy anh chàng này khá thú vị, bèn tuôn một tràng:

- Hi...em quên. Thế anh tên là gì? Năm thứ mấy? Học khoa nào?
- Em hỏi nhiều thế? Từ từ thôi chứ. Anh là Trần Hải Phong. Cùng khoa với em và trên em 2 khóa.
- Oh_Nó gật gù_ Em không quen nhiều anh chị khóa 47. Thế nên không biết anh. Anh vào tìm sách ah? Thôi không làm phiền anh nữa. Em đi về đây. Gặp lại anh sau nhá.
- Uhm, bi bi em.

Phong nở một nụ cười nhẹ làm nó nghĩ ” Việt Nam có người đẹp trai thế này sao?” (phản Quốc wa’)

.....

Nó lại phải làm một công việc ” nặng nhọc” là leo lên xe buýt. Vừa bước lên xe đã nghe thấy tiếng của Hoàng (” lúc nào cũng gặp! duyên thế!”)

- Linh! Mặt toe toét thế kia chắc làm bài tốt lắm hả?

Hoàng nhắc làm cho mặt nó chuyển từ toe toét sang méo xẹo, tay này làm nó nhớ đến cái thực tế đau thương là bài của nó chẳng đâu ra đâu cả. Nó trả lời:

- Tốt gì! Chẳng ra sao cả. Cũng may là trời còn thương vớt cho em một tí may mắn chứ không là em tự tử rồi (phóng đại quá)
- Phui phui cái mồm em. Thế may mắn gì xẻ cho anh một tí.
- Xẻ thế nào được. Em vừa quen một anh chàng hay lắm, cùng khoa với em thế mà bây giờ em mới biết.

Nó hào hứng kể mà không để ý thấy Hoàng khẽ nhíu mày

- Thế hẳn có đẹp trai hơn anh không?
- Không...(anh chàng khẽ mỉm cười)... đời nào anh đẹp trai bằng anh í (đang bay lên mây lại phải tụt xuống, tội nghiệp thằng bé). Nhưng mà...Ồi! Chú ơi đến nhà cháu rồi! Đỗ lại lần nữa đi chú!

Mãi nói chuyện nên nó quên mất việc xuống xe. Nó vẫy tay chào Hoàng rồi lon ton chạy vào nhà. Hoàng nhìn theo nó, lầu bầu : ” Đồ ngốc! ”

Vừa vào đến cổng đã thấy bóng ông anh nó đang...lau nhà. Lão í không để ý, thế là nó rón rén, rón rén rồi nhảy phốc lên lưng ông anh tội nghiệp.

- Anh Zun!!! Chấm ghê. Lau nhà hộ Zin. Iêu thế!

- Zin! Xuống ngay! Tao không lau cho nữa bây giờ.

Câu này quả là có uy lực, nó xuống ngay mà không dám hó hé gì.

- Mà tao bảo đừng gọi tao là Zun nữa, nghe trẻ con lắm

- Anh vẫn gọi em là Zin đấy thôi. Tên Zun đáng iu chứ. Với lại 2 cái tên Vũ Tuấn Linh và Vũ Tuyết Linh chỉ để cho người lạ gọi thôi. Gọi Zun, Zin để phân biệt Linh anh, Linh em he he__ Nó cự lại.

- Thôi tao chịu thua mày. Có lên phòng để yên cho tao lau không thì bảo?

- Dạ..._Nó ỏn ẻn rồi phóng như bay lên gác.

Mở quyển “Ngục trung nhật ký” à quên “Zin Zin nhật ký”, nó viết:

ngày...tháng...năm...

Làm bài không tốt. Nhưng quen được một tên hay ho. Vừa nãy chưa kịp nói hết với Hoàng. Hắn đẹp trai thật đấy, “nhưng mà còn lâu mới bằng người yêu em”. Nhớ Vũ quá. Không biết giờ này anh đang làm gì nhỉ? Có nghĩ đến em không???

Viết đến đây thì:

” I love you, till I die

Deep as sea, wide as sky

The beauty of our love paints rainbows every where we go..”

Chuông điện thoại của nó.

” Lun is calling...” Nó nhắc máy.

- A lo, tao đây. Gì mày?

- Lên Ciao đê. Anh em đang tụ tập, thiếu mỗi mày thôi.

- Tao không lên đâu. Vừa về đến nhà. Mệt!

- Mày không lên mắt người yêu đừng trách!

Nói xong con Lùn cắt máy luôn. Đánh hơi thấy mùi nguy hiểm trong vụ này, nó vớ lấy cái mũ bảo hiểm, chạy âm ỉ ra cửa, chỉ kịp quay lại nói với anh nó mấy câu:

- Anh Zun! Đừng nấu cơm em. Cho em mượn xe nhá.

Không đợi lão già đồng ý, nó nhảy lên con Nouvo đen tuyền, phi như bay lên Ciao.

Rút chìa khóa xe, đám chiến hữu đang vầy vầy nó ở một cái bàn ngay cửa sổ. Chậm rãi bước vào, nó hát hăm:

- Vụ gì? Liên quan gì đến người yêu tao?

- Mày nhìn xem__ Con Híp chỉ tay vào một cái bàn phía trong góc.

Nhìn theo tay con Híp, nó thấy một cái dáng quen quen. Là Vũ!!! Nhưng...anh đang ngồi với đứa nào thế kia? Lại còn nắm tay nhau nữa chứ...Anh bảo 3 hôm nữa anh mới về cơ mà?

- Mày thấy chưa? Đấy, gọi mày lên đây xem phim tình cảm đấy. Còn cho mày tự xử. Anh em ngồi đây chờ__ Con Lùn này nói chuyện lúc nào cũng như tát vào mặt con nhà người ta ấy.

Nó tiến về phía Vũ, đám chiến hữu nín thở chờ đợi.

Đứng trước bàn Vũ, anh ngẩng lên, vừa nhìn thấy nó lập tức bị cầm khẩu, chỉ lấp bắp được mấy từ:

- Zin...anh...
- Anh vẫn còn nhận ra em là tốt rồi__ Nó mỉm cười, chỉ tay sang con bé đối diện Vũ, nó hỏi: Cô gái này là ai hả anh?
- Tôi là bạn gái Vũ...Con bé lên tiếng.
- Tôi không hỏi cô__ Nó gần giọng__ Em hỏi lại, cô gái này là ai?
- Bạn...bạn gái anh...

“BỐP”, 1 cái tát như trời giáng vào mặt Vũ.

- Cảm ơn anh (quái, cảm ơn gì????)__ quay sang phía con bé kia__ Xin lỗi vì đã tát người yêu cô.
- Rồi nó quay lưng đi thẳng, để lại một con bé như sắp khóc với 1 anh chàng mặt hằn rõ dấu bàn tay.

.....

- Pro thật. Tao phục mày.
- Tao muốn về nhà__ Nó nói nhỏ.
- Thôi đi chơi với bọn tao cho khuây khỏa.
- Tao nói tao muốn về nhà__ Nó hét lên. Rồi như thấy mình quá vô lý nên nó hạ giọng__ Xin lỗi chúng mày, nhưng tao muốn ở một mình...

Thay vì về nhà, nó đến thư viện quốc gia. Nó gặp anh ở chính nơi này. Như người khác chắc sẽ không dám đến cái nơi được coi là ” lịch sử” ngay lúc này, nhưng mà nó vẫn đến, tự nhủ đến đây khóc một trận rồi thôi.

Chui vào một góc, nó lại ngủ (người đâu mà ngủ khỏe thế). Mắt nhắm mà nước mắt cứ không ngừng rơi... Nó giật mình tỉnh giấc khi có người lau nước mắt cho nó. Là Phong! Nó tròn mắt:

- Sao anh lại ở đây?
- Thư viện của em ah? Sao anh không thấy tên em nhỉ?
- Ah...không. Em chỉ thấy hay ho là 1 ngày em gặp anh 2 lần đều ở thư viện mà đều là lúc em đang ngủ thôi.
- Mới từ sáng đến giờ mà mặt em đã ” biến dạng” thế này rồi sao?
- Khóc tí cho vui mà anh.
- Thế cứ khóc tiếp đi. Mặt hiện rõ chữ ” BUỒN” to tướng kia kìa.
- Nhưng ngại
- Ngại gì? Anh che cho. Không ai thấy đâu.
- Ngại anh.
- Xì, anh chả thèm nhìn...

Thế là nó lại khóc ngon lành, nước mắt cứ tuôn ra như mưa, nó muốn ngừng mà không ngừng được.

- Xong chưa em?__ Phong hỏi sau hơn 30 phút lỗ tai bị tra tấn bởi tiếng khóc của nó.
- Em xong rồi.
- Giờ có nguyện vọng gì không? Anh thực hiện cho.
- Anh nói cứ như em đang hấp hối không bằng ấy. Nếu không phiền, đi chợ đêm với em nhá.
- Không ăn tối ah?
- Em không muốn ăn, chính xác là chưa muốn ăn. Anh đói à?

- Không.
- Thế mình đi chứ?
- Ok

.....

- Cái chuông gió đẹp quá! Chị ơi em lấy cái này.
- Để anh tặng em!
- Không được. Em mua để anh mang về mà.
- Anh mang về làm gì?
- Treo lên cửa sổ, khi nào có con thì cho nó chơi he he
- Uhm, thay mặt con anh, thành bố nó cảm ơn em.
- Anh này...người ta đang buồn mà cứ pha trò mãi.
- Thế cuối cùng cũng chịu nhận là đang buồn ah?
- Em có chối đâu.

Thế đấy, mới quen một ngày mà nó có cảm giác như là thân nhau í. Lạ thật! Còn Vũ, yêu nhau lâu như thế mà chia tay đơn giản vậy thôi sao? Bất giác nó lại khóc.

"Bạn gái anh!" Anh nói thản nhiên vậy ư?

- Linh!

Vậy Vũ ơi! Đối với anh thì em là cái mắm gì?

- Linh!

Nó giật mình, lau vội nước mắt. "Dạ!"

- Anh gọi em mấy lần rồi đấy. Em lại làm sao thế?
- O..không ạ. Tự nhiên em muốn khóc thôi.
- Từ sau khóc thì quay đi nhá! Anh ghét nhìn con gái khóc lắm.
- Đưa em mượn điện thoại.
- Làm gì?
- Nhanh đi anh! Em không cưỡi luôn đâu mà lo.

Phong rút trong túi quả N73 đưa cho nó.

- Wa! Anh em mình duyên ghê! Điện thoại đôi này! &#@\$#%^&()_Xong! Trả anh!
- Em làm cái gì thế?
- Lưu số! Khi nào muốn khóc thì em gọi anh ra đứng khóc trước mặt anh cho biết mặt.
- Ấy, nữ lòng nào làm thế...
- Em ác từ bé rồi he he...
- " I love you, till I die
Deep as sea, wide as sky..."
- " Zun Zun is calling..."
- Alo! anh ah! em đây!

- Đây là đâu? Biết mấy giờ rồi không?
- Em bí rùi! Về ngay đây ạ!
- Nhanh lên! Cúp đây! Tốn tiền với mày quá.
- Ồ cái ông này, nói cúp là cúp luôn, đúng là dân tộc kẹt mà...
- Bạn trai ah?
- Không ah! Sếp gọi về! Thôi anh em mình vi vu sau nhá! Em về đây! Anh cũng đi ăn đi, cả ngày đi cùng em mà không đói ah?
- Rồi! Thôi lượn đi, dài dòng quá.
- Yep! Bi bi anh, thanks anh!

Quăng quả tông trắng mới mua sang một bên, nó bước vào nhà.

- Đói chưa? Tao nấu cơm rồi đấy, vào mà ăn đi.
- Ủi trời! Cứ như ma! Làm em giật mình.
- Ma cái đầu mày ấy, vào ăn đi.
- Sao hôm nay tử tế thế? Không mắng à? Mà sao biết em chưa ăn?
- Tao biết mày quá mà. Gặp chuyện như thế... (có tên lỗ mồm)
- Anh biết rồi ah? Tài thật...đứa nào bép xép thế anh?
- Bép xép cái gì, hôm nay tình cờ gặp Giang...
- Tình cờ??? Thôi đi bố ạ, anh với con Lùn hí húi với nhau em lại chả biết thừa ấy à. Ông anh với con bạn thân cứ giấu giấu diếm diếm, đau đốn thay!
- Lắm mồm quá! Có ăn không?
- Khiếp sao kinh thế? Bị nói trúng tim đen chứ gì? Em không muốn ăn!
- ” ọc...ọc...”
- Cái bụng mày nó thật thà hơn mày đấy. Vào ăn đi không là tao vạch mồm mày ra tống vào bây giờ.
- Yep! Tuân lệnh sếp! Ăn đây ạ!
- 20’ sau.
- Khiếp! Thế mà bảo không muốn ăn!
- Em không muốn ăn không có nghĩa là em không đói. Nhưng mà anh này...
- Gì??
- Thương con em đang đau khổ, anh...dọn hộ em nhá.
- Rồi...
- Nó nhảy lên ôm cổ ông anh, hôn vào má một phát
- Chụt! ” Xương” thế!
- Tao nổi hết cả da gà lên rồi đây này! Biến cho tao dọn.
- Biến ngay đây ạ!

Đóng cửa phòng! Khi một mình đối diện với 4 bức tường, nó lại thấy cô đơn. Trước mặt mọi người, nó muốn là người mạnh mẽ, vậy mà không hiểu sao nó lại có thể khóc ngon lành những 2 lần trước mặt Phong. Lôi quyển nhật ký ra, viết tiếp những dòng đang dang dở...

23h30'

Chỉ trong vòng một ngày mà tâm trạng của em thay đổi nhiều quá, vui có, buồn có, đau khổ có... Vì ai? Chỉ một lý do duy nhất: Anh!!! Chẳng phải em đã nói: " Nếu một ngày anh không còn yêu em, thì hãy nói với em. Chắc chắn em sẽ để anh ra đi..." sao? Và cũng chẳng phải anh đã nói: " Em làm gì còn sống được đến lúc ấy!" sao? Vậy mà giờ đây...

Tất anh mà sao tim em lại đau thế này? Phải chăng vì tình yêu em dành cho anh là quá lớn? Phải chăng vị trí của anh trong trái tim em là không ai thay thế nổi? Chắc là vậy rồi...Từ mai em phải tập sống một cuộc sống không có anh thôi...

Mày làm được..cố lên Zin Zin...

Nó leo lên xe buýt. Hôm nay nó không ngủ gật ở trạm chờ như mọi hôm.

- Sao hôm nay không ngủ quên nữa à? Hoàng trêu nó

- Dự báo thời tiết nói hôm nay có bão anh ạ.

Hoàng bây giờ mới nhìn kỹ nó, 2 mắt sưng húp, thâm quầng, trông thật thảm hại.

- Sao mới có 1 hôm mà trông em đã xơ xác thế kia?

- Hôm qua đi chơi với người yêu bị hấn cho uống thuốc độc__ Nó mím môi

- Người yêu? Tên nào xấu số vậy em? Hoàng cau mày nhìn nó.

- Một thằng ngu anh ah! Nó nói giọng chua xót.

Rồi nó bước xuống cuối xe, ngồi vào một chiếc ghế còn trống. Nhắm mắt. Nó không ngủ, chỉ là không muốn tiếp chuyện với Hoàng, nhất là lại về đề tài " người yêu"...

2. Chương 2

" Tù chung thân là hình phạt tù không thời hạn được áp dụng đối với người phạm tội đặc biệt nghiêm trọng, nhưng chưa đến mức bị xử phạt tử hình..."

Giọng của ông thầy giáo dạy Luật hình sự cứ đều đều làm nó suy nghĩ gật mấy lần.

- Tuần sau thi...

- Thưa thầy...

- Và không được sử dụng tài liệu...

- Ối! Thầy ơi! Văn bản pháp luật cũng không ạ?

- Không! Tuyệt đối không. Lại định viết chi chít vào quyển VBPL chứ gì? Tôi lại chẳng đi guốc trong bụng các cô các cậu ấy à?

- O sao thầy lại đi guốc ạ?__ Nó thắc mắc.

Cả lớp cười phá lên. Ông thầy tức xịt khói bước ra khỏi lớp. Cứ đà này chắc điểm 10 tư cách đối với nó là điều không thể.

Phi như bay ra bến xe buýt với quyết tâm về nhà giành bằng được thẻ Vô Lâm 2 với lão già Zun, đang vất chân lên cổ chạy với tinh thần quyết tử thì bé N73 trong túi quần nó rung lên bần bật.

1 new message. From: Wind.

” Đang ở trước cửa thư viện. Định rủ em đi chơi. Rồi không?”

Nó bật cười. Mới gặp có 2 lần mà lão Phong nhắn tin rủ đi chơi cứ y như bạn lâu năm ấy. Nhắc đến Phong, sau lần khóc trước mặt Phong cách đây 2 tuần, nó không gặp anh chàng. Nó tặc lưỡi. Đi thì đi! Nó chẳng sợ bố con thằng nào. Chỉ mất mấy giây để soạn cái tin reply. Nó nhấn send: ” Ok! Chờ em tí!”

Khi nó đến thì Phong đang đứng ” dựa cột” (tức là dựa vào cái cột í) trước thư viện. Bọn con gái cứ túm tụm ở đấy không nở vào. Một lũ hám zai! Mà thôi, đặc điểm chung của girl là mê zai đẹp. Không chấp!

- Đến rồi hả? Lâu thế?

Biết ngay mà, thể nào cái lũ kia cũng bắn cho nó vài ánh mắt hình đạn đại bác. Chị đây cóc sợ nhé!

- Yep! Mình đi đâu anh?

- Uhm..anh chưa nghĩ ra__ Phong gãi đầu.

- Sak! Thế mà chưa gì đã rủ em đi.

- Ờ thì...tự nhiên muốn đi chơi với em! (thẳng thắn nhể?)

- Thế em về chỗ cũ chờ anh nghĩ xong thì gọi nhé.

Đang cố nhịn cười thì điện thoại nó lại rung.

1 new message. From: Hip.

” 999 đề. Bọn tao đang ở đấy!”

Trời đúng là chiều lòng người. Đang bí địa điểm__ Nó hí hửng. Yêu cái bọn này thế không biết. Khều khều tay Phong, nó nói:

- Có chỗ rồi. 999 thẳng tiến. Bọn bạn em đang ở đấy.

- Yes, madam. (” Grừ! Sao lại có bọn bạn em ở đây???)

Chỉ trong vòng 10’ nó và Phong đã đến nơi. Bọn bạn nó đang túm tụm ở quầy bar, ngoắc ngoắc nó.

- Zin! Ở đây__ Con Lùn gào lên.

- Ê chúng mày ơi nó đến cùng ai ấy đẹp trai lắm nhá__Lại đến con Cút lắm chuyện nữa.

Nó kéo Phong ngồi xuống.

- Giới thiệu với bọn mày. Phong! Bạn tao. Gọi là anh.

- Hí hí! Mày đưa đến giới thiệu cho tao ah?

- Im! Con Híp này. Mày đừng có mà xí xốn, anh sợ đấy!__ Nó nạt con Híp rồi quay sang Phong: anh Phong nhỉ?

- Anh thấy em đáng sợ hơn__ Phong cười hề hề.

- Đấy con Zin mày thấy chưa?

- Thôi gọi đồ uống đi! Lãng nhàng quá! Cãi nhau không mỗi mồm à? Chị Nguyên ơi!__ Con Lùn này đang lấy lòng ” em chồng ” đây mà, cứu nhau mới kinh chứ.

- Đây! Mấy cô gọi gì thì gọi đi. Mà hôm nay Linh đưa bạn đến ah? Cái cậu đẹp trai này phải tên Vũ không?

Nó tối sầm mặt. Cái lũ kia biết ý nên bầm bầm bà Nguyên ” Đẹp trai thì đúng nhưng tên Phong chị ạ!”

- Em gọi nhé__ Con Lùn mở màn__ Cho em Tequila Sunrise. Híp! Đừng ngấm anh Phong nữa. Gọi đi!
- Cho em Cocktail Maitai. Đến lượt mày đấy Sút.
- Cho em Strawberry Margarita.
- Em Cosmo Politan.
- Em Fruit Punch. Ô chết! Anh Phong gọi đi ạ.
- Chị cho em Time Bistro White Snow. Linh uống gì?
- Chị Nguyên cho em một Pina Colada nhá.
- Cái gì??? __ 5 cái mồm há hốc, 10 con mắt tròn tròn nhìn nó(đương nhiên không có phần của Phong)
- Anh thấy có gì không ổn đâu?__ Phong thắc mắc.
- Anh không biết đấy thôi, con này bình thường trung thành với Blue Hawaii.

Nó phân bua:

- Thắc mắc gì? Tại tự nhiên tao thích màu cam sậm của Pina Colada hơn là màu xanh mát của Blue Hawaii thôi.

Chị Nguyên bây giờ mới lên tiếng:

- Mệt với mấy cô quá. Lần nào cũng thế. Mỗi đứa một loại. Chẳng thương tôi gì cả.
- Chúng em vô đối mà! __ Cả lũ đồng thanh.

Phong phì cười. 6 con nhóc này nhăng quá.

- Các em thân nhau từ bao giờ???
- Mẫu giáo ạ__ Con Cút lạnh chanh.
- Thế nào í nhỉ__ Con Sút mơ màng__ Hình như một mình con Zin đánh nhau với lũ con trai lớp Lá, thế là 5 đứa còn lại xông vào giúp => thân nhau.
- Zin là ai???__ Phong hỏi. Những mẫu ghép ký ức đang bay xoè xoẹt qua đầu cậu.

Cả 5 đứa chỉ tay vào nó : Con Linh ấy anh!

Phong không tưởng tượng nổi cô bé duyên dáng đạt giải nhất cuộc thi nữ sinh thanh lịch mà đánh nhau thì thế nào. Thú vị thật!

- Chúng mày thôi xỉa tao đề. Chia sang con Lùn ấy. Nó có bí mật to lắm.
 - Lùn!!!!
 - Cái gì??? Bí mật gì chứ__ Con Lùn giãy nảy.
 - Không phải chối__ nó tấn công__ đứa nào muốn làm chị dâu tao mà cứ giấu anh em mãi í nhỉ???
 - Hô hô, mày bị túm rồi Lùn ơi! Khai mau. Mày với ông Zun là thế nào hả?
 - Uh thì...__ bắt đầu lúng búng rồi đây__ Mấy lần đến nhà con Zin bị nó cho leo cây để đi với...(nhìn nó)
- Nó ra hiệu để con Lùn cứ tiếp tục.
- Bị con Zin cho leo cây để đi với thằng bựa Vũ, thế nên anh em nói chuyện rồi thế là..thế thôi. Chẳng có gì nữa cả.
- ” Show me you love me.
- Why did you leave me, all alone...”
- Điện thoại đứa nào đấy? Chuông lạ thế.

Cả lũ xúm lại tìm. Nó cũng tìm. Phong lên tiếng:

- Hình như là của Linh.

Nó reo lên:

- Ah! Tao mới đổi. Quên mất.

- Con rồ!_ Nó muốn lũng màng nhĩ với 5 cái hộp cộng hưởng vừa hét vào tai nó.

” 0975744xxx is calling”

Nụ cười trên môi nó tắt lịm. Số điện thoại này nó đã del ra khỏi danh bạ nhưng vẫn chưa del ra khỏi đầu. Nó bấm nút từ chối.

- Ai thế mà? Sao không nghe?

- Thằng bựa của con Lùn_ Nó thản nhiên.

- Ah! Chẳng ai hỏi gì nó nữa cả.

- Chị Nguyễn! Sao ngồi đây mòn đít quần mà chẳng bao giờ bọn em được diện kiến chủ quán thế chị_ Con Cút bỏ bô.

- Chủ quán bận! Muốn gặp à? May đấy. Hôm nay cậu ấy bảo sẽ ghé qua.

- Cậu ấy? Con trai hả chị?_ Cả lũ nhao nhao.

- Uh! Con trai.

- Còn trẻ không ạ? Đẹp trai không chị? (đây mới là vấn đề đây)

- Trẻ! Đẹp! Chuẩn bị kính đi không là lóa mắt đấy. Đấy! Mới nhắc đã đến. Thiêng thế! Cậu chủ! Có khách muốn chiêm ngưỡng dung nhan đây này.

- Thế hả chị? Khách nào thế ạ?

Cái giọng nghe quen quen. Cả lũ quay ra cửa. Nó suýt té ngã khi thấy mặt chủ quán. Ối giời ạ! Là Hoàng! Trong đầu nó đang tua lại cuộc nói chuyện với Hoàng cách đây mấy hôm...

.....

- Anh chàng mang cặp sách ra cho em lúc này là anh trai em ah?

- Vâng! Lão í nói chuyện bộp chộp nhưng mà cứng em nhất đấy. 2 anh em suốt ngày ngồi cày Võ lâm truyền kỳ với Army of two với nhau thôi hì hì. Mà anh Hoàng này...

- Gì?

- Sao chẳng bao giờ nghe anh kể về gia đình anh thế? Em tò mò lắm.

- Ah thì...Có gì để kể đâu. Anh là con nhà nghèo, bố mẹ mất, anh còn một thằng em trai nữa. Nó muốn thi vào đại học FPT nên anh bỏ học đại học đi làm phụ xe buýt kiếm tiền, em biết đấy, FPT học phí đắt lắm...

- Sao anh ngốc thế? Sao không học đại học xong kiếm tiền cũng được mà...(bà này ngây thơ cù)

- Thằng em anh đâu chờ được...”

.....

Hoàng có vẻ ngạc nhiên không kém khi thấy tụi nó.

- Linh! Cả 5 đứa nữa. Sao ở đây? (không để ý đến quả đầu bốc khói của nó à?)

- Bọn em ngồi đây suốt. Tại anh có bao giờ đến đâu. Mà bọn em chỉ quen anh Hoàng “rù” phụ xe 39 suốt ngày chạy qua nhà con Zin thôi chứ không quen ông chủ 999 đâu nhá_ Con Hip cầm đèn chạy trước ô tô.

- Uh thì...Ồ kìa! Linh! Em đi đâu thế? Nghe anh giải thích đã...

Hoàng chạy theo kéo nó lại.

- Linh! Nghe anh này...

- Tôi không quen anh!_ Nó hất tay Hoàng ra leo lên taxi đi thẳng.

Nó chẳng hiểu sao nó lại làm thế nữa. Đừng hiểu nhầm là nó có ý gì với lão Hoàng ấy nhá. Chỉ là nó vốn không thích bị lừa đau như thế (hỏi cả thế giới có ai thích bị lừa???). Chứ nó vừa chia tay chia chân cách đây 2 tuần. Hừ, nó đã thương xót Hoàng đấy, thế mà...

Hình như trí nhớ nó không được tốt lắm thì phải...

Vừa về đến nhà, nó hằm hằm leo lên cầu thang làm ông Zun chả hiểu mô tê gì cả, lầu bầu : " con này điên!"

Ném pé để cứng lên giường, rồi như sức nhớ ra cái gì đó, lại lao lên nhặt lại, bầm nhaoy nhaoy

" Calling...Wind" Connected

- Alo! anh Phong ah!

- Uh! Anh đây.

- Em xin lỗi nhá. Lúc nãy tại bức xúc với lão Hoàng quá nên em bỏ về, quên mất.

- Uh không sao. Nhưng mà phải phạt. Trưa mai bao anh ăn trưa. Không có lũ bạn nhá!

- Hẹn hò hả anh?

- Em thích thế ah?

- Oh không...ý em là...

- Đùa em thôi. Em thích hiểu thế nào thì hiểu. 11h trưa anh chờ ở chỗ cũ. bye em!"

Không kịp để nó nói gì anh chàng đã cúp máy. Nó không hề biết đầu dây bên kia có 1 tên đang khoái chí về phi vụ hẹn hò thành công mỹ mãn đâu he he.

Hôm nay nó không đi xe buýt mà lôi quả Jupiter MX của nó ra ..bắt lão Zun đi, vì nó kết xế của lão í hơn. Đánh vật với bé Nouvo, cuối cùng cũng dắt ra được đến cổng. Nó ngạc nhiên khi thấy Hoàng đang dựa cổng nhà nó. Dù biết tông tông tông là anh chàng đến tìm nó, nhưng do vẫn còn tức nên nó hắng giọng:

- Anh đến đây làm gì?

- Linh ah! Anh xin lỗi mà.. Anh không có ý nói dối em.

- Anh nói dối gì tôi ấy nhỉ? Tôi không biết. Anh nhắc lại tôi nghe với.

- Anh...anh..._trông anh chàng đến là khổ sở.

Nó nhìn thấy thế cũng đã nguôi ngoai rồi nhưng vẫn phải trêu lão một phát cho chừa cái thói lừa nó đi (con này ác)

- Không có thì thôi. Anh tránh ra tôi đi học nào.

- Linh ah! Chỉ tại... (nó đã buồn cười lắm rồi)

- Tại làm sao? mà thôi, chẳng liên quan gì đến tôi cả.

- Chỉ tại anh không thích con trai mở bar, thế nên...

(Chúa ơi! Lí do gì trẻ con thế này? Phải kiểm chết lắm nó mới không thốt lên: " Em là khách VIP của hầu hết các quán bar trong thành phố đấy anh ơi!" Năng lực tự kiểm chế này nó có được là nhờ môn Tâm lý học đấy ạ. Giờ mới thấy có ích!)

Nó không nhịn được nữa mà cười như nắc nẻ.

- Ha ha. Thôi được rồi. Không cần giải thích nữa.

- Nghĩa là???

- Là lần này em tha. Lần sau mà lừa em thì đừng nhìn mặt em nữa.

- Anh biết rồi (lại toe toét rồi đấy)

- Nhưng mà em phạt!

- Phạt gì???

- Về đứng trước gương tự kiểm điểm đi ha ha.

- Sao nhẹ thế? (cái gì thế này?). Hay là trưa nay anh qua trường đón em nhé. Bữa trưa chuộc lỗi. Ok? (lần này khôn)

- Không được rồi. Trưa nay em có hẹn với Phong. Hôm khác anh nhé.

- Ah..uh.._ Hoàng tiu ngầu.

Nó leo lên xe phóng đi để lại một thằng ngố đang bặm môi, dậm chân như vừa mất phiếu bé ngoan

” Grừ! Phong nào chứ???”^_<>

Bây giờ nó và Phong đang ngồi đối diện nhau trong Le’s club.

- Anh chị dùng gì ah?

- Lẩu cá được chứ anh?_ Nó hỏi Phong

- Tùy em. Ăn cùng em thì món gì cũng Ok (Nịnh!!!)

- Cho tôi một lẩu cá.

- Vâng! Xin quý khách chờ cho một chút ạ.

Nó và Phong vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

- Sao em có xe mà vẫn đi xe buýt thế?

- Em thấy đi xe buýt hay chứ! Chẳng sợ mưa, nắng, lại quen được bao nhiêu người hay ho, như Hoàng í.

- Hoàng? Anh chàng chủ bar hôm qua à?

- Hi...vâng. Vừa sáng sớm nay lão í đến nhà em giải thích buồn cười lắm.

- Anh ta thích em!

- Thích? Hi...anh nhầm rồi...phải là yêu mới đúng. Em biết. Anh ấy yêu em từ trước khi em vào đại học cơ. Nhưng mà lúc đấy em có Vũ..._nó buột mồm.

- Vậy còn bây giờ?

- Alone ạ! Nhưng mà vẫn chỉ có thể coi Hoàng là anh trai thôi.

- Sao em không nói thẳng với cậu ấy?

- Nói gì ah? Nói là ” em biết anh yêu em nhưng đừng yêu em nữa vì em không yêu anh” ah? Vô duyên chết! Hơn nữa Hoàng còn chưa ngỏ lời và em cũng không mong anh ấy làm thế.

- Vậy là anh có cơ hội!_ Phong thì thầm.

- Gì hả anh?

- Không có gì...em ăn đi. Mà sao chẳng bao giờ thấy em mặc váy nhỉ? (hỏi sang chuyện gì thế này???)

- Em căm thù váy_ Nó đáp gọn lỏn.

- Anh có thấy em mặc một lần hôm thi nữ sinh thanh lịch.

- Bọn quỷ cùng lớp ép thôi ạ. Với lại chẳng nhẽ em lại mặc áo thun và quần hộp để thi???
 - Anh thấy em mặc váy cũng đẹp lắm mà...
- Nó không còn để ý đến câu nói của Phong nữa vì nó thấy Vũ bước vào quán. Anh cũng đã nhìn thấy nó nên tiến về phía nó đang ngồi.
- Zin ah! May quá, gặp em ở đây...anh muốn giải thích__ Vũ nói mà không để ý đến Phong đang đi cùng nó.
 - Tôi không có gì để nói với anh cả__ Nó nói cứng nhưng vẫn phải kiềm chế để không khóc (cảm ơn môn Tâm lý học)
 - Anh...
 - Đừng đến gần bạn gái tôi__ Phong gần giọng.
- Vũ bây giờ mới biết đến sự tồn tại của Phong.
- Mà là ai? Ai là bạn gái mày?
 - Tôi. Anh ấy là bạn trai tôi. Đừng nói cái kiểu đấy với anh ấy, anh kém anh ấy một tuổi đấy. Và làm ơn tránh xa tôi ra.
- Nó nói rành mạch từng chữ. Lôi Phong ra quầy thanh toán rồi quay lưng đi thẳng. Nó sợ nếu còn ở lại nó sẽ không đứng vững mắt. Nó không biết đã đào đâu ra dũng khí để nói những câu ấy với Vũ nữa.
- Ra đến ngoài, nó nói với Phong:
- Hì, cảm ơn anh. Nhưng không nhất thiết phải hi sinh như thế đâu ah.
 - Anh cũng thấy là mình hi sinh hơi nhiều.
 - Hành động anh hùng đấy chứ ạ.
 - Siêu nhân đây!
- Nó bật cười:
- Cháu cảm ơn chú superman.
- Phong nhìn nó, cái nhìn như muốn soi thấu ruột gan nó, nó sợ cái nhìn ấy.
- Em còn yêu cậu ấy chứ?
 - Em...__ Nó bối rồi__ Đương nhiên ah. Mới gần nửa tháng mà anh...Em cũng là đứa chung thủy đấy nhá.
 - Phì...thôi được rồi. Mà này...
 - Sao hả anh?
 - Anh...gọi em là Zin được chứ?
 - Tất nhiên là...sao lại không được nhỉ?
 - Cảm ơn em, Zin.
 - Mình về thôi anh. Em hơi mệt.
 - Uhm...

3. Chương 3

Sáng nay nó được nghỉ, học tín chỉ hay thế đấy, chứ hồi học cấp 3 còn lâu mới có cái kiểu thứ 4 “chơi bời lêu lổng” thế này. Lúc nó ngủ dậy thì lão Zun đã đi học, chỉ để lại mảnh giấy: ” Bữa sáng tao để trên bàn ăn. Nhớ không được bỏ bữa đấy.” Làm em sướng thật. Nhưng đau đớn thay là lão mang cả bé Nouvo của lão đi, thế là nó đành ” ngậm đắng nuốt cay” leo lên quả MX của nó đi chơi. Hồi mua 2 cái xe, nó năn nỉ để được mua 2 con Nouvo nhưng bố mẹ nó kiên quyết không cho, 2 anh em nó oằn tù tù, nó thua và bị lão Zun chiếm mất con xe mơ ước. Thế nên nó quyết định...đi xe buýt (trẻ con!!!). Nhưng sau lần giận Hoàng, nó chuyển hẳn sang đi xe máy, vì dù gì như thế cũng chủ động hơn.

Tự nhận thà ” hồi tưởng” vậy là đủ, việc bây giờ nó đang nghĩ là nên đi chơi đâu??? Thôi cứ leo lên xe cái đã, loanh quanh thấy chỗ nào hay hay thì dừng vậy__Nó nhủ thầm. Rồi không hiểu hứng chí lên hay thế nào mà nó quyết định vào công viên chơi. Mua 1 que kem, vừa ăn vừa tung tăng xem lũ khỉ, nó có cảm giác sao mình giống học sinh mẫu giáo??? Nếu không phải vì một con bé thì có khi nó còn xuống đạp vịt rồi cũng nên. Con bé đang đứng khóc tu tu bên cạnh gốc cây gần chỗ nó đứng. Sẵn có tính yêu trẻ và tốt bụng trời ban, nó lại gần, hỏi:

- Vì sao em khóc? (giống bụt nhể?)

- Anh trai em đi lạc rồi => khóc to hơn

(con bé cấp 1 này nghĩ gì mà lại bảo anh nó đi lạc nhỉ???_

- Được rồi, chị dẫn em đi tìm anh nhé.

Đúng lúc nó đang định dắt tay con bé đi thì nghe tiếng gọi:

- Pi! Tìm thấy em rồi. Sao đi lung tung thế?

Một anh chàng hốt hải chạy lại. Nó phải dụi mắt mấy lần xem có nhìn nhầm không. Nhưng nó không lầm, đúng là Hoàng. Vẫn chưa nhận ra sự hiện diện của nó, Hoàng nhắc nhở con bé (tên là Pi thì phải) lên nệm :

- Ngoan nào! Đừng khóc. Từ sau đừng chạy lung tung nữa nhé. Với lại không được đi với người lạ nghe chưa? Nhớ là...mẹ mìn bắt sang Trung Quốc thì sao???

” Grừ! Người ta có lòng tốt mà dám bảo là mẹ mìn...” _ Nó nghiêng răng.

Hoàng có vẻ cảm nhận được sát khí từ “mẹ mìn” bốc lên nên quay lại, mặt bỗng chốc đỏ ửng, lắp bắp:

- Ah không...chị này thì được...

.....

- Đấy là thằng em đang chuẩn bị vào FPT của anh ah?_ Nó bắt đầu bắn tĩa.

- Ấy! Thôi nào. Chuyện từ thời Napoleon che lá cọ rồi mà em còn nhớ dai thế?

- Vâng! Em vốn thù dai mà._ Nó dài giọng.

- Linh!!!!

- Em đùa thôi. Hôm nay anh không phải đi làm ah? Bình thường có thấy anh nghỉ thứ 4 đâu?

- Anh xin nghỉ việc rồi. Quay về với 999 thôi. Em có đi xe buýt nữa đâu..._ Hoàng nói nhỏ dần.

- Anh lắm nhảm cái gì thế?

- Linh này. Anh...

- Anh nghỉ việc ah? _ Nó ngắt lời, e sợ Hoàng sẽ nói ra điều nó không muốn nghe_ Vậy cũng tốt, chứ ông chủ mà cứ suốt ngày bỏ mặc con mình thế ah?

- Con nào? Cần câu cơm của anh đấy.

- Vâng, em biết rồi.
- Anh gọi em là Zin như 5 đứa kia được không?_ Hoàng nói nhanh.
- Cứ tự nhiên ạ. Ai cũng gọi em như thế mà. Tên mình là để người khác dùng mà anh. Thế mà anh với lão Phong đều phải hỏi xem có được gọi không.
- Ah...uh...(Lại Phong!!!)

Uể oải bước vào nhà, đập vào mắt nó là một ” đồng” chễm chệ trên ghế salong, trùm chăn kín mít. Lão Zun hôm nay về sớm nhỉ? Lại gần, hắt tung cái chăn trên người lão ra, nó mém tí nữa là hét toáng lên. Cái giẻ thế này? Ai đây? Có phải ông anh manly của nó không đấy? Quả đầu lãng tử của lão được thay bằng quả đầu gần như trọc lóc với những sợi tóc dài không đến 2mm.

” Khục...khục...ha ha ha...”_ Nó cười chảy cả nước mắt.

- Con mụ chết tiệt! Đang tắm thì nghe điện thoại làm hỏng quả đầu của tao, ôi mẹ ơi.
- Tự nhiên được cắt tóc miễn phí, sướng nhá! Từ nay đỡ tốn dầu gội đầu há há_ Cái này gọi là ” thêm dầu vào lửa”
- Tao lại phi cái remote vào mặt mày bây giờ. Sướng cái chó gì? Còn mặt mũi đâu mà gặp người yêu đây?_ Lão nói giọng đau khổ.
- À há!!_ Nó hí hửng, lôi điện thoại ra.
- Mày làm cái gì đấy?
- Em gọi cho con Lùn_ Nó toe toét.
- Tao cấm mày!!!
- Em cứ gọi.
- Anh xin em!!!
- Em vẫn gọi.

Kết thúc câu nói này của nó là màn rượt đuổi của 2 anh em nhà nó. Xem anh em nhà này đuổi nhau cứ như xem phim hành động í. Đồ dùng trong nhà bay loạn cào cào (2 đứa dùng để phi nhau. Óe!). Nhưng chân dài của lão Zun vẫn không bằng cặp giò điền kinh của nó. Siêu cao thủ

” Calling...Lun”

- Lùn ah Tao kể cho mày cái này hay lắm nhé...!@#\$\$%^&*()_+...bla bla bla...
- Cái gì? Thật không?
- Tao lừa mày làm gì? Tao thề!
- Tao đến ngay.

Công nhận con Lùn này siêu nhân, vừa cúp điện thoại một tí mà đã yên vị trong nhà nó rồi.

- Em cấm anh không được đi chơi 1 tuần. Cái đầu anh trông cứ ngổ ngổ thế nào ý_ Con Lùn nhăn mặt.

Nó ” ngựa nghè” nên nhảy vào:

- Ngu ngu thì cứ nói bố là ngu ngu cho rồi, lại còn bày đặt ngổ ngổ nữa. Hay mày đá piu lão ấy đi, tao giới thiệu lão Hoàng cho.
- Xin người! Cứ giả ngu! Lão í lại chả say mày quá. Với lại người ta yêu là yêu cái bản chất bên trong chứ ai cứ lao vào cái mã như mày. Hâm!
- Vâng ạ! Thưa chị dâu. Chỉ soi việc chị hạ cố chọn anh trai em là biết chị không coi trọng bề ngoài rồi ah.

” Bup!” Nó linh tron một cái gối vào mặt. Cho chết! Ai bảo phát biểu liền!

Nói thì nói thế thôi chứ nó phải thừa nhận là ông anh nó đẹp trai, nếu không muốn nói là rất đẹp trai, dù có thua Phong một tẹo. Ôi, cái đầu! Nghĩ cái giề thế này? Sao lại có Phong ở đây? Quái dị!

- Zin!

- What?

- Tao quên chưa nói với mày, mẹ bảo mai sẽ có một thằng đến đây ở cùng tao với mày.

- Cái gì???

- Con bạn mẹ. Hình như ông bà già nó đi du lịch châu Âu hai tháng không yên tâm nên ” vớt” con sang nhà mình.

- Sao anh không phản đối?

- Tao phản đối kịch liệt đấy chứ. Nhưng mẹ dọa cắt tiền của tao thì tao biết làm thế nào?

- Phải đấu tranh đòi quyền lợi chứ?

- Mày thích thì đi mà đấu tranh, tao không muốn cháy túi. Dù sao có một tên vào nhà cũng đỡ trống vắng. Chỉ 2 tháng thôi mà!

- Chỉ 2 tháng thôi mà??? Tao có nên sang nhà mày tá túc không Lùn nhỉ?

- Tùy mày. Tao không có ý kiến.

- Không được. Mẹ bảo mày phải ở nhà.

- Điều! Hần chỉ là cần chỗ ở thôi liên quan gì đến em? Mà nhà bố mẹ thiếu gì phòng mà lại phải sang đây?

- Uh nhỉ? Chắc sợ mày ế nên các cụ lại gán ghép chứ gì? Mày thích biết thì hỏi mẹ ấy.

” Show me you love me

Why did you leave me, all alone...”

” Mom is calling...”

Thiênng thế!

- Alo! Mẹ ah.

- Uh, mẹ đây. Mai khách đến ở nhà tiếp đón cho tử tế nhá!

- Con đang định sang nhà con Lùn ở.

- Không được.

- Sao lại không ạ? Nhà có anh Zun mà.

- Mẹ bảo không là không. Muốn mẹ niệm phong tài khoản thì cứ việc đi.

- Úi! Sao mẹ ác thế?

- Nói với mẹ thế ah? Tin mẹ đi. Ở nhà là sướng đấy. Thằng bé vừa ý mẹ lắm.

- Vừa ý? Sao mẹ không để hần ở nhà bố mẹ ấy?

- IQ của mày để làm cảnh hả con? Mẹ nói toẹt ra là mẹ giới thiệu mày cho nó đấy.

- Hic..mẹ bán con ah? Con có người yêu rồi.

- Người yêu nào? Mẹ biết là mày với thằng Vũ xong phim rồi nhá, kết rồi nhá. Đừng hồng qua mặt mẹ.

- Hu hu...

- Nước mắt cá sấu. Thôi chấp nhận đi. Cầm lẳng nhăng. Mẹ cúp đây. Tự nhiên phí nhờ với mày.

Hic sao mẹ nó lại làm thế với nó? Để nó ở chung nhà với một tên con trai nhờ đâu...ôi không dám nghĩ tiếp nữa. Bình tĩnh nào Zin, còn lão Zun ở nhà cơ mà. Hà hà, cứ đến đi, bà hành mày cho mày biết!!! (man rợ)

” kình....cong...”

Đến rồi ah? Để ra xem như thế nào mà làm vừa ý được bà mẹ đáng kính + khó tính của nó?

Nó tranh phần ra mở cửa. Vừa nhìn thấy mặt anh chàng, nó đã la toáng lên:

- Aaaa’”””””””””!!!!!! Là anh ah?

- Uh! Là anh. Anh cũng không ngờ chủ nhà là em đấy.

Có trong mơ nó cũng không ngờ người đến ở nhà nó là Phong. Thế này thì làm sao tiến hành kết hoạch ” hành mày cho mày biết” được??? Hic, dù sao cũng là người quen.

Kể ra thì Phong đến cuộc sống của nó cũng không thay đổi là mấy. Nó vẫn hay la cà vào ban ngày và cà vào ban đêm. Nhưng đây mới chỉ là ngày đầu tiên thôi...

.....

” I have no money...

.... Talk to me girl...”

Giọng của Timbaland với ” The way I are” vang lên phá tan giấc mơ của nó. Hừ! Điện thoại của lão Zun, hôm qua sang buồn đưa lê bán đưa chuột với nó rồi bỏ quên luôn.

” Honey is calling...”

Ghe chưa? Honey cơ đấy. Tình tứ gớm!!!

Lạch bạch vác bộ mặt ngái ngủ và đế của lão Zun ra ngoài, nó xông thẳng vào phòng (mà nó tưởng là) của lão í. Vừa đẩy cửa vào thì..

- Áááááááááááááááááááá.....!!!!

Nằm trợn trong tầm nhìn của nó là Phong, anh chàng đang ở trần, trên người chỉ có độc một cái quần đùi hoa. Nó luống cuống khép cửa lại, lí nhí:

- Xin lỗi! Em nhầm phòng.

Ra ngoài rồi mà nó vẫn còn thấy ngọt ngào. Nếu có ai đứng gần nó bây giờ thế nào cũng nghe thấy tiếng tim nó đang nhảy hiphop trong lồng ngực, có vẻ muốn sang bên phải định cư??? Mà có phải là chưa thấy ai ở trần đâu cơ chứ??? Mày làm sao thế này? Ngốc quá Zin ơi. Mẹ ơi mẹ hại con rồi (có cần làm quá lên thế không???)

Những ngày tiếp theo cũng không có ” biến cố” gì đáng kể cả. Nó, Phong và lão Zun vẫn giữ nếp sống của mình, cũng ít khi ăn cơm cùng nhau vì hầu như ngoài giờ học ra đứa nào cũng dành thời gian để lang thang ngoài đường. Nó và lão Zun vẫn thường xuyên tán phét với nhau trong phòng nó (trước thì ở ngoài phòng khách nhưng do có Phong đến ở nên anh em nó chuyển địa điểm, vì lần nào tán dóc chúng nó chẳng dùng ngôn ngữ ” thổ dân“, ở phòng khách sợ ngứa tai khách ^_^). Nó cũng không để ý đến Phong nhiều, dù cho lần vào nhầm phòng nó có đổ mặt thì cũng là cảm xúc thoáng qua, chứ thật sự là nó vẫn ” trong sáng” lắm...(đây là nó nghĩ thế thôi he he)

” I have no money...

.... Talk to me girl...”

- Chờ tao nghe điện thoại.

” Uh, anh biết rồi, để anh bảo nó”

- Giang bảo gọi cho mày nhưng không được. Thử gọi lại xem.

- Máy em hết pin quên chưa nạp, đưa em mượn máy.

Nhận lấy đế của lão Zun từ tay lão, nó gọi:

" Calling...Honey"

- Alo, anh à, em đây.

- Gớm! Nghe " nhão" quá. tao đây.

- Máy mắc chứng gì mà dùng máy ông Zun?

- Máy tao hết pin. Lúc này gọi có chuyện gì không?

- Con Sút bảo tối nay tụ tập ở Bim, nó có việc muốn nói. Con Híp thì nhắn là dẫn cả lão Phong đi. Nó cứ eo éo " anh Phong đẹp trai" điếc hết cả tai.

- Rồi.

- Đi luôn đi. 7h rồi đấy.

- Biết rồi. Phấn!

- Lỡm!

Chỉ mất khoảng 2 phút để sửa soạn (quần short, áo 2 dây là xong), nó phi ra khỏi phòng.

- Em đi đâu ah? _ Phong hỏi.

- Tụ tập ạ. Gần 1 tuần rồi không gặp lũ quý ấy, nhớ quá. Mà anh rồi không? Đi cùng nhá. Con Híp nó nói em rủ anh đi, xem ra là nó " kết" anh rồi he he.

- Uh, anh đi cùng.

- Anh chở em nhé?

- Chẳng lẽ để em chở anh?

- Hì , đi thôi anh.

(" 1 mình tao ở nhà là sao???)

.....

- Có chuyện gì thì mày nói đi. Mày làm cả bọn tò mò rồi đấy.

- Tao sẽ nói nếu con Híp thôi ngay cái việc vô duyên là ngấm anh Phong đi.

- Để anh ra chỗ khác nhé! _ Phong đùa.

- Phiền anh! _ Cái con Sút này cũng có lúc bất lịch sự sao?

- Anh ra quầy bar chờ em nhé _ Nó quay sang chữa cháy.

Phong khẽ nhúu mày nhìn nó rồi gật đầu. Kể cũng khó chịu chứ, rủ đến đây rồi lại bảo ra chỗ khác là sao?

Uh, tại cả bọn không biết con Sút có chuyện gì nói nên con Híp mới bảo rủ Phong đến, nhìn con Sút thế này đủ biết chuyện này (theo nó là) nghiêm trọng lắm, ảnh hưởng đến hòa bình thế giới cũng nên.

- Rồi. Mày nói đi.

Hít một hơi dài, con Sút bắt đầu nói:

- Chuyện này có liên quan đến con Zin. Vừa chiều nay tao lên Ciao, gặp Vũ với con bé An, cái con bé hôm trước ấy, 2 người đang cãi nhau...

- Tao không nghe đâu _ Nó ngắt lời.

- Mày phải nghe. Không nghe mày sẽ hối hận. Ngồi im, nghe cho kỹ và không được ngắt lời.

”

- Tại sao cô làm như thế hả?__ Vũ hét lên.

- Em làm như thế vì em yêu anh...

- Yêu tôi? Yêu tôi thì phải phá hoại hạnh phúc của tôi ah? Yêu tôi thì cô phải giả như sắp chết để tranh thủ sự thương hại của tôi ah? Uh, tôi chỉ thương hại cô thôi. Người tôi yêu là...

- Là Zin đúng không?__ Con bé đã bắt đầu khóc.

- Cô im ngay__ Vũ quát__ Cô không có tư cách gọi tên cô ấy.

- Em... anh yêu cô ấy đến thế sao?

- Đúng, tôi yêu cô ấy, yêu hơn cả mạng sống của mình. Vậy mà tôi đã ngu ngốc vì cô mà làm tổn thương cô ấy đấy. Tôi nói cho cô biết, trước đây tôi luôn coi cô như em gái, con bây giờ thì không, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô đâu.

- Em hiểu rồi...__ Con bé An chạy vụt ra cửa, mắt đầm nước.

Vũ ngồi phịch xuống, thở dài...”

Câu chuyện của con Sút kết thúc mà nó vẫn bàng hoàng. Vậy là Vũ vẫn yêu nó ư? Vậy là Vũ bắt đắ dĩ phải làm đau lòng nó thôi ư? Vậy thì sao không hét lên vì sung sướng đi con ngốc này? Lí do đơn giản vì thực sự nó không sung sướng như nó tưởng. Trong nó bây giờ hình thành một thứ cảm xúc khác , mơ hồ và khó nắm bắt...

-Zin! Mà sao thế?

Như bình tĩnh, nó trả lời:

- Không, tao không sao. Đừng lo.

- Vậy mà có định quay lại không?

- Không...mà tao cũng không biết.

- Bọn tao xin lỗi...

- Vì việc gì?

- Vì ngày hôm đó đã gọi mày lên Ciao, để mày và Vũ tan vỡ, để...

- Lũ ngốc! Ai trách chúng mày chứ? Chúng mày mà không gọi tao lên đến lúc tao biết tao bám vằm chúng mày ra. Còn việc bây giờ là...

- FORGET IT!!!!__ Cả lũ gào lên

.....

- Gọi anh Phong vào đây đi mày__ Con Híp kì kèo.

Nó rút điện thoại. ” Calling...Wind”, nháy máy.

Phong nhìn về phía nó, mỉm cười, từ từ tiến lại gần.

- Hội nghị của các cô xong rồi ah?

- Vâng. Mà anh Phong đang ở nhà con Zin ah?

- Ừ. Bố mẹ anh đi du lịch, sợ anh không biết nấu nướng nên ” ký gửi” anh sang nhà Zin.

- Nhà nó cũng chỉ có ông Zun biết nấu thôi chứ nó có biết nấu đâu...

- Anh...nhà anh có phải ở khu Cửa Nam không ah?__ Con Híp lấp bắp.

- Uh, nhưng sao em biết???

- Hic, nếu em không nhầm thì anh em mình...là hàng xóm đấy ạ. Em ở nhà số 124
- Vậy thì đúng rồi. Anh ở nhà số 123. Nhưng sao anh không biết em nhỉ?
- vì nó toàn la cà theo bọn em đến tối mới về mà__ Con Lùn giải thích.
- Yep! ” Chơi ngày cà đêm” là khẩu hiệu của bọn em.
- Thế ngủ vào lúc nào?
- Bất kỳ lúc nào có thể__ cả lũ toe toét.
- Chúng mày ở lại, tao về trước nhé. Anh Phong chở em về được không?__ Nó đứng dậy
- Rất sẵn lòng, thưa tiểu thư.

Nó phì cười, dù có hơi gượng. 5 đứa kia có vẻ đã nhận ra sự biến sắc trên mặt nó nên cũng không thắc mắc gì. Hơn ai hết, chúng hiểu nó đang buồn.

Một mỗi bước vào nhà, ghé qua phòng chỉ để quăng cái túi xách lên giường, nó leo lên sân thượng. Có lẽ gió sẽ làm nó dễ chịu hơn, chứ bây giờ nó thấy khó thở quá. Dư âm của câu chuyện con Sứt kể ban nãy vẫn chưa tan... Đưa tay lên miệng để ngăn những tiếng nấc không phát ra ngoài, nó khóc. Từ hôm chia tay Vũ đến giờ, nó không khóc. Úp mặt vào 2 cánh tay, nó để mặc cho nước mắt làm ướt đôi tay nó. Chợt giật mình khi Phong nhẹ nhàng ngồi ngay bên cạnh, giọng nói như gió thoảng:

- Lại chịu đựng một mình hả nhóc?
- Sao lại xuất hiện lúc em khóc rồi làm em ngượng thế?
- Chẳng có gì phải ngượng cả. Buồn thì phải khóc chứ.
- Nhưng anh ghét nhìn thấy con gái khóc mà. Sao cứ lúc nào em khóc là anh lôi cái mặt ra thế?
- Em thì khác, gốc ah!
- Khác gì chứ??? Cũng tèm lem như ai thôi..
- Khác...thôi em không hiểu đâu. Thế có chuyện gì mà em lại buồn thế này? Kể anh nghe xem nào.

Phong là người có khả năng điều khiển người khác thì phải. Lần trước Phong bảo nó khóc=> nó khóc. Lần này Phong bảo nó kể=> Nó kể không sót một chi tiết nào, từ chuyện nó và Vũ quen nhau ra sao, yêu nhau thế nào, chia tay kiểu gì và cả câu chuyện con Sứt kể nữa...Vừa kể nó vừa khóc. Cứ đưa tay lên lau giọt này thì lại có giọt khác chảy ra, không sao ngừng được.

- Vậy việc bây giờ em đang phân vân là có quay lại với Vũ không?
- Em cũng không biết nữa. Nếu như hôm gặp Vũ, em để anh ấy giải thích...
- Vậy có nghĩa là tại anh? Nếu hôm đó anh không ngắt lời cậu ta và để cậu ta giải thích với em thì bây giờ em sẽ không phải khóc, đúng không?
- Không, em không có ý đó...không phải vậy..
- Anh hiểu rồi__ Phong đùng đùng đứng dậy rồi rời khỏi sân thượng.

Nó không hiểu tại sao Phong lại giận dữ đến vậy. Nó không hề có ý trách Phong mà. Một cơn gió nổi lên, tự nhiên nó thấy rùng mình. Mây đến hay là đang ra đi vậy, cơn gió???

Trở về phòng, nó nhắc máy gọi. ” Calling...0975744xxx”

- Alo
- Alo, Zin ah? Anh...
- Mai anh rồi chứ? Em muốn gặp anh.

- Anh rồi.
- Vậy Caputino nhé?
- Uhm.

Nó đã quyết định gặp Vũ. Để mọi chuyện được rõ ràng, để chấm dứt mối nghi hoặc, chấm dứt chuỗi cảm xúc mơ hồ đang xâm xé lòng nó...

Đang lang thang trên phố Thọ Nhuộm, Phong nghĩ miên man về cuộc "đàm đạo" với nó đêm qua, bụng đang chửi sao nó ngốc thế, không để ý gì đến cảm nhận của cậu, làm sao cậu nói thẳng ra là cậu không muốn nó quay lại với Vũ được chứ? Đang lăm bằm thì cậu nhìn thấy nó. Trời hiểu lòng cậu hay sao mà đang nhớ nó thì cho nó xuất hiện thế? Nhưng mà bỗng khựng lại, ngồi đối diện với nó là Vũ!!! Nó định "nói lại tình xưa" với Vũ ư? Vậy còn cậu thì sao? Như có gì đó thôi thúc, Phong tiến về phía nó.

.....

- Em...
 - Anh...
 - Anh nói trước đi
 - Em nói trước đi_ Vũ nhìn nó, ánh mắt anh vẫn còn tha thiết lắm.
 - Hôm trước em tát anh có đau lắm không?
 - Đau chứ. Em tát mạnh thế cơ mà_ Vũ cười.
 - Em xin lỗi, thực sự rất xin lỗi...Anh đừng hỏi bằng cách nào, nhưng em đã biết hết chuyện của anh và Anh, uh, em biết tên con bé đó...
 - Em biết???
 - Vâng, em biết...
 -
 -
 - Vậy...
 - Không thể, Vũ ah...
 - Em nói em đã biết, vậy tại sao chúng ta không thể lại như trước? Em không còn yêu anh nữa???
 - Em không biết...em xin lỗi...nhưng nếu như lúc đó chúng ta bình tĩnh hơn...
 - Hôm đó là bất đắc dĩ anh mới phải nói cô ấy là bạn gái anh, vì...
 - Em đã nói là em biết mà...nhưng lỗi không phải ở anh...nếu em chịu khó nghe anh giải thích, chịu cho anh một cơ hội thì mọi chuyện sẽ khác...em xin lỗi...
 - Anh hiểu rồi...dù sao anh cũng sẽ tôn trọng quyết định của em...và Zin ah...
 - Dạ...
 - Anh yêu em...
- Nó bật khóc. Vũ luôn nhẹ nhàng với nó, hình như đối với anh, NÓ LUÔN LUÔN ĐÚNG!!!
- Nhóc này, khóc gì chứ? Anh mới là người phải khóc đây này...
 - Em xin lỗi...
 - Em không có lỗi...Chúng ta vẫn là bạn chứ?

- Không...

-

- Là anh em...

Một bàn tay nắm lấy cổ tay nó, lôi nó đứng dậy. Nó quay sang, sững sờ.

- Ra vậy..._ Vũ cười buồn.

- Em xin lỗi....

Phong kéo nó ra ngoài.

.....

- Sao anh lại ở đây? _ Nó hỏi Phong_ Anh làm cái quái gì thế?

Không để ý câu hỏi của nó, Phong ” xỏ” ra một tràng

- Tại sao em ngốc thế? Tại sao lại quay lại? Tại sao cứ để anh phải lo lắng? Tại sao...

- Ai nói với anh là em quay lại với Vũ?

- O...vậy...không phải sao????_ Mặt Phong trông ngố không thể tả.

- Anh ghen ah?_ Nó cố nín cười.

- Không...sao anh phải ghen?_ Phong ấp úng.

- Rõ ràng là anh đang ghen mà..._ Nó tủm tỉm.

- Ủ đây, anh ghen, thì sao nào?

- O..._ Đến lượt nó ấp úng, nó chỉ định trêu Phong thôi, chứ có ngờ đâu...

- Anh muốn phát điên lên khi thấy em ngồi với cậu ta, phát điên lên khi nghĩ đến việc em sẽ quay lại với cậu ta...Em là gì mà lại làm cho anh thế này chứ?

- Em...

- Anh yêu em, Zin ah!

Mọi chuyện đến quá nhanh, nó không xử lý kịp thông tin thì phải.

- Anh...anh nói gì vậy? Em mới break up gần 2 tháng, và anh quen em đúng bằng ấy thời gian...Anh đang đùa phải không?

Phong nắm lấy 2 vai nó, xoay người nó để 2 đứa đối mặt.

- Zin! Nhìn anh này...những lời anh nói đều là thật. Em không cần biết người khác nghĩ gì, cũng không cần biết ta quen nhau bao lâu, chỉ cần biết anh yêu em là đủ. Hơn nữa, không phải ta mới biết nhau 2 tháng, mà là 17 năm rồi...

- Vậy là sao????

- Anh không nói đâu. Em tự suy nghĩ đi nhé. Anh chỉ nói vậy thôi. Bây giờ thì ta về nhé, anh mệt rồi, tổ tình mệt phết. Còn em thì học cách chấp nhận trên thế giới này có thêm một người yêu em đi, nhóc ạ!

Nó trợn mắt. Cái gì 17 năm? Cái gì yêu? Ai yêu ai? Phong yêu nó à? Cái gì thế này? Nó tự đặt ra hàng đống câu hỏi rồi lại đau đầu vì chẳng trả lời được câu nào. Ôi cái đầu mít đặc...

4. Chương 4

Bình thường 3 đứa rất ít ăn chung. Hôm nay là một trong những ngày hiếm hoi ấy. Không biết trời xui đất khiến thế nào mà vừa hôm qua Phong tỏ tình với nó, hôm nay cả 3 đứa lại cùng được nghỉ. Trời ah! Nó đã hết ngưỡng đầu cơ chứ. Mới tối hôm qua lúc về phòng nó đã định cứ tạm tránh mặt Phong đã rồi tính sau thì hôm nay 3 đứa lại ngồi cùng nhau trong một bàn ăn, nó lại còn ngồi đối diện Phong nữa chứ. Lúc sáng nó định chuẩn nhưng lão Zun dở chứng lại bắt nó ở nhà. Bình thường nó có "quyền lực" hơn, nhưng từ ngày Phong dọn đến, lão bắt đầu ra vẻ "bề trên" nên nó đành ngậm ngùi nghe lời. Ngồi ăn mà mặt nó cứ như sắp phải đi đánh trận ấy, nó cúi gằm mặt xuống, mấy lần ngẩng lên lên nhìn Phong đều thấy Phong đang nhìn nó cười tủm tỉm. Nhận thấy 2 "sinh vật lạ" trong bàn ăn, lão Zun tự hỏi hai đứa này làm sao mà một đứa thì cứ cúi mặt xuống bàn, một đứa thì cứ ngồi cười y như một thằng thiếu năng???? Thắc mắc mãi mà vẫn không tự trả lời được, lão đành hỏi:

- Hai đứa mày làm sao thế?

- Không...

Nó đang nói thì bị Phong chặn họng:

- Zin đang ngưỡng ạ. Em vừa tỏ tình với cô ấy hôm qua.

" Khụ...khụ..."

Nó và lão Zun đều bị sặc, chỉ khác là lão sặc cơm còn nó sặc canh. Cái tên Phong này, cứ nhần nhần nhỏ nhỏ (y như dê ăn su hào) nói như đúng rồi thế. Đồ hâm! Nó làu bàu.

- Thế nó có đồng ý không? _ (Lão Zun này nhìn thế mà còn hỏi à???)

- Sắp ạ!

Phong lại cười. Nó nghiêng rằng, thầm nghĩ Phong phải cảm ơn bố mẹ hắn vì đã sinh ra hắn có bộ mặt đẹp trai với nụ cười thiên thần chứ không thì nó chẳng nề hà gì mà không phi ngay cái dép vào mặt anh chàng. Grừ...

" Không phải ta mới quen nhau 2 tháng, mà là 17 năm rồi..."

Phong nói vậy là sao nhỉ? 17 năm trước nó mới có 3 tuổi, vậy mà đã quen một thằng bé đẹp trai ư????(^_ ^). Chắc Phong đùa thôi. Nó nghĩ bụng. Nhưng không hiểu sao khi ở gần Phong đúng là nó có cảm giác thân quen lắm, dễ chịu lắm...

Đang mải suy nghĩ thì lão Zun kéo nó ra một góc, thì thầm:

- Thằng nhóc nó đùa à?

- Không. Anh ta nói thật đấy.

- Hả? Thế mày có thích nó không?

- Em chả biết.

- Sao lại không biết? Mày có thích nó không thì mày phải rõ chứ?

- Em không biết thật. Với lại cũng chưa muốn nghĩ đến, đau đầu lắm..

- Thế trước với thằng Vũ sao mày không kêu đau đầu?

- Thì " biết mùi" rồi nên mới ngán.

- He he mẹ là mẹ quý nó lắm đấy, mày yêu nó luôn cho rồi, yêu thằng khác mất công bà già cản nhần.

- Anh thôi đi, xí xốn chuyện người nhớn. Em còn chưa trị tội anh đạo này là hơi bị " lạm dụng chức quyền" đấy nhá.

- Tao là anh mày cơ mà.

- Anh thích ra oai hả? Anh có tin em có cách làm cho con Lùn hít le anh không?
- O...thôi mà...(tội nghiệp thằng bé)
- Hớ hớ, từ sau cầm lên mặt nhớ.
- Biết rồi, mà này, anh thấy thằng đấy hay chứ...
- Đã nói là không xí xốn cơ mà.
- Dạ, vâng ạ.

Từ hôm Phong tỏ tình với nó đến giờ thì ngoài cái câu "anh yêu em" nhạt toẹt ra thì chẳng có thêm hành động nào để chứng minh cho nó thấy là Phong yêu nó cả (người ta nói chân thành thể mà kêu nhạt toẹt!!!). Như kiểu "em muốn tránh thì anh chiều luôn" ấy, tức nổ! Thế này mà gọi là yêu ah? Ồi giời! Nghĩ giề thế này hả Zin? Cứ như mày nhận lời rồi í, mới chia tay gần 2 tháng mà đã tằm tia. Hồng! (thế bao lâu mới được yêu hả Zin???). O..mà nếu nói vậy thì như thế nào mới gọi là yêu nhỉ? Như nó và Vũ chẳng? Uh, đúng là 2 đứa nó (đã từng) yêu nhau mà. Mỗi lần nghĩ đến Vũ, nó vẫn cảm thấy buồn. Dù gì 2 đứa cũng yêu nhau gần 2 năm, lâu đấy chứ, đủ để có vô khối kỷ niệm... Đến bây giờ nó dám khẳng định, Vũ yêu nó, ngay cả khi nó làm đau lòng anh thì anh cũng vẫn dịu dàng với nó, và luôn luôn mong cho nó hạnh phúc, thậm chí ngay cả khi người mang lại hạnh phúc đến cho nó không phải là anh... Thế nên khi nó nói không thể quay lại, khi Phong kéo nó đi, Vũ cũng chỉ cười buồn mà không níu kéo khiến nó hụt hẫng kinh khủng. Lúc ấy, nếu như Vũ chịu giữ tay nó lại, nói một câu, uh, chỉ cần nói một câu "Em đừng đi!!" thôi, có lẽ nó sẽ không do dự gì gạt tay Phong ra mà ở lại cũng nên. Như vậy có phải là nó còn yêu Vũ không nhỉ? Nó cũng không biết... Nó vốn là một đứa dứt khoát, còn Vũ lại là người thiếu quyết đoán điển hình. Chính vì cái sự không biết đầu tranh của anh làm nó thấy nản (nhưng cũng không trách Vũ được, có lẽ công việc sau này của Vũ không cần lắm đến sự quyết đoán, Vũ học Mỹ thuật, còn nó học Luật, vì thế nó luôn dứt khoát chẳng?). Nó tự hỏi nếu không xuất hiện con bé An thì nó và Vũ sẽ ra sao? Tình hình là nghĩ nhiều chỉ làm tăng stress lại không vui, thế nên nó quyết định...không nghĩ nữa. Cày game sướng hơn!!!

Đang chơi " vào gu" thì có tiếng gõ cửa. Giờ này chắc chỉ có lão Zun thôi. Không buồn rời mắt khỏi trò Army of two, nó nói vọng ra:

- Anh vào đi.

Người vừa gõ cửa bước vào. Nó không quay lại mà vừa tiếp tục lái quả Hoover chiến đấu vừa nói:

- Tí anh về phòng rồi " cày đôi" với em nhá. Mà thôi, về bê luôn máy anh sang đây cho tiện. Cái thằng đang đánh phối hợp với em như kiểu gà công nghiệp í, bảo nó che cho em bắn mà cứ chạy lung tung cả lên, mà hình như nó còn chẳng biết nhảy dù co-op là gì nữa thì phải.

Nó vẫn nói liến thoắng mà không biết đến nụ cười của người đằng sau nó. Quái! Lão Zun hôm nay ăn nhầm cái gì mà ít nói thế nhỉ? Mọi hôm sang là bắn liên thanh cơ mà. Tò mò nên nó dừng chơi, quay lại để rồi giật mình khi thấy người trong phòng mình không phải lão già Zun, mà là Phong!!!

- Úi! Là anh à? Thế mà chẳng mở mồm nói câu nào làm em cứ tưởng lão Zun hôm nay bị ngộ độc, suýt nữa thì rụng cả tim.

- Thì anh đang chờ nó rụng để nhặt đây.

- Xì, mơ đi nhá...oái! đừng động vào đồng máy bay đấy.

Giời ah, thốt ra cái câu ngu si gì thế này? Anh chàng lại đánh đồng mình vào loại keo kiệt bủn xỉn thì nhục. Nhưng mà ai bảo cứ táy máy cạnh cái tủ bày đồng mô hình máy bay của nó cơ, cả một gia tài đấy ạ.

- Mai em có rồi không?
- Nếu lũ quỷ kia không gọi thì chắc là rồi. Sao ạ?
- Vậy mai đi cùng đội tình nguyện bọn anh nhá.
- Đi đâu hả anh?

- Đến làng S.O.S

- Được ạ_ nó hào hứng.

Nó đi là vì nó thích thôi, chắc Phong không biết hội chúng nó vẫn thường xuyên đến đây, chứ nó đi không phải vì muốn đi cùng Phong.

Nó quay ra tắt máy vì tính, không chơi điện tử nữa mà làm một việc ” hoành tráng” hơn là...học bài. Thế nên nó ” xua” Phong về.

- Thôi anh ra khỏi phòng đi, em học.

- Anh mang sách sang học cùng em nhé!

- Huh???

- Mình cùng khoa mà, em có gì cần hỏi anh sẽ giúp.

- Vậy cũng được.

Bây giờ nó mới thấy nó sai lầm thế nào khi để Phong sang học cùng nó. Anh chàng bảo sang giúp nó??? Có mà giúp nó nổ đầu thì có.

.....

- Zin này!

- Dạ..

- Anh vừa mới phát hiện em không bấm lỗ tai.

- Em không thích, nhưng thôi anh học đi.

.....

- Zin!!! Mắt của em màu nâu, giống màu mắt anh.

- Grừ....

.....

- Ôi, Zin! Em cứ đáng yêu như thế thì làm sao anh tập trung học được...

- Thế thì anh về phòng anh mà học.

- Không, anh muốn học cùng em mà.

- Vậy thì anh ngồi yên đi cho em học nữa. Em chỉ học được vào ban đêm thôi.

- Anh biết rồi...

.....

- Zin!!!!

- ANH VỀ PHÒNG NGAY CHO EM!!!

Nó gào lên. Đến hết chịu nổi anh chàng này. Bó tay! Nhưng nhìn cái dáng tiu ngịu bước ra khỏi phòng nó lại thấy tội tội, còn nếu để Phong ở đây thì có đến sáng mai nó cũng không học xong mất.

” Show me you love me

Why did you leave me, all alone...”

” Hip is calling”

- À ló! Chào em Híp.

- Ló cái gì? Mai đội tình nguyện của tao đến làng S.O.S đây. Mà có thấy Phong nói gì không?

- Có, nhưng mà tao nhớ là trong hội không có đứa nào tham gia vào đội tình nguyện cơ mà. Mà vào lúc nào thế?
- Lúc biết Phong có trong đội.
- Hả??? Cái gì?
- Mà không biết à? Tao thích Phong.
- Không, tao tưởng mà đùa.
- Đùa mà được tiền ah? Ah, mà ở cùng Phong có thấy Phong có bạn gái hay để ý đến ai chưa?
- (" Úi! Không lẽ lại nói Phong thích mình, không được, con Híp nó thù mình mất!")
- À..ừ...tao không thấy.
- Thế thì tốt. Mà mà thấy Phong tia em nào thì nói với tao ngay để tao xem mặt " tình địch" nhé!
- (" hả? đã được xếp vào tình địch rồi cơ ah? toi rồi..hic hic")
- À...ừ...Ah mai tao rủ cả lũ kia đi nhá. Lâu không gặp lũ nhóc ở đây, nhớ phết.
- Ấy, tao bảo này, chúng mày...không đi được không?
- Sao cơ? Lão Phong rủ tao đi mà. Tao đồng ý rồi.
- Hic, sao mà chậm tiêu thế, viện cớ gì đấy ở nhà đi, ốm chẳng hạn. Có mấy khi gặp riêng Phong mà không có bọn mày đâu..
- Riêng cái mốc xì! Đi cùng cả đội cơ mà. Với lại ai cho mày trù ẻo tao thế hả? Liệu hồn. Nhưng mà thôi, mai không đi cũng được.
- Ôi, yêu Zin nhất đời đấy. Chụt chụt...
- Gớm quá. Thôi cúp đê.
- Dạ.

.....

Vậy là Híp thích Phong? Chắc nó không cần phải cố gắng để biết nó có thích Phong không nữa nhỉ? Quyết định thế mà lại thấy hơi khó chịu...Nhưng mà thôi, cũng sắp hết hai tháng rồi, Phong sắp về nhà, là hàng xóm với con Híp chắc mọi chuyện sẽ ổn thôi. Đi ngủ vậy! Nhức đầu quá...Nói là nói vậy nhưng nó vật lộn mãi mà không ngủ được. " Không phải ta mới quen nhau 2 tháng, mà là 17 năm rồi...". Câu nói của Phong cứ lớn vồn trong đầu nó, 17 năm trước nó quen Phong như thế nào? Nó đã cố gắng nhớ và tự hỏi câu này không biết đã bao nhiêu lần nhưng rồi vẫn không tài nào nhớ nổi. Trí nhớ của nó vốn đã không tốt, quá khứ dường như đã bị chôn chặt và nó thì không có khả năng " đào" ra được tí tẹo nào dù chỉ là một mẫu ghép tí hon. Vật vã mãi với một mớ bòng bong tự vấn, nó chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không biết nữa...

-
- Đi thôi Zin._ Phong giục.
 - Em...sorry anh nhá. Hôm nay em có hẹn mà em quên mất. Anh đi cùng đội nhé? Con Híp cũng đi cùng đấy ạ.
 - Híp???
 - Anh vẫn chưa nhớ hết tên lũ bạn em nhỉ? Con Híp là cái đứa hàng xóm của anh í, nó tên Vân My.
 - Ah, anh nhớ rồi, cô bé mới vào đội thì phải, thảo nào cứ thấy con bé quen quen (hic hàng xóm lạ nhỉ? Mà lão Phong còn không nhớ con Híp là ai nữa...)
 - Vâng...
 - Mà...em có hẹn với ai?

- Ah...với bọn bạn em.

- Uh, thôi anh đi một mình vậy, tiếc thật.

- Bi bi anh.

- Uh anh đi đây. Mà này chỉ đi chơi với bạn gái thôi nhé, không là anh ghen đấy. Em là bạn gái anh mà.

- Em là bạn gái anh lúc nào?

- Trước sau gì cũng thế thôi mà.

- Xì, nhận vợ không biết ngượng. Thôi anh đi đi muộn bây giờ.

- Uh, bi bi em yêu...

- Ổn quá, GO AWAY!

-^_^

Phong nhần nhần nhở nhở lên xe đi. Nó cũng lòi xe ra, đến chỗ đám chiến hữu thôi.

- Cái gì????_ 4 đứa gào lên

- Chúng mày bé bé cái mồm thôi_ Nó nhần mặt_ Chuyện có người yêu tao là không thể xảy ra à?

- Không phải vậy_ Con Lùn từ tốn_ Mà bởi vì con Híp cũng thích Phong

- ” Cũng”??? Tao chưa nói gì đâu nhé_ Nó cãi

- Thế mày có thích Phong không?

- Tao...tao cũng không biết. Thế mới phải nhờ chúng mày quân sư.

- Thôi được rồi. E hèm...nghe tao hỏi đây. Ở bên cạnh Phong mày có thấy vui không?

- Cũng vui

- Xa Phong mày có nhớ không?

- Hấn ở nhà tao, xa lúc nào đâu mà nhớ.

- Thế biết con Híp thích Phong mày có thấy khó chịu không?

- Hình như là cũng...hơi hơi. Nhưng sao chúng mày hỏi lung tung gì thế? Tao nhờ chúng mày nghĩ cách giải quyết cho tao cơ mà.

- Ô hay cái con này. Mày nhờ bọn tao quân sư cơ mà. Với lại mày biết thừa là ngoài mày với con Lùn ra bọn tao có mảnh tình nào vất vai đâu mà quân với chả sư.

- Thôi_ Con Cút lên tiếng_ Chúng mày định cãi nhau luôn đấy à? Zin này...tao nghĩ mày nên để tình cảm phát triển tự nhiên. Nhưng cá nhân tao thì thấy mày thích Phong.

-Nhưng vấn đề là con Híp không biết Phong thích tao. Tao nói với nó là tao không biết Phong thích ai. Không biết nó có giận khi biết là tao nói dối không nhỉ?

- Cái này thì bọn tao không chắc.

- Hic

- Tao nghĩ mày nên lựa lúc nào đấy nói với nó, mày biết tính nó mà, đúng không? Có thể nó sẽ thù mày.

- Nó đang đi cùng Phong, có khi bây giờ nó biết rồi cũng nên. Lão Phong lúc nào cũng tí ta tí to, hôm trước lão vừa bô bô với ông Zun nhà tao xong.

- Đấy, nhắc đến ông Zun, sao mày với ông í yêu nhau mà suốt ngày thấy mày tụ tập với bọn tao thế Lùn???_ Con Sút thắc mắc.

- Chẳng sao cả__ Con Lùn cảm cảm__ Bọn tao đang chiến tranh lạnh.

- Hả???

Đến nó cũng ngạc nhiên. Thảo nào dạo này thấy lão Zun cứ hay cáu, ít buồn đùa với nó hơn, ra là vì anh chị này đang cãi nhau.

- Thế làm sao mà cãi nhau??? Tao có thấy ông í nói gì với tao đâu.

- Đúng, đúng, nói đi anh em quân sư cho. (thông cảm cái lũ này nhiều chuyện)

- Về mà hỏi ông Zun nhà mày í, dạo này cứ thấy loe ngoe với cái con bé Hoàng Tâm Hoàng Tiếc gì đấy cùng khoa... bực cả mình.

- Cái gì cơ??? Mày đùa à?

- Hử? Ai đùa với chúng mày?

- Để tao về giết chết lão đem cho mày chấm mắm nhé.

- Mày thôi đi, có khi trước khi mày giết chết lão thì con Hip nó muối mày chấm với xì dầu rồi cũng nên.

- Hic...

” Cá nhân tao thì nghĩ là mày thích Phong”. Câu nói này của con Cút làm nó thêm suy nghĩ. Nếu mà nó thích Phong thật thì chẳng phải càng tồi tệ hay sao?

.....

Chia tay lũ bạn, nó vòng xe lên Bờ Hồ. Lại vì gió!!! Gió có vẻ như luôn giúp xoa dịu những khó chịu trong lòng nó. Dừng xe, ngồi xuống ghế đá, nó dang tay...hứng gió.

- Em định giết chết những thằng con trai độc thân xung quanh đây à?

Nó giật mình. Tạm vớt lại những suy nghĩ vu vơ vừa lượn lơ trong đầu, nó quay ra nhìn Hoàng. Trùng hợp thật! Nó và anh có duyên? Hay chỉ đơn giản là anh luôn dõi theo nó? Không phải tự cao nhưng nó nghiêng về lí do thứ hai hơn (và nó đúng)

- Em không biết cái miệng dẻo ngang kẹo kéo của anh đã hạ gục bao nhiêu cô gái rồi.

- Cần gì biết cái ấy...Anh chỉ biết là người mà anh muốn hạ gục nhất thì mãi không chịu gục thôi.__ Hoàng tỉnh quái.

- Là em?__ Không hiểu sao đã có lúc nó trốn tránh Hoàng nhưng giờ đây nó lại thẳng thắn đến tàn nhẫn.

- Đúng, là em__ Hoàng khẳng định.

Nó không nói gì, chỉ mỉm cười. Hoàng đang ngồi cạnh nó, anh từ từ cúi xuống, mặt nó và mặt anh gần nhau đến nỗi nó có thể cảm nhận rõ hơi thở mùi bạc hà của anh, gần nhau đến nỗi môi nó và môi anh gần như chạm vào nhau. Kịp trả lại bản thân cho lý trí, nó đẩy Hoàng ra. Nó không yêu Hoàng !!!! Sự thật, dù có thể đau lòng với ai đó, nhưng vẫn là sự thật, bất kể mối tình đầu của nó không phải là Vũ, mà là Hoàng. Uh, đã có lúc nó yêu anh, nhưng đến khi anh yêu nó thì hình ảnh của anh trong tim nó đã phai đi đáng kể. Hình như những gì dễ dàng có được thì cũng nhanh chán...

Mưa!!! Cơn mưa rào tới bất ngờ không những không làm nó khó chịu mà còn làm cho nó thích thú. Kỳ lạ là Hoàng không ngăn nó dầm mưa, chắc vì anh chàng vẫn chưa “hoàn hồn” sau hành động tỏ rõ sự từ chối của nó. Nó thích mưa, nhưng chắc chắn không thích bằng gió. Ở kia, chẳng phải mưa là vũ, còn gió là phong sao? Thế chẳng nhẽ nó thích Phong hơn thích Vũ??? Nó bật cười vì sự liên tưởng kỳ quái của mình.

- Em cứ cười bên cạnh một thằng thất tình thế ah?

Nó vẫn cười, dù nó vừa làm cho Hoàng đau lòng một cách đáng kể. Ở bên Hoàng nó luôn tự nhiên. Vì anh là Hoàng? Hay vì nó không yêu anh? Chắc vì cả hai. Nó (đương nhiên) không phải là đứa chưa yêu bao giờ, nhưng chưa bao giờ nó không nắm bắt được cảm xúc của mình, cũng chưa bao giờ nó không hiểu mình muốn gì như lúc này...Nó mơ hồ nghĩ bụng nếu nó nhận lời Phong thì sao nhỉ? Vội gạt bỏ suy nghĩ vừa hình

thành trong đầu, nó kịp làm vậy, vì Hip yêu Phong!!!! Và kể cả nó thích Phong, nếu phải chọn, nó sẽ chọn hạnh phúc của Hip!!!!

Trở về nhà, nó thấy hơi đau đầu, có lẽ cơn mưa lúc nãy làm nó mệt. Lão Zun chưa về thì phải, không thấy bóng dáng xe lão đâu cả. Không biết Phong về chưa? Đứng trước cửa phòng nó, không hiểu nó nghĩ gì mà lại đi làm một hành động cực kỳ ngu ngốc là gõ cửa chính phòng mình, đẩy cửa bước vào, sao trên giường nó có cái đồng hồ thế kia nhỉ? Hic, trộm ah? Rón rén lại gần giường, nó thắc mắc sao "tên trộm" lại ngủ trên giường nó? giường nó êm quá chẳng? (bó tay bà này, vì đó không phải tên trộm chứ sao?) Với tay bật đèn, nó nhận ra "tên trộm" là Phong. Hic, thế mà làm hết hồn. Ồ...nhưng mà sao Phong lại ngủ trong phòng nó? Trời sinh tính anh em nhà nó vốn "man rợ" như nhau nên nó không thương tiếc gì mà giơ chân...đá bay Phong xuống khỏi giường nó. Anh chàng có vẻ đang ngủ ngon nên giật mình:

- Cái gì thế? Động đất ah?...Ồ...em về rồi ah?

- Sao anh lại ở trong phòng em?

- Oh...anh về phòng nhưng không ngủ được nên...vội lại sang phòng em là anh ngủ cực ngon...

- Grừ...

Nó ngồi xuống cạnh Phong, nó mệt, đêm mưa thích thật đấy nhưng đổi lại là sắp ốm rồi đây. Nó giật mình khi Phong dựa vào người nó.

- Hôm nay vui lắm, chỉ tiếc là không có em...nhưng mà ...anh mệt quá. cho anh mượn vai một lúc nhé...

Nó không nói gì mà để yên vậy, có lẽ hôm nay Phong rất mệt rồi, nhìn anh không còn vẻ khỏe khoắn bình thường nữa, nhưng mà nó cũng mệt mà, nó thấy chóng mặt, rồi nó ngủ quên...2 đứa...cùng nằm trên giường nó...

.....

- Zin! Dậy mau, tao có chuyện muốn nói với mày...

- Zin!!!

Nó nghe có tiếng người gọi nó, con Hip thì phải, nhưng nó không tài nào mở mắt ra được, 2 mắt nó nặng trĩu, rồi nó lại thiếp đi...

....

Phong nghe tiếng Hip gọi nó nên cũng tỉnh dậy, bên cạnh cậu là nó, nghĩ tới việc vừa nằm ngủ cùng nó cậu lại nở nụ cười, nhưng mà sao con Hip cứ cố gắng gọi nó dậy thế nhỉ?

- Zin!!! Mày dậy ngay cho tao...

- Zin!!!!

Phong cũng thấy lạ là tại sao gọi mãi mà nó không dậy. Tay cậu khẽ đặt lên trán nó. Trời ơi, sao mà nóng thế này, cậu bắt đầu phát hoảng trong khi con bé kia (con Hip đó) cứ lay nó với cái giọng bức tức mãi thế. Cậu quát lên:

- My!!!! Em làm cái gì thế? Trời ơi, Zin sốt quá đây này, sao em cứ lay cô ấy như vậy, gọi cấp cứu nhanh...

- Anh Phong...em...

- Nhanh lên!!! _ Phong gầm lên

.....

"Zin ah! Người Phong yêu là mày sao???"

Đập vào mắt nó bây giờ là ánh sáng chói chang của mặt trời, ai mở rèm cửa phòng nó ra thế nhỉ? Vớ pé để cứng ở đầu giường, 10h sáng rồi, ơ nhưng sao lại là thứ 3, hôm qua là chủ nhật cơ mà???, lết xuống tầng 1, đầu vẫn còn đau như búa bổ. Mùi gì thơm thế nhỉ? " Ơc ơc..." , bụng nó biểu tình rồi đây này, đói quá. Đi

theo tiếng gọi của "ông anh ruột", nó vào bếp, woa, trong bếp bây giờ là cảnh tượng có một không hai: hai "hoàng tử" đang...bầm bầm chặt chặt...nấu ăn (lão Zun với Phong chứ còn ai nữa).

- Hơ hơ...hắt xì...

Hai thằng con trai ngừng tay, nhìn ra khỏi cửa, mừng hóm:

- Dậy rồi hả con này? Tao cứ lo, còn đêch dám nói với ông bà già nữa...(đương nhiên không phải Phong nói rồi). Bình thường chả ốm đau gì...

- Em dậy rồi ah? Anh lo quá... (đấy, Phong là phải nhẹ nhàng thế này chứ)

- Vâng, hôm trước em nghịch mưa...nhưng sao hôm nay 2 anh lại nấu nhiều món thế? có khách ah?

- Khách nào? Nấu cho mày ăn hết đấy, tao biết thừa mày mà tỉnh dậy thì chỗ mày đến đầu tiên là bếp mà he he, ngủ suốt 2 ngày, con đỡ người.

- Ah, thảo nào em thấy lạ, hôm qua mới chủ nhật mà hôm nay lại là thứ 3 he he

Phong nhẹ nhàng đặt tay lên trán nó, nó đỏ bừng mặt:

- Hết sốt rồi, may quá, nhưng sao mặt em đỏ thế?

- Em...

- Hôm đấy Mỹ nó cứ lay mãi mà em không dậy, mà cái giọng nó còn bực bực nữa chứ, làm anh lộn hết cả ruột.

- Mỹ đến tìm em ah?

- Chứ còn gì nữa, mà mày làm cả bọn chúng nó cuống hết cả đít lên, Giang còn khóc nữa...

- Con Lùn nó khóc hả anh? Ồi cha mẹ ơi, kỳ tích, em làm nó khóc này

- Uh, khóc to lắm, dù tao đã bảo mày là quái nhân, ngủ một giấc là khỏe ngay, thế mà cứ khóc mãi, tội nghiệp..

- Xời, em anh nằm vật vã mệt nhọc ốm yếu mà anh không thấy tội, lại đi tội con " người dưng nước lã" đấy, khóc mỗi tí thôi mà...

- Dưng cái gì? Chị dâu tương lai của mày đấy...

- Thôi, không cãi nhau nữa, lại ăn đi Zin, em đói mà, đúng không?

- O...đúng là đang đói, tự nhiên tốn ít calo cãi nhau với lão già ấy, hứ...

- Thôi, lạy mẹ, mời mẹ xơi...

Nó xông vào cuộc chiến, toàn món ngon thế này, lại do 2 người đẹp trai nhất nhà nấu, ngu gì không ăn. Ăn xong, nó phi lên gác lấy điện thoại gọi cho đám chiến hữu.

- Alo, Lùn hả?

- Ồi giời ah, con khốn này, bây giờ mới tỉnh ah?

- Oh, tỉnh rồi, xin lỗi đã làm mất mấy lít nước mắt của chị dâu..

- Còn mệt không?

- Khỏe như voi.

- Ông Zun nói đúng thật, mày đúng là quái nhân...

- Ờ, ông Zun nhà mày là anh của quái nhân, thôi không nói nữa, chúng mày đến nhà tao luôn đi, nhớ anh em quá.

- Rồi đến ngay đây.

5. Chương 5

.....

Phòng nó

- Chào em Zin, lâu rồi không gặp anh cứ tưởng em chết rồi chứ?_ Phát ngôn bữa bãi, con Sút xứng đáng nhận một cái cốc đầu.
- Con ỉn, mày rửa tao thế ah?
- Khiếp, tao chả thấy có đứa nào như mày, sốt đến 40 độ, thế mà ngủ một lèo 2 ngày rồi lại khỏe như trâu, yêu tinh...
- O kìa em Cút, mình là đồng loại mà.
- Thôi không đùa nữa, tao không biết, tối nay con Zin phải bao anh em một chầu ở 999, thống nhất thế nhé.
- Ôi, chúng mày ác thế? Tao vừa ốm dậy mà đã bóc lột thế ah?
- O kìa em Zin, mình là đồng loại mà_ cả lũ nhại lại cái giọng của nó.
- Con Híp này, sao không nói gì từ nãy đến giờ thế? hay là bị ai cắn mất lưỡi rồi? Ah mà thấy bảo hôm trước mày đến tìm tao có chuyện gì?
- Tao có chuyện muốn nói riêng với con Zin, chúng mày ra ngoài được không?
- O hay từ trước đến nay có chuyện gì giấu nhau đâu..._ Con Lùn thắc mắc.
- Uhm...chúng mày ra ngoài trước đi_ Nó nháy mắt, bọn kia cũng hiểu ngay mà lủi mất.

.....

- Zin, tao thật sự là bực mày lắm..
- Vì chuyện gì?
- Tại sao mày phải nói dối tao?
- Phong nói với mày rồi ah?
- Vậy là đúng là mày với Phong yêu nhau...
- O..mày nhầm rồi, tao chưa nhận lời Phong?
- Chưa nhận lời? Vậy là mày định sẽ nhận lời?
- Không...không phải vậy...ý tao là tao từ chối...
- Vậy tại sao hôm ấy mày với Phong lại nằm chung giường mày? Mày giải thích sao đây?
- Tao... tao...
- Không giải thích được? Tao thất vọng về mày quá Zin ah...

Con Híp nói xong quay lưng đi thẳng, không kịp để nó giải thích gì thêm. Nói với Híp rằng nó từ chối nhưng dường như có một mũi tên xuyên qua lồng ngực...Nó thừa nhận với chính nó, rằng nó yêu Phong... Nhưng Híp yêu Phong, vì thế nó không thể thừa nhận với một ai khác nữa...

Tại sao? Tại sao mày luôn luôn có tất cả? Tại sao không bao giờ người chiến thắng là tao? Tại sao người Phong yêu lại là mày? Tao không can tâm để mất anh ấy như thế...

ngày...tháng...năm...

buồn...nản...mình đã sai ư? tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Tại sao người Hip yêu lại là Phong?
Và...tại sao người Phong yêu lại là mình?...tại sao???

1 tuần nữa thôi, Phong rời khỏi nhà mình, mọi chuyện sẽ trở lại như cũ chứ? Hip sẽ thôi giận...mọi thứ trở lại như trật tự vốn có của nó...còn mình? Trái tim mình có thể lại như cũ không? Mà đang làm gì vậy Zin?

- Grừ...dạo này cứ hay bực mình..

- Sao thế? lại cãi nhau với nàng ah?

- Nàng cứ nghi ngờ tao với cái con bé Hoàng Tâm đấy có chán không cơ chứ. Chị dâu mà chẳng tin tưởng tao gì cả..

- Không có lửa làm sao có khói, mà Hoàng Tâm là con bé nào thế? em có quen không?

- Chắc là không. Cái con bé ấy cứ quẩn lầy tao, làm tao phát sợ lên được.

- Anh không biết cách đá bay nó sang một bên cho đỡ vướng chân à?

- Mà tưởng dễ đấy à? Mà giỏi thì làm đi..

- Rồi, cứ để đấy cho em.

.....

” Kính...coong...”

- Để tao ra xem ai..

.....

- Oái, mà ra mở cửa cho tao đi, lại là con bé ấy đấy, bảo tao không có nhà nhé...

- Sao mà anh phải sợ nó thế?

- Grừ, thôi mà giúp tao đi, tao van mà đấy, tao mà biết đưa nào cho nó địa chỉ nhà mình tao vạn cổ.

” Kính...coong...”

- Thôi mà mau ra đi...

- Em muốn một cái ví Versace..

- Rồi...rồi...

Chị ơi anh Linh có nhà không?

-À... ờ... anh Linh không có nhà, chỉ có chị Linh thôi.

-Anh ấy đi đâu hả chị?

(“Grừ, láo thế nhỉ? chả chào hỏi gì cả, ai chị em với cô???”)

-Lão í đi chơi với người yêu rồi.

-Hừ, lại đi với con Giang chứ gì? Nó có gì hay mà anh Linh cứ bám theo nó thế nhỉ?

(“dám nói xấu bạn thân bà ah?”)

-Em bao nhiêu tuổi rồi?

-18. Em vào nhà được không? Mỗi chân quá...Con bé này tạo cho nó cảm giác khó chịu, người đâu mà vô ý vô tứ thế, phục lão Zun phải chịu đựng con bé này lâu thế mà vẫn còn sống...hic

-Uh, vào đi.

Điện thoại nó rung. 1 new message. From: Zun Zun.: “ Tao bảo đuổi nó về cơ mà, sao lại cho nó vào nhà?”. Nó cười, con bé này làm gì mà lão già ấy sợ đến thế này???” gọi vào để xem trình nó đến đâu mà làm cho anh sợ đến thế, với lại xem nó là cái thá gì mà không biết trên dưới gì cả????”

-Em uống nước đi.

-Dạ.

Cái con bé này vừa vào nhà đã tung tăng sờ mó khắp nơi, tự nhiên như ruồi.

-Em tên gì? (giả vờ hỏi thế thôi)

-Hoàng Tâm ạ.

-Em đang học trường gì?

-Cùng trường chị với anh Linh, khoa Marketing.

(“ hừ...ta đây chúa ghét bọn khoa Ma...”)

-Sao em biết chị cùng trường?

-Em thích anh ấy, em ưa anh ấy thì phải tìm hiểu kỹ chứ.

-Nhưng lão ấy có người yêu rồi.

-Xì, anh ấy đùa cho vui thôi, chứ con Giang ấy có béo bỏ gì đâu...em không quan tâm.

-Tâm này...

-Dạ.

-Muốn yêu được lão già ấy là phải qua cửa em gái lão đấy.

-Thế thì chị giúp em nhá

-Cái này thì... không được nhóc ạ.

-Ồ, sao thế chị?

-Thứ nhất, chị không ưa một cô bé gọi người lớn tuổi hơn mình là con này con kia. Thứ hai, lão Zun yêu Giang thật lòng. Thứ ba, Giang là bạn thân của chị...

-Ồ...em...nhưng thôi, em tin anh ấy sẽ yêu em, người anh ấy yêu đâu thuộc quyền quyết định của chị, đúng không? hứ...(lật mặt nhanh kinh)

-Đáng tiếc là phụ thuộc hơi nhiều, ít ra là nhiều hơn cô tưởng đấy, cô em ạ. Mà cô đừng làm phiền anh tôi nữa, lão ấy sắp chết vì sợ rồi. Có phải dạo gần đây cô hay lượn lờ xung quanh lão, thảo nào... tôi thắc mắc sao dạo này lão gặp ác mộng suốt, ra vậy...Còn bây giờ, mời cô đi cho. Hy vọng...không phải gặp lại cô.

-Chị...hừ...để rồi xem...

Con bé ùng ùng bỏ về, lúc ấy lão Zun mới dám chui từ trong bếp ra.

-Sao mà nói năng nặng nề thế?

-Không thể làm sao đuổi được nó?

-Nhưng cũng không cần phải làm nó suýt khóc lên thế chứ...

-Hừ...đúng là làm ơn mắc oán mà. Anh cứ chờ xem, nó không hiền lành như anh tưởng đâu, ghê phết đấy

“ Show me you love me

Why did you leave me, all alone...”

“Lun is calling...”

- Gì mà?

- Đang ở Ciao. Lên đây đi.
- Con Hip đi không?
- Nó nói không có mày thì nó đi.
- Thế ah?
- Mày có lên không?
- Bảo con Hip là tao không lên. Tí tao lên.
- Tao biết rồi.

Nó buồn. Hip giận nó đến thế ư? Nó nhắn tin không reply, gọi không nhắc máy, đến nhà thì mẹ nó nói không có nhà, nó không thể liên lạc được với Hip nữa.

Nó dắt xe ra, chẳng cần để ý là xe nó hay xe lão Zun, phóng lên Ciao. Nó muốn gặp Hip, lâu rồi cả nhóm không tụ tập, nhớ quá đi thôi...Mặc kệ là Hip đang không thèm nhìn mặt nla. Mặc kệ là nếu gặp nó, Hip sẽ có thái độ nào, nó vẫn đến.

Lũ bạn nó đang ngồi gần cửa sổ, lâu lắm rồi mới lên đây, cảnh này làm nó nhớ đến ngày nó chia tay với Vũ, phì cười, nhớ ghê...

Đám chiến hữu đang nói gì thế không biết. Bình thường là phải làm ồn ỉ cả quán lên rồi mà sao hôm nay lại im ắng thế nhỉ? Nghe...trộm xem nào...

.....

- Hai đứa mày làm sao thế hả?
- Đi mà hỏi con Zin ấy.
- Chúng mày định không nhìn mặt nhau đến lúc nào?
- (“ chỉ là Hip nó không nhìn mặt tao thôi chứ có phải tao không nhìn mặt nó đâu...”)
- Đến khi nào Phong không yêu con Zin nữa.

.....

- Vì một thằng con trai à? Có đáng không? Tình bạn gần 20 năm đấy chứ có ít đâu hả con dở hơi này?
- Tao biết, nhưng không phải chỉ vì một thằng con trai, mà là hai thằng con trai?
- Là sao???
- Nó cũng giật mình, sao lại...?
- Vũ là mối tình đầu của tao...
- Hả???

- Tao yêu Vũ ngay từ lần đầu gặp mặt, lúc ấy Vũ chưa yêu con Zin...Thế rồi, con Zin đưa Vũ đến giới thiệu với cả lũ, lúc ấy tao sững sờ, phải cố gắng lắm tao mới không khóc..Rồi tao cũng quên được Vũ, thì Vũ và Zin lại chia tay... Đến anh chàng hàng xóm mà tao chưa bao giờ dám làm quen, chưa bao giờ dám bước sang nhà anh ấy để biết mặt, tao chỉ ngồi ở nhà, nghe tiếng anh ấy chơi đàn... đến lúc tao nhận ra mình thực sự yêu Phong, thì cũng nhận ra rằng người Phong yêu là con Zin...

.....

- Nhưng đâu phải lỗi con Zin...
- Vậy tại sao nó không nói thật với tao rằng nó là người Phong yêu, tao đã hỏi mà...
- Đó là do nó quá bất ngờ nên không nói đó thôi..
- chúng mày có biết Phong là ai không?

- Là hàng xóm của mày chứ ai?

- Chúng mày có nhớ thằng nhóc ngày xưa nhảy ra giúp lúc cả lũ đang đánh nhau với bọn con trai lớp Lá không?

Nó đứng sững. Ngày xưa... đánh nhau...thôi đúng rồi...

Cách đây 17 năm

- Con Linh lớp Chồi đâu? _ Giọng một thằng con trai vang lên, lũ con gái lớp Chồi run bần bật, chúng sợ.

Chỉ mình nó chẳng ngại ngần gì, bước ra trước mặt thằng con trai, à không, phải là 6 thằng con trai mới đúng.

- Tao đây. Có chuyện gì?

- Có phải mày vừa đánh em tao không?

- Em mày là ai?

- Hoàng Tâm

- À, nhớ rồi, cái con bé mới tát nhẹ một cái đã khóc um lên á? Lại về mách anh trai à? Tại nó cứ bám lấy Zun Zun nhà tao đấy chứ, mà nhắc mới nhớ, Zun Zun đâu nhỉ? Em gái hoạn nạn mà không ra ứng cứu à, mà chắc tại Zun Zun nghĩ tao đánh thắng mày rồi.

- Lại còn già mồm à? Chúng mày đâu, đánh nó cho tao.

- 6 đánh một à? Eo ơi đáng mặt con trai kinh.

- Không phải 6 đánh một đâu, mà là 6 chọi 6 chứ. _ 5 đứa bước ra (khỏi nói cũng biết là 5 đứa nào)

Thế là một trận “hỗn chiến” xảy ra, nhưng kết quả thì đã được dự đoán trước, 6 đứa con gái lớp chồi làm sao thắng nổi mấy thằng con trai lớp Lá chứ hic hic thế nên “36 kế, chuồn là thượng sách”...Ai dè, bọn con trai đã hèn lại còn...chơi bẩn, chúng nó...ném đá.

Nó vấp ngã, một hòn đá bay về phía nó, nó khóc thét lên, suy cho cùng thì nó cũng chỉ là một con nhóc 3 tuổi thôi... đúng lúc hòn đá sắp “tiếp mặt” nó, một thằng con trai lao ra, đỡ cho nó hòn đá ấy...Nó im bật, nhìn thằng con trai trán đầy máu, rồi lại...khóc um lên...

- Ngay cả lúc ấy, Phong cũng chỉ biết đến con Zin, cũng chỉ chơi với con Zin, chỉ che chắn cho con Zin thôi...

- Mày để bụng cả chuyện hồi còn bé tí sao Hip? Tao thấy mày sai rồi...

- Tại sao lúc nào chúng mày cũng bênh vực nó? Sao không ai hiểu tao?...

Vũ Tuyết Linh. Tao thề là nếu tao không có Phong, thì mày cũng không...

Phong à, là anh ư?

Nó không vào nữa mà quay về. Những mảnh ghép bấy giờ đã thành một khối ký ức hoàn chỉnh. Nó đã nhớ ra Hoàng Tâm, con bé ấy “bám” anh nó dai thế nhỉ? Hi hi...nhưng...quan trọng hơn là nó đã nhớ ra anh, nhớ ra cậu bé bị thương thay cho nó...

Dừng xe, chậm rãi bước vào nhà, lão Zun lại đi chơi rồi thì phải, đứng trước cửa phòng, nó ngập ngừng nhìn sang phòng đối diện...Phong đã từng “đột nhập” vào phòng nó, tại sao nó lại không thử vào phòng anh nhỉ?

Rón rén mở cửa phòng Phong, suýt đứng tim khi thấy anh đang ngủ, nhưng nó vẫn bước đến, nó tò mò muốn biết lúc anh ngủ có đáng yêu như lúc thức không???

Nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường, khẽ vén mái tóc anh, vết sẹo trên trán lộ ra, nó lấm bầm:

- hừ.... đừng có che cái sẹo này có phải người ta nhận ra lâu rồi không, ngốc? Thế mà cứ úp úp mở mở mãi, xì...nếu như em nhận ra anh sớm hơn...giá mà...không quá muộn...như bây giờ....

Cúi xuống, nó ghé miệng vào tai anh, thì thầm:

- nghe này, nghe em đọc thần chú nè, chỉ một lần duy nhất thôi, em...yêu anh, đồ đại ngốc ạ...ngủ ngon nhé...và... giờ thì anh phải quên em đi thôi

Nó vừa đứng dậy thì bị Phong kéo lại.

- Anh...anh không ngủ à?

- Anh nghe thấy hết rồi nhé, ha ha ha...em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, ha ha...

- Chết tiệt, nói nhỏ thế mà cũng thức dậy được, hừ..._nó lườm bâu để anh chàng không nghe thấy.

- Em vừa mới tỏ tình với anh hay sao ấy nhỉ_ Phong lém lỉnh.

- Anh nghe nhầm rồi_ nó lạnh lùng, lý trí không cho phép nó được mềm lòng.

- Này nhá, không chối nhá, anh nghe rõ ràng nhá...

- Anh nghe hết? Không sót chữ nào?

- Đúng thế_ Phong khẳng định.

- Vậy...câu cuối là gì nào?

- câu cuối...anh xem nào...quên em.... KHÔNG ĐƯỢC!!!!!!

- Không được cũng phải được.

- Tại sao? Mà anh cũng không làm được đâu.

- Nhớ được em mới khó chứ quên em thì dễ như ăn kẹo ấy mà..

- Tại sao chứ? Chúng ta yêu nhau cơ mà...

- Đâu phải cứ yêu nhau thì sẽ đến được với nhau...Tình yêu với em không phải là số 1...

- Anh hiểu rồi...vì My, phải vậy không?

-.....

-.....

-..... Em không thể chỉ nghĩ cho bản thân mình

- Tại sao phải làm thế? Tại sao không thể sống thật với tình cảm của mình? Em nghĩ rằng em từ chối anh thì anh sẽ yêu My à? Em nhầm to rồi đó...Như thế có đáng không?

- Đừng nói nữa, em không muốn nghe...

Nó chạy nhanh về phòng, đóng chặt cửa lại...lần này nó không muốn Phong thấy nó khóc...Bên ngoài là Phong đang đập cửa rầm rầm, bên trong là nó đã ngồi bệt xuống, dựa vào cũng cánh cửa đó...sao chỉ cách nhau một cánh cửa mà nó lại thấy xa thế này?...

- Zin! Mở cửa cho anh, nhanh lên.

-.....

- Zin! Zin! Anh xin em đấy.

-.....

- Zin! Em không còn nhớ 17 năm trước ta đã hứa gì với nhau sao?

17 năm trước

- Trán anh còn đau không?
 - Không. Một tuần rồi, lành rồi
 - Anh Phong này...
 - Gì thế nhóc? Sao mặt lại đỏ ửng lên thế kia?
 - Lớn lên, chúng ta... cưới nhau nhé?_ mặt con nhóc 3 tuổi đã đỏ ửng bừng.
 - Cái gì? Em muốn lấy anh? Ha ha...tha cho anh đi..
 - Sao lại không được?Em muốn làm vợ của anh Phong
 - Em vừa nghịch vừa đánh đá ai mà dám rước...
 - Cái gì? Hừ.... đã thế...em cóc thèm nhá. Cạch anh ra...không chơi với anh Phong xấu bụng...anh Phong đáng ghét...
 - Thôi mà, anh sai, được chưa?
 - vậy...lớn lên ta cưới nhau nhé?_trời ạ, con gái con đũa mà mặt dầy thế này à?
 - Uh, được rồi.
 - Anh hứa nhá.Móc ngoéo nào...
 - uh thì móc ngoéo..
 - Anh nhớ đấy, lớn lên không được xù à nha...
 - Rồi, rồi, con bé này, anh Phong sẽ làm chồng của Zin Zin, chịu chưa.
- Con nhóc sung sướng, gật đầu cái rụp.

- Em không nhớ sao Zin? Chúng ta đã móc ngoéo rồi mà..

-.....

- Anh yêu em...

-.....

- Anh yêu em...

-.....

- Anh yêu em....yêu nhất trên đời...

Nước mắt lăn dài trên má nó. Zin Zin, mày không thể đâu...nhắm chặt mắt lại, bịt chặt tai lại, tắt cả mọi chuyện chỉ là một giấc mơ...

” Rầm...rầm...”

Nó thấy đau đầu, dụi dụi mắt, lúc này nó ngủ thiếp đi thì phải, chắc tại khóc nhiều quá. Mà ai đang đập cửa phòng nó thế nhỉ? Nó đứng dậy mở cửa (hic dựa vào cửa mà ngủ , thảo nào đau đầu kinh!!!). Trước mặt nó là lão Zun, ” sát khí” bốc lên ngàn ngút, nhìn phát khiếp, nó nhìn xuống chân lão, trời ạ, dưới đôi chân “ngọc ngà” của ông anh nó là...người nó yêu, anh chàng cầu cứu nó:

- Zin! Cứu.. ặc...ặc

- Oé, anh làm cái giề thế kia? Thả anh ấy ra đi chứ.

- Thả cái gì? Chúng mày chơi trò gì mà một đứa ngủ ngoài cửa, một đứa không biết làm gì bên trong mà gọi khản cổ cũng không mở cửa hả? (đứa bên trong cũng ngủ nốt chứ sao hic hic).

- Không liên quan đến anh. Lắm chuyện!

- Con khún, tao về nhà chưa gì đã xông vào bếp nấu cho chúng mày ăn, thế mà lên gọi lại thế này hử, ông lại cho cái dép vào mồm bây giờ. - ơ he he, sr anh, em nhầm ạ, kể ra thì em cũng đói lắm rồi, trưa nay chẳng ăn gì, anh là vị cứu tinh đây, yêu thế chứ...

- Zin...cứu...anh... ặc...ặc...

- Ờ nhỉ, quên, thôi anh tha cho hần đi, nhớ hần nghệt thở chỉ khổ anh em mình thôi.

- Nể em tao, tao tha, từ sau tao gọi dậy mà còn lèm bèm “để yên cho ông ngủ” là tao bằm vằm nghe chưa?

- Dạ..em nhầm__ Phong ỏn ỏn.

Ông Zun nhắc chân ra khỏi người Phong, tiện thể bồi cho một phát...

đập (đã nói anh em nhà này man rợ như nhau mà lị hic hic)

- Thôi, xuống ăn cơm, tao đói rồi.

3 đứa bước xuống, Phong nhìn nó dò hỏi nhưng nó một lần nữa né tránh ánh mắt ấy, đôi mắt như muốn nhìn thấu trái tim nó, muốn hút nó vào vậy, nó sợ...Nó đã cố tỏ ra tự nhiên, có vẻ như nó có năng khiếu diễn kịch thì phải, cứ nhìn vẻ mặt như giận dỗi của Phong thì biết ngay là nó “diễn” đạt vô cùng...

.....

Bữa tối diễn ra trong một không khí hết sức kì dị, chẳng ai nói câu nào, chỉ có tiếng đĩa thìa lạch cạch, tiếng cô dẫn chương trình thời sự đều đều và tiếng...cãi nhau của vợ chồng nhà hàng xóm. Nó và Phong thì nó còn có thể hiểu được, nhưng lão Zun thì sao lại lạ thế nhỉ? Đây là còn chưa kể đến chuyện hôm nay về nhà lại còn vào bếp luôn mới choáng chứ.

- ăn xong để đây tao dọn cho__ ông anh quý hoá của nó lên tiếng phá vỡ khoảng lặng mà cả 3 đứa đã vô tình tạo ra từ nãy tới giờ.

Nó suýt bị sặc, chắc chắn là có chuyện gì quan trọng rồi, chứ không tự nhiên ông Zun lại trở thành ” vĩ đại” thế này được.

- Anh không sao đấy chứ?

- Sao là sao? Tao chẳng sao cả. Không thích thì thôi vậy.

- O, em có nói gì đâu nào, anh cứ tự nhiên ạ, em cho phép đấy he he.

- Uhm, thôi ăn đi.

Trời ơi, chuyện gì xảy ra thế này? Không vặt lại à? Tò mò lắm đấy, muốn biết lắm đấy, nhưng nó chẳng dám hỏi, chẳng mấy khi mặt ông này ” ngầu” thế kia, động vào không khéo lại...nguy hiểm đến tính mạng chứ chẳng chơi hic hic.

- Em ăn xong rồi.__ Phong đứng dậy đầu tiên.

Phong có vẻ giận nó lắm, nhà này hôm nay toàn người “nguy hiểm”, có khi phải sang nhà con Lùn lánh nạn một hôm vậy.

.....

Đang định gọi cho Lùn thì nó có điện thoại.

” Lun is calling...”

- he he đang định gọi cho mày.

- hức...hức...

Nó ngạc nhiên khi đầu dây bên kia là tiếng con Lùn đang khóc thút thít.

- Này, này, mày làm sao thế hả?

- Mày ơi... hức... tao... buồn lắm...hức...

- Thế làm sao?

- Hết rồi...hết thật rồi...

- Cái gì hết?

- Mày...sang với tao đi, tao ...

- Thôi không phải nói nữa, cúp đi, tao sang ngay đây.

Có thể đây là lí do hôm nay lão Zun “điên điên” như vậy, thôi cứ sang với con Lùn đã.

.....

- Tối nay em không về đâu, cứ khoá cửa nhà.

- Mày đi đâu?

- Em sang bên con Lùn.

- Giang làm sao?

- Em không biết, anh là người yêu nó thì phải biết rõ hơn em chứ.

- Không còn như vậy nữa rồi...

- Cái gì? Anh điên à? Em không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, nhưng anh đã làm con Lùn khóc nên em không tha anh đâu, em sẽ xử anh sau...hừ...

- Giang khóc à?

- Vâng, thưa “chàng”, nó khóc hết nước mắt rồi. Mà thôi, em đi đây.

- Uhm...

Nó phải bỏ ra hơn 1 tiếng đồng hồ để...nghe Lùn khóc. Chưa biết chuyện xảy ra nghiêm trọng đến đâu mà làm con bé nhí nhố này khóc dai thế, cứ mỗi lần định kể thì lại...khóc tiếp. Bó tay.

- Xong chưa?

- Rồi.

- Mày nói câu này 14 lần rồi đấy.

- Lần này là thật. Tao vừa khóc hết nước mắt rồi còn đâu he he.

- Con ỉn. Vẫn còn cười được à?

- Uh, vui quá đấy, tao thoát nợ lão Zun nhà mày rồi.

- Hừ, không phải cố cười. Bây giờ thì có chuyện gì kể tao nghe xem nào.

- Lão Zun nhà mày với tao chia tay chia chân rồi.

- Vì con bé Hoàng Tâm kia à?

Lùn gật đầu.

- Cả mày, cả anh tao đúng là kém tầm, chỉ vì một con bé chẳng hơn ai mà chia tay à?

- Sao lại không hơn ai? Lão Zun nhà mày nói là yêu nó cơ mà. Thế thì tao mới là đứa chẳng hơn ai chứ, buồn cười mày nhỉ?

- Ủ, buồn cười chết được. Hai đứa mày đúng là hâm, con bé ấy gian xảo lắm, tao gặp rồi, có khi cả 2 đều bị nó cho chúng mày vào bẫy ngon lành cũng nên.

- Nghĩa là sao?

- Tao cũng chưa biết. Để tao tìm hiểu đã.

- Thôi, tìm hiểu làm gì. Tao bị đá rồi, nhục rồi, tìm hiểu làm gì cho xấu mặt tao ra.

- Yên nào, cầm loe ngoe, để yên tao tính, thôi đi rửa mặt đi, mắt sưng húp rồi, chả pro gì cả, phải như tao đây này, khóc cả buổi chiều mà chẳng sưng gì cả.

- Hả? Chiều mày khóc à? Lại chuyện lão Phong à?

- Hờ hờ, thông minh ra rồi đấy.

- Xời, tưởng sao hoá ra cũng số ruồi bầu, khóc vì trai giống tao.

- Im con này, cầm dùng từ ngữ thô tục trước mặt tao nhá, phải nói là khóc vì một cuộc tình lâm li bi đát chứ lại, nhớ chưa?

- Phì...

-

- Zin này...

- giề?

- Cảm ơn mày.

- Cảm ơn gì?

- Cảm ơn vì đã ở bên cạnh tao, tao phục mày lắm, thật đấy, mày lúc nào cũng cứng rắn, có thể cười kể cả khi gặp chuyện khó khăn nhất đến với mày...

” Bụp”

Nó phi cái gối vào mặt con Lùn.

- Ngậm miệng lại. Tao cấm mày nói tiếp những câu chuối cả rùng thể nhá, không nói những câu tao thấy khó hiểu nhá, không nói những câu khách sáo thể nhá. Có còn là bạn bè không đấy hả?

- Uh, tao biết rồi. Thôi ngủ đi. 1h sáng rồi.

- Uhm... Ác mộng nhá mày...

- Uh, mơ thấy mày...

.....

- Tao không cứng rắn như mày tưởng đâu, nhiều lúc tao muốn khóc lắm, đôi khi tao cũng thấy đau khổ đến mức không thở nổi...

- Tao biết rồi...

.....

Không khí như trùng xuống. Hai đứa nó không nói thêm câu nào mà nhắm mắt tự ru mình vào giấc ngủ. Nó không biết ngày mai sẽ có những chuyện gì nữa, nhưng mà nó sẽ cố gắng để không gục ngã, vì nó là ai chứ? Nó là Zin Zin, mà Zin Zin thì không được phép ngã.....

Sáng hôm sau nó về nhà sớm, gạt hết mọi chuyện của nó sang một bên, cứ giúp đôi Zun- Lùn đã (đúng là ham hố, ôm rơm rặm bụng), dù thực ra thì nó vẫn muốn tránh mặt Phong...

Giờ này chắc lão Zun vẫn chưa dậy (mở ngoặc là chúng nó đã nghỉ hè, không mọi người lại thắc mắc sao bọn này chỉ thấy chơi+ ăn+ ngủ, đóng ngoặc), nó mặc kệ, hùng hổ xông vào phòng lão, không thêm gõ cửa

luôn. Đúng là Zun vẫn đang ngủ, nhưng lại nằm vạ vật ngay dưới sàn nhà, xung quanh là một đồng hồ điện cả lon bia và vỏ chai. Hừ, mới rắc rối một tí mà đã đổ đốn thế này rồi, không xử không được.

- Zun Zun! Dậy ngay cho em.

Ông anh nó vẫn bất động trên sàn, chắc là say quá hic. Thế là nó dùng cái cách “gia truyền” của nhà nó là...thổi phũ phũ vào tai lão (ngày nó học cấp 3, mẹ nó toàn dùng cách này để gọi nó, mẹ bảo bà ngoại cũng chuyên gọi mẹ như thế ^__^). Cách này hiệu nghiệm ngay, ông anh nó bật dậy:

- Con đỡ người này, gọi thì cũng phải từ từ thôi chứ, cứ thổi vào tai thế bố thằng nào chịu được...

- Lại còn nói à? Không gọi thế thì anh vẫn còn “ phơi thầy” trên sàn chứ có mà dậy được í.

- hừ... chẳng bao giờ cãi được mày.

- Làu bàu gì thế? Ý kiến ý cò gì? Em cho anh 10 phút đánh răng rửa mặt rồi ra đây em hỏi đây.

.....

6. Chương 6

.....

10 phút sau

- Hỏi gì? Nếu liên quan đến chuyện tao với Giang chia tay thì tao không trả lời đâu.

- Anh dám không?_ Nó tròng mắt.

- Hừ, thôi hỏi đi.

- Lý do chia tay?

- Chán rồi thì chia tay thôi. Tao yêu Hoàng Tâm.

“ Bốp”

- Mày làm cái gì thế con điên này?

- Cái tát đấy còn nhẹ đấy, thứ nhất là vì câu trả lời đấy là vô trách nhiệm, thứ hai là vì anh nói dối.

- Không phải chuyện của mày.

- Anh có phải là anh trai em không đấy? Anh em mà lại bỏ con bạn thân tuyệt vời của em để yêu cái con mắt dạy kia à?

“ Bốp”. Lần này là lão Zun tát nó.

- Em tao cũng không bao giờ nói những câu khốn nạn thế cả. Mày không có quyền nói Tâm như thế.

Nó sưng sờ, chưa bao giờ anh nó đánh nó. Vậy mà...

- Anh đánh em... đánh em vì con bé đó...Khốn nạn? Ha ha..Em khốn nạn? Thôi được, con khốn nạn này sẽ không bao giờ xen vào chuyện của anh nữa.

Nó trở về phòng, lại khóc. Khỉ thật, sao dạo này tuyên lệ phát triển thế nhỉ? Nước mắt sao lại có vị đắng quá? Vùi mặt vào gối, nó khóc nức lên từng hồi. Không phải vì anh nó đánh nó, mà vì câu nói của lão. Zun Zun của nó nói nó khốn nạn, liệu có phải là ông anh trai mà nó vẫn thần tượng nữa không?

- 1...2...3...nín!_ con Cút gắt.

Nó phì cười.

- Không đi lau mặt đi à? Lem nhem xấu quá đấy.

Nó loẹt quẹt vào nhà tắm, hic sao mắt sưng thế này? Bình thường khóc cả ngày có sao đâu. Phải mắt gần nửa tiếng để sẫm soi bộ mặt thảm hại trước gương, nó mới quay lại chỗ Cút.

- Mày ngủ trong đây à? Tao đang định mang gối vào cho mày đấy.

- Cần quái gì, bồn rửa mặt nhà tao êm ái lắm.

- Có thật là bồn rửa mặt không đấy? hay lại là bồn...

- Câm ngay! Nói ra những cái mắt vệ sinh thế à?

- Thôi, không đùa nữa. Nói tao nghe xem làm sao mà mày với con Lùn đứa nào cũng thê thảm thế này?

- Mày gặp con Lùn rồi à?

- Uh, thôi kể đi, không đánh trống lảng nhá. Tao giết!

- Tao có khốn nạn không?

- Cái gì đấy? Dây thần kinh của mày bị chập à? Hỏi vớ vẩn.

- Không, lão Zun nói tao khốn nạn mày ạ. Con Lùn mất người yêu, tao mất anh trai, chỉ vì con bé Hoàng Tâm, cái con bé mà ngày xưa cả lũ bọn mình đánh nhau với thằng anh nó í.

- Hả? Vì cái con mất dạy ấy à?

- Hờ hờ, thế mới nhục. Mà mày cũng nói nó mất dạy hả? Tao chỉ vì nói thế mà ăn một phát tát cộng thêm cái “danh hiệu” khốn nạn đấy.

- Lão Zun mà tát mày á? Choáng. Ai chẳng biết ông ấy cưng mày, chiều mày như giời thế mà vì con bé ấy đánh mày á? Hớ hớ Zin Zin nhà ta xuống giá rồi.

- Im, anh em nhà tao chiến tranh mà mày cứ phớ lớ thế à? Ồ...cái gì đấy?

Bây giờ nó mới để ý đến một cái gì đó giống như một lá thư trên bàn.

.....

Zin ah!

Xin lỗi vì anh dọn đi mà không chào em. Thực ra bố mẹ anh về được hơn một tuần rồi, nhưng do chưa muốn về nhà (lý do thì em biết đúng không?) nên chưa dọn đi. Nhưng hình như anh ở đây chỉ làm em thấy phiền phức thì phải...Nói thế không có nghĩa là anh từ bỏ, là anh thôi hy vọng đâu nhé. Anh nói trước là anh sẽ biến mất trước mắt em, để em thấy nhớ anh mà hiểu ra rằng em chẳng tìm được thằng nào hơn anh đâu he he. Hừ, anh thấy bức em lắm đấy nhé, sợ anh đến nỗi phải sang nhà bạn “ lánh nạn” à? Anh thấy bức cả anh nữa, mới không nhìn thấy em có mấy tiếng mà đã thấy khó chịu rồi, vậy mà không hiểu sao vẫn điên khùng đưa ra cái quyết định tạm rời xa em nữa không biết. Nhưng thôi, lỡ rồi, dù sao thì chịu khổ một chút để em tự ngộ ra chân lý “ không thể thiếu anh” cũng không phải là quá thiệt, em nhỉ? Anh phải để cho cái con bé Zin ngốc hiểu rằng không phải lúc nào cũng sống vì bạn bè được, phải biết vì mình một chút chứ. Em có từ chối anh thì anh cũng chẳng thể nào yêu My được, đúng không nào? Đừng nói là em không biết điều ấy nhé. Anh không chấp nhận một cô người yêu với chỉ số IQ âm đâu biết chưa?

Còn bây giờ thì học cách nhớ anh đi nhé, ai bảo chỉ biết làm anh nhớ em thôi. Nếu không chịu được thì đến nhà anh, nói là “ Anh yêu, em đồng ý” nhé, anh hứa là anh không nhỡ mọn đến mức không yêu em nữa đâu mà sẽ quay về nhà em luôn đấy.

KT: Phong

TB: thanks em vì đã nói rằng em yêu anh. Anh không quên câu ấy đâu. Tiện thể thì nói luôn với em rằng đây là lần đầu tiên anh viết thư đấy nhé, lại còn dài nữa chứ (vì anh thấy họ nói con gái thích thư tay hơn là email nên anh thử luôn xem em có đúng là...con gái không? He he)

Yêu em.

Sững sờ. Nó chạy ào ra khỏi phòng, mở cửa phòng đối diện. Trống trơn. Vậy là anh đi thật rồi...Phong ngốc! Phong tệ hại! Đâu cần anh phải dọn đi chứ, em đâu cần phải học cách nhớ anh, khi mà ngay cả những lúc ở bên anh, cái cảm giác nhớ nhung khó chịu ấy vẫn luôn có trong em? Đồ điên! Đồ khùng! (có ai chửi người mình yêu thế này không hả trời???)

.....

“ Học...học...”

- Ủi trời! Mày ở đằng sau tao từ lúc nào đấy?_Nó giật mình khi thấy con Cút

- Vừa mới thôi. Mày mắc chứng gì mà tự nhiên chạy hồng học ra khỏi phòng rồi vào đây đứng thờ người ra như con thiếu năng thế hả? Làm tao cứ tưởng...

- Tưởng gì?

- Tao tưởng mày...chán sống, định chạy lên sân thượng tìm mày đấy.

Nó cốc đầu con Cút.

- Ái! Đau, con này.

- Tao phải làm cho mày khôn ra, trong đầu mày có gì mà toàn nghĩ tiêu cực thế hả? Vớ vẩn.

- Xời, ai mà biết được mày ấy. Tự nhiên đang khóc, đọc thư xong rồi chạy biến, sợ bỏ mẹ.

- Lại nói năng thiếu kiểm chế rồi. Cái kiểu đấy thì chỉ có thằng nào điên mới dám rước.

- Mày cứ lo cái thân mày đi. Gớm! Đọc thư xong là chạy sang phòng chàng luôn. Thế mà bảo yêu Phong rồi thì cứ chối đây đẩy.

- Nói nhiều quá. Tao tự lo được.

- Ủ. Sau này tao dắt cháu nội đến chúc mừng đám cưới mày nhá.

- Con ỉn.

Ngày...tháng...năm...

Anh đi rồi. Vậy cũng tốt, không gặp nhau thì sẽ quên nhau thôi, thời gian có thể bôi xóa tất cả, anh nhỉ? Rồi anh sẽ nhận ra mình đâu phải không thể sống thiếu nhau...Có thể xa nhau không làm anh yêu Hip, nhưng sẽ làm cho Hip bớt đau khổ và căm ghét em như bây giờ. Nếu được thế thì em chấp nhận mất anh. Anh nói em ngốc? Thực ra thì sinh ra em đã vốn...ngốc rồi. Em đã từng nói rằng tình yêu với em không phải là số 1, có lẽ đúng là em ngu ngốc, khi số 1 trong em là tình bạn...Nhưng đâu sao, anh nhỉ? Được yêu anh và anh yêu là em hạnh phúc rồi... À, mà chắc anh không biết rằng em là một đứa thích email hơn thư tay (theo anh thì chắc em không phải con gái rồi hic hic). Nhưng mà thư anh viết thì sẽ khác, có lẽ mai em phải đi ép lastic rồi đóng khung mất thôi (dù chữ anh không thuộc hàng “siêu phẩm”, nếu không muốn nói là xấu hic). Nghe lời anh, em sẽ học cách sống mà không có anh, và học lại cách nhớ anh, vì nhớ anh lúc không có anh thì sẽ khó hơn rất nhiều đúng không anh? Em ngoan, anh nhỉ?

Vậy là đã 1 tuần kể từ ngày Phong dọn đi. Nỗi nhớ anh quay quắt làm đôi lúc nó muốn chạy ngay đến chỗ anh, muốn ôm anh...Phong nói không sai, đúng là làm sao nó có thể tìm được người nào hơn anh...Lượn lờ khắp các phố cũng thấy chán, nó rẽ vào 999. Nó muốn gặp Hoàng, vì ở bên Hoàng nó thấy thoải mái, cảm giác ngay cả khi gần Phong nó cũng không có. Có thể nó quá ích kỷ, có thể nói rằng nó lợi dụng, nhưng nó vẫn quyết định gặp anh, vì lúc này có một người bên cạnh, nó sẽ thấy vững tin hơn. Anh lúc nào cũng sẵn sàng dành cho nó tất cả quỹ thời gian của mình dù chỉ để ngồi cạnh nó và yên lặng.

- Chào ông chủ!

- Zin! Sao lâu rồi không thấy em đến?
- Em ngại anh.
- Ngại gì? Ngại vì đã từ chối anh à? Nếu thế thì chỉ cần đồng ý là xong mà.
- Hờ hờ, em đùa đấy. Đạo này em hơi bận (nói dối!!!). Chị Nguyên cho em Blue Hawaii nhá.
- Chị Nguyên đừng pha.
- Ơ hay, khách đến mà không bán hàng à?
- Để anh pha.
- Chà, tự tay ông chủ làm cơ đấy, vinh hạnh quá.
- Dương nhiên.

Nhâm nhi ly cocktail, nó thấy nhẹ nhõm. Không hiểu sao nó nghĩ đến hương vị của cà phê. Chắc vì không khí nơi đây, không khí thanh thoát, nhẹ nhõm như từ một tách cà phê toát ra, không khí chỉ riêng nơi nào có Hoàng mới có. Ông trời ác thật đấy, có phải chỉ cần để nó yêu Hoàng thì mọi chuyện không rắc rối không? Lại còn... nhiều sự để nó và Hip yêu cùng một người nữa, đúng là chẳng biết tính toán gì cả.

Ra về, nó rẽ vào một cái ngõ, đây là ngõ tắt để ra gần bờ hồ. Mới đi sâu vào một đoạn, nó đã bị chặn bởi mấy thằng con trai, thằng nào thằng đấy trông đều đáng sợ, xăm trổ đầy mình. Nó hãi, định quay đầu lại thì thấy phía sau cũng có mấy thằng nữa. Làm sao đây? Hic nó không biết võ....

.....

- Bé con, lại đây nào cưng_ một thằng có vẻ là thằng đầu sỏ lên tiếng.
- Tránh xa tao ra, không là tao hét lên đấy_ nó gào lên.
- Cô em sao to mồm thế? Cứ hét đi, xem có ma nào nghe thấy mà ra cứu cô em không?

Chưa bao giờ nó thấy sợ hãi như lúc này. Thằng đầu sỏ tiến lại gần nó, lôi nó xuống xe rồi đẩy vào tường. Hắn nâng cằm nó lên, nó thấy lạnh toát khắp người, lúc này dường như nó đã bị cầm khẩu. Lúc này không có ai cứu nó ư? Đang không biết phải làm gì (con ngốc này định cứ thế mà chịu đựng sao??? Gào lên đi chứ) thì tiếng đánh nhau vang lên. Hình như có người cứu nó thì phải. Nó cố gắng vùng ra khỏi đôi tay bẩn thỉu của thằng kia. Người cứu nó là Hoàng. Anh đang đánh nhau với lũ khốn nạn kia. Nhưng mà một mình anh làm sao chọi nổi gần chục thằng to như bò mộng kia chứ.

- Cảnh sát! cảnh sát chúng mày ơi! Chạy đi. Chết cả lũ bây giờ_ một thằng kêu lên.

Cả bọn hè nhau chạy tán loạn. Mấy chú cảnh sát đúng là cứu tinh, ôi lạy chúa, con xin thề rằng từ nay sẽ không ghét an ninh cảnh sát nữa.

Đang vui mừng thì nó chợt nhớ ra Hoàng. Anh bất tỉnh! Nó hốt hoảng chạy lại gần anh.

- Hoàng! Tỉnh lại đi anh, đừng làm em sợ...hu hu ...Hoàng ơi...
- Yên tâm đi, anh chưa chết đâu....

Nó vẫn tiếp tục khóc. Nó sợ, sợ lắm...

- Ơ kìa, anh đã nói là không sao rồi mà. Có định đưa anh vào viện không hả?

.....

Hoàng chỉ bị thương ngoài da nên chỉ cần băng bó (tạ ơn trời). Nhìn anh trên người băng bó lổn nhổn (hơ, thành quả của các bác sĩ chuyên nghiệp mà bảo là lổn nhổn) mà nó thấy thương anh quá. Một ý định chợt đến, nó vòng tay ôm choàng lấy anh.

- Đây, làm gì thế, sao phải xúc động thế?
- Có yên không thì bảo, đồ ngốc này, sao mà liều thế? định để chúng đánh đến chết hay sao?

- Chẳng nhẽ mặc kệ chúng?

-.....

- Lúc đấy trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất là dù có chết cũng phải bảo vệ em thôi. Cảm ơn trời đất là anh đi theo em từ lúc em ra khỏi quán anh.

Nó vẫn ôm anh. Xin lỗi, em chỉ có thể làm thế này cho anh thôi.

Hoàng

Giá như khoảnh khắc này có thể đông lại, giá như thời gian ngừng trôi.

Như chợt nhớ ra điều gì, nó bỏ Hoàng ra.

- Không muốn ôm anh nữa à?

- Anh đi theo em từ lúc em ra khỏi quán?

- Ừ.

- Thế mà mãi một lúc lâu sau khi em bị bọn kia chặn lại anh mới cứu em là sao?

- Hic...có một đoạn anh phải dừng lại để...

- Để làm gì?

- anh...hic ...vào toilet công cộng.

“ Rầm”.(tiếng nó ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự he he)

Nó thường xuyên đến 999 hơn, là do Hoàng vẫn chưa lành hẳn, nó thấy hơi áy náy. Hoàng là một anh chàng tuyệt vời, tính tình quá ổn còn ngoại hình thì khỏi phải bàn (mấy con bé đóng cọc trong 999 của anh chàng suốt ngày chẳng phải vì hắn thì vì ai???), nhưng mà trước Hoàng nó cứ như Heli, trơ và vô cảm. Thực ra gọi là vô cảm thì cũng không hẳn, nhưng mà nó không có cái cảm giác yêu thương, nếu mà yêu được có phải là đời nó lên tiên rồi không hic hic.

Đạo này đám chiến hữu cũng ít tụ tập, là do nó với Hip vẫn chưa chấm dứt chiến tranh một phía, mà đàn đúm thiếu nhân sự thì còn gì vui? Thế nên nó phải sớm làm lành với Hip thôi. Cầu mong là con Hip có nhà(hy vọng là nó tạm bỏ cái chủ nghĩa ngủ ngày cày đêm của cả hội đi), nhưng mà...nhỡ Phong cũng có nhà thì sao? Nhỡ gặp nhau rồi thì đã không làm lành được với Hip thì chớ, có khi lại mâu thuẫn chồng chất mâu thuẫn cũng nên...chắc, thầy kệ, cứ lên, được ăn cả, ngã về không vậy (nghe cứ như dân cờ bạc í). Nghĩ là làm, nó phi ngay lên Cửa Nam.

Đứng trước cánh cổng sắt đen sì đen thui (màu sơn chứ không phải gỉ nhá) của nhà Hip, nó tần ngần mãi mà không bấm chuông, vì nó chưa biết sẽ nói nhưng gì khi gặp Hip cả. Nhưng rốt cục thì nó cũng ấn. Mất 10 phút mới có người ra mở cổng, là mẹ Hip.

- Zin hả cháu? Cháu vào nhà đi.

- Hip có nhà không cô?

- Có đấy. Nó bảo nếu cháu đến thì nói nó không có nhà, nhưng mà 2 đứa cãi nhau mãi thì cô chán lắm. Vào đi, lên phòng nó ấy, làm hoà đi thôi. Con Hip nhà cô nó hơi hiếu thắng, cháu chịu khó nhường nó một tí nhé.

- Vâng ạ, cảm ơn cô.

Hít một hơi dài, nó gõ cửa phòng Hip. Nhưng trước khi tay nó kịp chạm vào cánh cửa thì nó nghe thấy tiếng nói vọng ra, Hip đang nói chuyện điện thoại thì phải, nó không có ý định nghe lén nhưng cuộc nói chuyện của Hip loáng thoáng có tên nó nên nó không thể kìm lại tính tò mò.

“ Cái gì? Có thể mà cũng làm không xong....hả? lại còn bị cảnh sát đuổi nữa...Con Zin nó mà gặp lại anh, nhận ra thì chết cả lũ...thế nên đừng mơ có tiền thù lao nhá...chờ đến tết công gô đi...Hừ..”

Như vậy...lũ khốn nạn chặn nó hôm trước là do Hip thuê sao? Nó không tin vào tai mình nữa. Hip dám làm như thế sao? Sao lại đối xử như thế với nó? Từ lúc nào nó và Hip đã trở thành thù địch đến mức phải sử dụng thủ đoạn thế này?...Câu trả lời mà nó không muốn nghĩ đến nhất dù cho đó là sự thật: từ lúc có Phong. Tự nhiên sao nó thấy căm ghét anh quá. Sao lại cho nó gặp anh, yêu anh, để rồi mất đi con bạn thân? Bản chất con người vốn tham lam, luôn muốn giữ lại cho mình tất cả. Nó nghĩ rằng chỉ cần nó từ bỏ Phong, thì nó và Hip sẽ trở lại như cũ. Nó đã chọn Hip, gạt đi đường như chính trái tim mình, vậy mà nó thu được gì? Cái gọi là tình bạn giữa nó với Hip, liệu có còn không?

Cánh cửa bật mở, Hip bước ra, miệng há hốc khi thấy nó đang đứng đó với hai hàng nước mắt.

- Zin...tao...

Nó gạt nước mắt, quay đầu chạy đi, nó thấy đau lòng hơn lúc nào hết. Mặc cho Hip đuổi theo, mặc cho Hip gọi tên nó khản cổ, nó vẫn leo lên xe, thậm chí không chào mẹ Hip, lúc này đầu óc nó trống rỗng, tâm trí đầu mà nghĩ đến việc chào hỏi nữa chứ...

Nó lái xe với tốc độ gần như đang trên đường đua, gió táp vào mặt làm nó rất kinh khủng. Gió à, tại sao mà lại làm tao đau đớn đến vậy?

Khỉ thật, sao lại dở chứng đúng lúc thế này, xe nó hết xăng... khu này là khu kỳ quái nhất của Hà Nội, mới có 23h mà đã vắng tanh vắng ngắt rồi. Chúa ơi, nếu quả thực người có tồn tại, và dù cho con không theo đạo, người không thể ban phát cho con dù chỉ một tí tẹo may mắn trong tuần này sao? Hic, mà thôi, con chỉ mong bây giờ chúa ban cho con...một lượng xăng vừa đủ để con đến trạm xăng gần nhất thôi hic hic... Đang rên rỉ thì một...bình xăng đặt xuống ngay cạnh nó, cái mùi nồng nặc khó chịu không lẫn đi đâu được. Nó thốt lên mà không suy nghĩ:

- Úi! Chúa tồn tại thật sao? Tạ ơn chúa.

- Hừ, chúa nào ở đây? Ngồi cầu nguyện thì được ích gì?

.....

- Úi! Chúa tồn tại thật sao? Tạ ơn chúa.

- Hừ, chúa nào ở đây? Ngồi cầu nguyện thì được ích gì?

Giật mình...Giọng nói như gió thoảng ấy, nó đã cố quên đi, vậy mà sao khi nghe lại nó vẫn thấy muốn khóc thế này?

.....

- Anh theo dõi em ah?

- Bậy nào, dõi theo chứ...anh đi theo em từ lúc em ra khỏi nhà My, gồm quá, đi gì mà cứ như đua, em có phải là con gái không đấy?

- Tại muốn đón gió thôi, trước đây em với lão Zun hay đua như thế lắm, được cái hai đứa đều thích cảm giác mạnh, dù lúc nào cũng thấy thần chết cười sảng sặc ngay trước mặt hic hic... Ơ...mà sao anh nói là tạm thời không gặp em cơ mà??? Nhớ em ah?

- Em tự tin nhỉ? Nhưng mà... em nói đúng mới đau chứ, uh...anh nhớ em không chịu nổi đấy, nhớ phát điên lên đấy...

- Hừ, dẻo mỏ...

- Lưỡi có xương đâu...còn em thì sao hả?

- Sao là sao? Em chẳng sao cả.

- Không nhớ anh à?

- Không...

Phong khẽ thở dài. Có vẻ anh chàng thất vọng lắm.

Nó cần môi...thực ra câu trả lời là “ không lúc nào không nhớ...”, đồ ngốc ạ. Nó vẫn giữ nguyên quyết định của mình, và càng quyết tâm hơn sau khi biết rằng Hip là người thuê đầu gấu chặn đường nó. Vì như vậy có nghĩa là Hip yêu Phong nhiều hơn nó, có thể làm tất cả để có Phong, còn nó thì sao? Ngay cả đối diện với tình cảm thật của chính mình nó cũng làm không nổi, vậy thì nó có tư cách gì để yêu Phong?

(Uh, cái đầu óc u tối của nó chỉ nghĩ được thế thôi, chứ chẳng nghĩ được nếu nó tiếp tục như thế này thì cả ba sẽ chẳng ai vui vẻ...)

- Thôi em về đi, muộn rồi, anh Linh sẽ lo đấy..

-.....

- Anh về đây. Gặp em, anh vui lắm...

- Anh Phong...

- Gì? Không nhớ xa anh à? (nếu có thể thấy mặt của anh chàng lúc này, cam đoan rằng bạn sẽ thấy nó rất ư là... đều híc híc)

- Cảm ơn anh...

- Cảm ơn vì bình xăng à? nếu thế thì không cần đâu...xăng dạo này xuống giá rồi ấy mà...

- Cảm ơn vì đã dõi theo em...

-.....

Gần 12 h đêm nó mới về đến nhà. Tối thui. Phong nói rằng lão Zun sẽ lo cho nó ư? Chắc giờ lão đang say giấc rồi cũng nên. Hừ, lo lắng làm gì cho thêm mệt vì một đứa em mà lão cho là “ khốn nạn” chứ...

Mở cửa. Đang mò mẫm tìm công tắc đèn thì điện sang. Trước mặt nó là lão Zun, mặt đờn đờn “sát khí”.lão lo lắng thật ư? chờ nó đến tận giờ này ư? Vậy là nó trách nhầm lão rồi...

- Zun Zun...em ...

Nó bị chặn họng bằng một cái... ôm. Lão Zun ôm nó chặt đến mức nó muốn ngạt thở.

- Zin Zin, anh xin lỗi, anh sai rồi, là anh không tốt, anh đã nặng lời với em... Xin lỗi...

Mới vắng nhà một tí mà lão Zun đã “thông” rồi sao? Không biết lão có... ăn nhầm gì không nữa.

- Anh Zun! Buông em ra...em...không thở được nè...

Lão già Zun vội bỏ nó ra. Khoanh tay trước ngực, lão nói với giọng của một ông già:

- Hừ, làm đứt dòng cảm xúc của tao, mày làm em thế đấy hả?

Nó co chân, “lên gối” một phát vào bụng ông anh dở hơi. Lão nhăn nhó vì quá đau, rồi...

- Mày...chết... với... tao...

Màn rượt đuổi quen thuộc lại diễn ra trong căn nhà quen thuộc với nhân vật chính là hai “diễn viên phim hành động” cũng quen thuộc nốt. Anh em nó lại làm lành rồi. Nó lại là “ông trời” của lão Zun rồi. Sướng!!! (phởn!!!)

.....

- Ra vậy...

Nó gật gù khi nghe ông anh của nó kể lại vụ làm lành của lão với con Lùn. Hờ hờ, con bé Hoàng Tâm đã lộ rõ bản chất khi bị lão Zun nghe được cuộc nói chuyện với lũ bạn về việc nó cưa lão chỉ vì yêu “ tài sản” nhà nó (oạch! cứ tưởng vụ này chỉ có trên phim thôi chứ nhĩ????). Và thế là một quả bom đã được kích

hoạt! Đương nhiên người kích hoạt là một cá nhân có lòng tự trọng cao hơn đỉnh Everest là lão Zun, còn nạn nhân chính là con bé mất dạy kia (hờ hờ, bây giờ lão già cho nó gọi con bé ấy là con mất dạy thoải mái, mỗi mồm thì thôi he he). Cũng may cho lão là con Lùn nó không thù dai, chứ phải nó thì... ^ _ ^

“ Show me you love me

Why did you leave me, all alone...”

“ 046888*** is calling...”

-Ai nhỉ?

Nó nhắc máy.

- Alô. Zin Zin nghe.

- Zin ơi. Cô đây.

Là mẹ Hip...

- Dạ vâng ạ.

- Cháu đến nhà cô giúp cô được không? Từ hôm cháu đến rồi bỏ về đến giờ, con Hip nhà cô nó cứ nhốt mình trong phòng, không chịu ra ngoài, cũng không chịu ăn uống gì cả. Cô lo lắm...

- Cháu...

- Cháu khuyên nó giúp cô được không? Nó không ăn đã 3 ngày rồi...

- Vâng, cháu đến ngay ạ.

Nó lại kỳ cạch lòi xe ra, phi đến nhà Hip. Lần này nó đi với sự lo lắng. Con Hip định tuyệt thực sao? Ngốc quá, nó có giận nữa đâu. Nó biết con Hip chỉ vì quá yêu Phong thôi mà...(quá vị tha).

.....

Cộc...cộc...

Nó gõ cửa.

cộc...cộc...

Nó tiếp tục gõ. Không có dấu hiệu gì chứng tỏ Hip muốn mở cửa cả. Máu đã dồn lên não, nó gào lên:

- Hip! Mày có mở cửa không thì bảo. Tao điên lên rồi đấy nhé.

-.....

- Tao quên chuyện hôm trước rồi. Mày mở cửa đi. Định chết đói trong đấy à?

-.....

- Con điên này! Tao đã nói là tao quên rồi cơ mà. Sao còn không ra mở cửa hả?

-.....

- Mở ngay! Không là tao phá cửa đấy.

(to mồm thế thôi chứ làm gì dám)

-.....

- Tao tha thứ cho mày...._nó hạ giọng. thực ra thì hét mãi chỉ tổ đau họng.

“ cạch...”

Cửa mở. Con Hip ôm chầm lấy nó, nói trong tiếng nức:

- Zin ah, tao...hức hức...xin lỗi...tao sai rồi...tao xấu hổ lắm...tao...

- Thôi, không cần phải nói nữa, đi ăn cơm đi, ôm con quỷ đói là mày chẳng sướng tay tí nào, hôm trước tao ôm lão Zun sướng hơn...

- Tao...hức...

- Im! Đi ăn ngay....

Hoà rồi...nó và Hip đã làm lành rồi, lão Zun và con Lùn cũng đã ổn thoả...còn gì vui hơn???

Gió à, mày có vui không?

Việc hoà bình được lập lại sau “chiến tranh một phía” là một tin vui lớn của cả lũ chúng nó, và đã là một tin vui lớn thì không có lý do gì lại không ăn mừng, thế nên nhà nó trở thành địa điểm tụ tập lý tưởng...

.....

- 1...2...3...dzô

- 1...2...3...dzô

- 1...2...3...uống...

Tiếng hò hét, tiếng chạm cốc, tiếng nói cười, tiếng hát...tất cả thể hiện cái sự “phởn” của chúng nó (không thể hoàn cái sự sung sướng ấy lại được). Chỉ có điều...sướng trước khổ sau...hic, sau khi tỉnh dậy (uống nhiều quá, đứa nào cũng say khướt), xung quanh chúng nó là một bãi chiến trường, phải ề cổ ra dọn dẹp hic...

- Hộc...hộc...Sút, mày thu hết vỏ lon, vỏ chai đi, tí tao mang sang cho bà đồng nát bên cạnh...

.....

- Cút...hộc...mày đi rửa cốc đi...

.....

- Zin...lấy cho tao cái rổ.... anh Zun... quét nhà....

.....

- Lùn!!!!_ nó gọi

- Gì?

- Thế mày làm gì mà cứ đứng chỉ đạo thế hả?

- Đây, đây, đi dọn cái đồng rác rưởi này ngay đây, khiếp, tao chưa lấy ông Zun mà mày đã hành tao rồi...

- Dạ, em đâu dám thưa chị dâu...lôm, làm đi nhanh lên tao mới gả lão Zun cho, nhanh...

- Xì...

.....

7. Chương 7

.....

- Zin ah!

Nó giật mình khi nghe tiếng con Hip.

- Đồ quý, làm tao giật cả mình. Sao?
- Tao...mày...tha thứ cho tao thật chứ?
- Không thật đâu...
- Huh?_ Hip nhưồn mày.
- Giả vờ đấy, đâu có dễ dàng thế được...
- Tao...xin lỗi...
- Biết lỗi là tốt, nhưng chưa đủ đâu, mày còn phải..._nó làm mặt nghiêm nghị (doạ Hip ấy mà)
- Tao biết rồi...
- hả? Biết cái gì? Tao đã nói gì đâu...
- Phải từ bỏ Phong chứ gì?

Nó bật cười.

- Phì...mày nghĩ tao là người thế nào chứ? Ý tao là mày phải...bao tao một chiều tất cả các loại cocktail trên quán lão Hoàng rù.
-
- Sao mặt mày dần thối ra thế? Không được à? Kẹt vừa chứ....
- Hip nhào tới ôm nó, mấy hôm nay toàn “ bị” ôm bất ngờ thôi, haizzzz....
- Mười chiều cũng được, tao yêu mày lắm í, Zin Zin ạ...
- Cái đồ lấu cá, ai cho mày ôm tao, định lợi dụng con gái nhà lành đấy hả? Tao đã nói là tao không ôm con quý dối cơ mà...
- Kệ mày, tao cứ ôm đấy, tao thích ôm con lợn Zin đấy, ôm sướng ơi là sướng, mà mày thì “ lành” cái gì???
- Con in...

Nó đã mất rất nhiều thời gian để đi đến quyết định. Nộp hồ sơ, và giành được học bổng du học, tất cả diễn ra khá thuận lợi. Ngay đến lão Zun, nó cũng giấu. Dù biết rằng mọi người sẽ giận nó lắm, nhưng biết làm sao, đấy là lựa chọn của nó...

ngày...tháng...năm...

thành công rồi. không biết có nên nói cho mọi người sớm không nhỉ? hừm...thôi vậy, nói sau có lẽ sẽ tốt hơn. Nhưng... có nên nói với anh không? Em đi, anh có buồn không?

“ Show me you love me

Why did you leave me, all alone...”

“ Lun is calling...”

- Gì mày?_ nó nói giọng ngái ngủ.
- Con lợn, còn chưa dậy à? Lên quán lão Hoàng đi, rủ cả ông Zun đi nữa.
- Thế gọi chủ yếu là để rủ ai đấy?
- Lắm chuyện quá, hôm nay con Hip bao, không đi thì thiệt, có thể thôi...

- Xì, chờ tí, lên ngay, sang gọi chồng mày dậy đi.
- Uh, gọi đi, bảo lão chửi chu một tí lên đây cho đẹp mặt hội mình...
- Đẹp mặt hội? Hay đẹp mặt mày? xấu chàng thì hờ ai mà...
- Thôi, biến đi, nhanh lên đây.

- Chờ lâu chưa?_ nó vừa hỏi vừa kéo ghế để ngồi (cái bọn chúa thiên vị, lão Zun thì chúng nó lấy ghế ra mời ngồi tử tế, nó thì lại phải sang bàn khác vác một cái về, hừ...)

- Sắp thành hươu cao cổ rồi đây này...
- Than thở gì, ai bảo mày bắt lão Zun phải đẹp trai, chửi với chửi chu, tao chờ lão chuẩn bị mà sốt hết cả ruột...
- Thôi, cãi nhau làm gì cho chóng già hử các quý cô, của các quý cô đây...
- Ôi, được đích thân ông chủ phục vụ cơ à...

Hoàng cười, rồi ngồi xuống nhập bọn, chỗ anh chàng chọn đương nhiên là cạnh nó. Ghé sát tai nó, anh thì thầm:

- Không thấy cốc của em có gì lạ à?
 - thêm một chút dầu, một chút siro, đúng chứ?
 - Phục em thật, khác có một chút cũng nhận ra...
 - Chuyện nhỏ, đừng quên em đã học qua một lớp pha chế rượu rồi nhé...mà sao không cho em Blue Hawaii như mọi khi?
 - Hèm...hèm....
 - Phản đối chuyện thì thầm thậm thụt thắm thiết trong lúc đông đủ mọi người nhá.
- Đông đủ mọi người? Hay là thông báo luôn nhĩ? Nó tắc lưỡi, quyết định thế vậy...
- Hèm... nhân lúc hội pro tụ tập đông đủ, Zin xin thông báo một tin vui và một tin buồn...mời cho ý kiến là mọi người muốn nghe tin nào trước?
 - Xời, con này, bày trò gì đây?_ ông anh yêu quý nhảy vào.
 - Im nào, để yên cho em thông báo. Thế nào? Tin vui hay tin buồn?
 - Tin vui đi, tao đoán là mày quyết định trả tiền bữa này thay tao hả?_ con Hip đùa.
 - Mơ đi nhá.
 - Thôi, nói gì thì nói nhanh cho nó vuông đi, rách việc_ con Cút cầu nhàu.
 - Đây, nói đây...Chết, quên...sr các bác em nhầm ,tin vui và tin buồn giống nhau, thế nên các bác chọn tin nào trước cũng thế cả...he he...
 - Có nói nhanh không?_ Cả 6 cái loa phóng thanh gào lên, có mỗi Hoàng thương nó nên chỉ cười.
 - Hic, đây... Havard accept tao rồi, tuần sau tao sẽ bay. Đây, tin vui đây, tin buồn cũng đây nốt. Từ từ mà xử lý thông tin nhá.
 - Cái gì? Sao chuyện tày trời thế mà mày không nói cho tao hả? Mày làm em kiểu gì thế?
 - Em nói cho bố mẹ từ tuần trước rồi, các cụ không nói cho anh ah?
 - Không...
 - Thế mà bây giờ mày mới nói với chúng tao hả??????????????

Ôi, “ sóng gió” nổi lên rồi. Làm sao đây?

- Hi...hi...tao biết chúng mày độ lượng mà...chúng mày vị tha mà...chúng mày tuyệt mà...hi...chúng mày nên nhìn vào mặt tích cực của vấn đề là mỗi lần tụ tập sẽ...bớt một con tham ăn..nhỉ????????

- Nhỉ cái đầu mày ấy_ đám chiến hữu lại gào lên.

Hic...bọn này giận rồi, đám chúng nhào vô xử hội đồng nó lắm...

- Thôi, nói bé thôi các cô, mất hết khách của tôi bây giờ_ Hoàng giải vây cho nó, nó nhìn anh với ánh mắt biết ơn. (trong khi Hoàng nhà ta lại dịch ánh mắt ấy theo nghĩa này : “ bố ơi, mẹ đánh con...”...bó tay.)

Phải vì tao không?_ Hip hỏi nó_ mày không cần phải...

- Không, không liên quan đến mày, tao đã định đi từ năm ngoái cơ nhưng tiếng Anh của tao lúc ấy “ ****” quá hic

- Thật chứ?

- ơ hay, mày tưởng tao nói đùa mày chắc. Không phải nghĩ nhiều làm gì cho đau đầu

- Tao xin lỗi...

- Lỗi phải gì ở đây? Điều tao muốn làm mà mày cứ xem như là cực hình ấy, ngốc. Ở nhà thì tấn công lão Phong dồn dập vào cho tao, không là mất lúc nào không biết đâu.

- Chuyện ấy không đến lượt mày lo...

“When I get to WarWick Avenue...”

- Chờ tí, tao nghe điện thoại...

.....

“A lô, Vân My nghe...Hả???...Tìm nhà chị làm gì, chị đi vắng rồi, không có nhà đâu.....Chị đang đi chơi với...bạn trai.....Mà ai cho em số chị thế?.....Thôi, chị không rồi đâu, chị bận lắm, thật đấy...chào nhé...”

.....

- Phù...thoát...

- Nói chuyện với ai xong mà mày lại thở phào nhẹ nhõm thế?

- Thăng nhóc Hàn quốc khoá 50 ấy, dạo này nó ám tao ác quá, chết mất...vừa phải nói dối là đi chơi với người yêu đấy.

- Hả? Em Hyun Woo K50 ah? Ám mày? He he tao thấy em í hơi bị “xịn”, quả mặt superbaby ấy bán được ổi tiền ha ha.

- Hừ, tao cóc thích bọn vắt mũi chưa sạch ấy, không khéo người ta lại bảo “ phi công trẻ lái máy bay bà già”

- Đùa thôi. Thôi tao lượn đây, mấy hôm nữa hết lượn sang kia lại tiếc.

- Đừng đi nữa.

- Chờ đấy.

Thực ra khi nó thông báo với nhị vị phụ huynh rằng nó sẽ sang Mỹ, mẹ nó phản đối kịch liệt. Nhưng mà nó dẻo mồm lắm, ý kiến đi, ý kiến lại, ý kiến tái, ý kiến hồi rồi thì cũng phải đồng ý thôi. Mẹ nó cũng hỏi nó và Phong thì sao, nhưng nó đã trả lời ngắn gọn: bạn bè... “ Gấu mẹ vĩ đại” của nó có vẻ hơi thất vọng một chút, nhưng không thấy hỏi gì nữa. Đây là phản ứng của mẹ nó, nếu Phong nghe câu trả lời này của nó, anh có đau lòng không nhỉ?

Chỉ còn 2 ngày nữa thôi là nó sẽ...xuất ngoại. Ra nước ngoài thì nó đi nhiều rồi, nhưng đi một mình và lâu như lần này thì chưa bao giờ. Vẫn biết mọi thứ sẽ không dễ dàng, nhưng nó đã chọn rồi, bố nó đã dạy nó: “ nếu đã xác định rồi thì không có quyền kêu ca...”. Nó cũng không có ý định phản nản, vì Havard vốn dĩ

đã là mục tiêu của nó, và vào được khoa Luật của Havard là ước mơ của không biết bao nhiêu người...Nó tự hỏi trong số “ bao nhiêu người” đó có Phong không? Giờ nó mới nhận ra rằng từ lúc quen Phong đến giờ nó phải đặt ra quá nhiều câu hỏi về anh. Tự nhiên nó thấy giận chính nó, rằng sống gần Phong lâu như vậy mà nó không biết nhiều về anh, không biết sở thích của anh, không biết ước mơ của anh...phải chăng nó quá hời hợt? hay...nó không yêu anh? Ngay cả đến lúc này mà vẫn còn băn khoăn về điều ấy thì nó không phải ngốc cũng là ngốc. Nó đang muốn tự bác bỏ điều nó đã từng khẳng định ư? Không...dù cho Phong là người đến sau, dù anh ở tận góc ngách nào, và dù cho anh ...không yêu nó, nó sẽ vẫn tìm ra anh, và vẫn yêu anh, chắc chắn thế...

“ Cộc...cộc...”

Ra mở cửa với tốc độ ngang với cù rùa Hồ Gươm, nó ngạc nhiên khi lão Zun thò đầu vào, thì thầm:

- Xuống phòng khách đi, có người tìm.
- Ai thế? Sao phải thậm thụt thế? Hoàng Tâm hả?
- Xời, đừng nhắc đến nó, bực mình giờ...
- Thế ai?
- Cứ xuống đi thì biết.

Nó cũng đoán ra người đến là ai, chắc lại mẹ nó đến giáo huấn, dặn dò chứ gì? Không thì lão Zun làm sao co rúm thành một nhúm thế được ^-^. Nhưng nhìn cái dáng cao cao đang ngồi trên ghế sofa, nó mới biết là nó đoán trật lất. Anh đến tìm nó ư? Càng học nhiều về Tâm lý học, nó càng biết cách tự kiểm soát bản thân, bằng chứng là nó không chạy ào xuống để ôm chầm lấy tấm lưng thân thương kia, mà vẫn chậm rãi gõ từng nhịp khô khốc xuống cầu thang.

Phong quay lại. Nhìn mặt anh lúc này, kể cả đũa ngu nhất quả đất cũng nhận ra thái độ của anh, ...giận dữ...

- Chào...

Chưa kịp để nó nói hết câu, Phong đã hét lên:

- Em coi anh là gì hả? Em định đi mà không nói với anh câu nào sao?
- Em xin lỗi _nó cắn môi.
- Xin lỗi? Chỉ xin lỗi là xong sao? Đối với em, anh là cái thá gì?

Nó biết nếu muốn đạt được ước mơ thì lúc này không phải là lúc để tình cảm lên ngôi, nó lạnh lùng đáp:

- Xin lỗi, nhưng em thấy không có lý do gì em phải báo cáo mọi dự định của em cho anh cả, anh đâu phải bố em?
- Em... Anh không đáng một ký lô nào trong trái tim em ư?
- Xin lỗi, nhưng đúng là không...

Phong đang khóc, nó không hề nhìn nhầm, từng giọt nước mắt anh đang rơi xuống. Xin anh, đừng như vậy...em đau...Thượng đế ơi, con cầu xin người, đừng để người con yêu phải đau khổ nữa...

- được...vậy...tạm biệt em. Chúc em thành công...

Phong quay người, lên xe bỏ về. Nó nhìn theo anh, muốn cất tiếng gọi nhưng không thể...mày không thể vừa đâm người ta một nhát rồi lại cầm máu cho người ta được, Zin Zin ah...cố lên...

- Có cần thiết phải thế không?

Mãi đưa mắt theo anh, nó không nhận ra lão Zun đã đứng sau nó từ lúc nào. Lúc này nó mới khuyu hẳn xuống, bắt đầu khóc, khóc như mưa...

- Zin...Zin ah...

Nó bám chặt lấy tay áo của lão Zun, nấc lên từng hồi.

- Zun Zun ơi...anh ấy đi thật rồi...không muốn nhìn mặt em nữa rồi...vĩnh viễn không muốn gặp em nữa rồi...em đau... đau lắm...

Lão Zun ôm lấy nó, vỗ về:

- Anh biết, Zin Zin à...em cứ khóc đi...có anh ở đây...

“ Show me you love me

Why did you leave me, all alone...”

Rain is calling...

- Anh à?

- Uh, anh đây. Em rồi không?

- Đang ăn không ngồi rồi nè anh...

- gặp nhau nhé.

- Vậy...

- 999 chứ gì? Anh biết rồi.

.....

- Ông chủ, cho em như mọi khi...

- Vậy còn anh chàng này?_ Hoàng chỉ vào Vũ.

- Cho anh ấy Pina Colada.

- Vẫn nhớ à?_ Vũ nháy mắt.

- đương nhiên.

- Zin, anh chàng này là ai thế?

- Bỏ cũ của em_ nó cười tinh nghịch

- Bỏ...cũ...?_ Hoàng lấp bắp.

- Ủa, anh không biết ah? Uhm, cũng phải, lúc đấy anh vẫn đang là Hoàng rù phụ xe ha ha...

Nó phải cảm ngay cái điệu cười không thể vô duyên hơn khi Vũ và Hoàng tự giới thiệu. Gớm, cái màn làm quen đúng là lịch sự sến, kính cẩn cứ y như là gặp đối tác quan trọng không bằng ấy.

- Chào cậu. Tôi là Vũ.

- Vâng, chào anh. Em là Hoàng.

- Bằng tuổi đó_ nó chen vào.

- ơ, vậy ah?

.....

- Anh nghe nói em sắp sang Mỹ?

- Vâng. Ngày kia bay

- Vậy mà anh không biết đấy.

- Xin lỗi...em không báo cho anh.

- Bây giờ, mọi thông tin về em đều phải nghe qua người khác, nản thật...

Vũ nói giọng tiếc nuối. Nó chẳng biết nói gì cả. Giờ nói gì cũng thành vô duyên cả, đương nhiên là nó mong Vũ hạnh phúc, cố lên anh...

- Thôi không nói lung tung nữa. Ngày kia em bay chuyến mấy giờ?

- 7h. Nhớ ra tiền em đây.

-.....

-...nha...nha..._nó kì kèo.

- Con nhóc này...vẫn như xưa, không thay đổi sao?_ Vũ phì cười. Nó cũng cười.

-

- Thế anh chàng kia sao rồi?

- Anh chàng nào?

- Đừng nói là em có mấy anh chàng một lúc chứ?

- À, Phong á? Sao là sao? tụi em đâu có gì...bạn bè thường thôi_ nó xuống giọng.

- Vậy là anh chàng này ah?_ Vũ hất hàm về phía Hoàng.

- Càng không_ nó lắc đầu cười.

- Vậy anh an tâm.

Nó cốc đầu Vũ, cầu nhàu:

- Nói vớ vẩn, về tìm một cô nào đó yêu ngay cho em, để thiên hạ được nhờ...

- Uh, chắc anh cũng phải tìm thôi. Cứ thế này mãi không ổn.

- Cố lên anh...

- Uhm. Thôi anh về đây. Gặp em là được rồi.

- Bye anh.

Nhìn cái dáng lồm lũi bước đi của Vũ nó thấy hơi khó chịu. Giá như...

.....

- Em đi mấy năm?_ Hoàng hỏi nó.

- Khoảng 4 năm, nếu nhanh thì 3 năm rưỡi.

- Không đi không được sao?

-

- Anh chỉ nói vậy thôi, chứ anh biết đó là ước mơ của Zin mà. Thế nên em phải cố gắng nhé.

- Yes, sir...

- Anh sẽ chờ...

-.....

- Em về đây. Lòng bông mãi cũng chán.

- Uhm, anh sẽ đến tiễn em.

- Hứa nhá.

- Uhm, hứa.

Nó đứng dậy. Ra đến cửa, nó quay lại, nói khẽ:

- Anh ah, đừng chờ... được không anh?

Hoàng chỉ cười mà không nói gì. Nhìn ánh mắt tha thiết anh chàng nhìn nó đủ biết anh chàng còn quyến luyến nó lắm, không dễ gì mà quên ngay được... Vậy nên, cũng...cổ lên anh... (sr bon chen tí, tác giả thuộc loại ba phải, thế nên ai cũng cổ vũ tuốt luốt xuốt... Hwaiting....)

Ngồi một góc tối của 999 là Phong, mũi lười trai, kính đen, nhìn thoáng qua người ta tưởng cậu là dân giang hồ cũng nên. Lăn mò trong túi cái bật lửa, cậu châm điếu thuốc. Bình thường thì cậu chẳng bao giờ hút thuốc, cái thể loại này chỉ tổ làm cho phổi giống như cái rổ, nhưng trong trường hợp buồn chán như cậu hiện nay thì hút một vài điếu cho nhẹ nhõm có lẽ sẽ là giải pháp hay...Nhìn về phía quầy rượu với ánh mắt khó chịu, Zin của cậu đang ngồi cười nói với hai thằng con trai đáng ghét nhất mà cậu từng gặp trong hơn hai chục năm tồn tại. Đương nhiên hai người ấy tương đối hoàn hảo, và rất có thể sẽ trở thành chiến hữu tốt nếu như chúng không “nhắm” đến người mà cậu yêu, “đáng ghét” là ở chỗ ấy đấy. Mà kể cũng bực mình, sao Zin hôm nay tươi cười với hai tên ấy là vậy, mà hôm trước lại nói chuyện với cậu “ cạn tình” thế? Chẳng biết họ nói gì nữa. Nhưng thôi... Zin của cậu cười tươi vậy là được rồi. Lúc mới gặp nó, cậu bị cuốn hút bởi chính nụ cười ấy, vậy thì lý do gì cậu lại là vật cản trở nó hiện diện nhỉ ? Hơi đau một tí, à không, rất đau mới đúng...cũng chẳng sao, chỉ cần nó cười, cười thật tươi, vậy là đủ...Hình như cậu chưa bao giờ nói với nó rằng nụ cười của nó đẹp đến thế nào thì phải? Thế nên, hãy cứ mãi cười tươi nhé, Zin Zin của anh...Anh yêu em...

Hôm qua mẹ nó vừa sang giúp nó dọn phòng + xếp đồ đạc. Bà thay đổi vị trí một lượng kha khá đồ đạc trong phòng dù nó có nằn nì rằng sắp đi rồi, đổi làm gì nữa. Phòng “mới” nhìn thế nào cũng không quen nên nó chả muốn về nhà. Vì vụ lên Bờ Hồ hóng gió tí. Đến Bờ Hồ mong gặp mấy ông bà Tây ba lô hay đi bộ ở đây mà nó vẫn hay nói chuyện (Chẳng là trước nó tự học tiếng anh, lên đây luyện giao tiếp cho nó mượt). Mong muốn là thế vậy mà lên đây chỉ thấy mấy đôi đang làm những việc- ai- cũng- biết- là- việc- gì- đấy, nản. Dù chẳng muốn làm khán thính giả bất đắc dĩ của mấy bộ phim tình cảm ấy nhưng nó vẫn nán lại, vì gió!!!!!! Cổ mà hít, sang Mỹ gió có mùi...kinh lắm, nó tự nhủ thế chứ gió thì làm quái gì có mùi. Ở bên đây rồi chắc nằm không cũng nhớ gió Hà Nội. Hay là...không đi nữa? Bậy nào, mày nghĩ cái quái quỷ gì thế hả Zin Zin? Thôi, đi về, ở đây chỉ tổ làm nhụt chí anh hùng...hừ...

Ngày cuối ở “quê hương thân yêu” cũng không yên ả gì với nó, không thể là một nguyên nhân nào khác ngoài lũ quỷ hội pro của nó. Chúng lũ lượt lôi nhau sang nhà nó ngủ, nhà có bao nhiêu là phòng trống nhưng bọn dờ hơi ấy cứ nằng nặc đòi ngủ cùng nó, mà giường của nó dù là rất to so với bình thường thì cũng không thể tải nổi 6 con lợn, nên chúng nó đành trải đệm ra nền nhà. Nó đã xác định trước như thế này thì phải để dành giấc ngủ tối nay của nó đến lúc lên máy bay rồi hic. Nhưng nó vẫn vui lắm, có một lũ bạn tuyệt vời thế này là điều nó cảm thấy tự hào nhất trong tất cả những điều làm nó tự hào, “ tình đồng chí” là đây...

Sân bay đông nghịt người, nhưng có lẽ nổi bật nhất là “nhúm” người đang bu quanh nó. Bố mẹ, lão Zun, Hoàng, Vũ, và đương nhiên không thể thiếu được là đám chiến hữu trong hội pro. Toàn những khuôn mặt đóng dấu “perfect”, nói chung là ngoài bố mẹ nó ra thì đều là nam thanh nữ tú cả (hic bố mẹ nó thì chỉ được xếp vào hàng ông thanh bà tú thôi.) Mọi người tranh nhau nói, dặn dò có (bố mẹ và lão Zun), chúc thành công có (Hoàng và Vũ, hai anh chàng này còn biết nói gì ngoài chúc thành công khi mà điều duy nhất họ mong muốn là “Zin ah, xin em đừng đi...”?), trêu đùa có (còn ai trồng khoai đất này???). Nhưng cuối cùng đều kết thúc bằng một hành động là ôm nó. Bình thường chắc chắn nó sẽ nói thế này “Áo tao là cái giẻ chùi tay cho chúng mày đấy à?” nhưng mở hôm nay quá xúc động đây nên không nói nên lời (đã khẫu trừ một số lý do không quan trọng, kiểu như là không thể gọi “một số người” là “mày” được chẳng hạn ^_^). Nó thoáng thấy mẹ nó khẽ nhủu mày tỏ vẻ khó chịu khi Hoàng và Vũ ôm nó nhưng nó lơ đi, chẳng nhẽ lại

bảo mẹ nó là “nơi con sắp đến suốt ngày còn chào nhau thế này í chứ, mẹ mà sang đây có khi lại mỏi cơ mặt vì phải nhủ suốt ngày...”, nhưng thôi, không nên gây chiến trong giây phút “thiên liêng” này...

.....

“ Xin mời hành khách đi chuyến....”

- Mọi người ah! Zin phải đi rồi, mọi người ở nhà giữ gìn sức khoẻ nha, Zin Zin sẽ nhớ mọi người lắm đó...

Nó bước qua barie để đi vào trong, trước khi quay đi nó vẫn kịp nhìn thấy một tiểu đội mắt đỏ hoe (mẹ nó với đám lâu nhâu kia), tia nhìn khích lệ của lão Zun, ánh mắt tiếc nuối của hai người yêu nó bằng cả trái tim... Không có anh!!!! Dù biết rằng anh sẽ không đến tiễn nhưng nó vẫn hy vọng. Bất chợt nó quay lại, hét lên:

- ZIN ZIN ĐI NHA!!!!

Đặt tay lên môi, nó vẫy chào...tạm biệt mọi người...tạm biệt Hà Nội...tạm biệt anh...Rồi nó quay lưng đi thật nhanh, nếu còn nán lại có khi nó sẽ khóc mất, nó sợ...

8. Chương 8

-

Nó không biết rằng cách đó không xa cậu cứ mãi ngóng theo nó, cho đến tận khi nó khuất sau cánh cửa dẫn ra phi trường, dẫn nó đến một nơi thật xa, một nơi không có cậu...

“ Tin nhắn mới, boss ơi...” Chuông tin nhắn quái dị của cậu vang lên.

1 new message. From : My

“ Anh co roi khong? Di uong chut gi do voi em nha.”

“ Uhm, anh roi. Cung duoc”

Cậu đang dự định làm gì? Hình như là nghe lời nó, giống như một đứa trẻ ngoan. Cho Hip một cơ hội ư? Cậu có biết cậu đang lạc đường không?

New York...

- Cindy! Cindy!

Quay lại khi nghe ai đó gọi tên mình từ phía sau là một phản xạ rất chi bình thường của một người bình thường. Và dù cho nó là một con bất thường thì cũng phải có tí bình thường chứ nhỉ? Xin chú thích thêm là bên xứ người này nó được biết đến với cái tên Cindy Vu, kể ra có cái tên tiếng Anh cũng tiện, chứ bắt những người bạn tóc vàng mắt xanh của nó gọi bằng cái tên Vũ Tuyết Linh có mà méo mồm hờ hờ...

- Gì vậy Jen?

- Chờ mình đi cùng với. Khiếp, chân gì mà dài thế, mình đuổi mãi mới kịp.

Jenny là cô bạn mới, cùng lớp với nó. Mới quen thôi nhưng nó quý cô nàng này lắm. Ở Jen có sự dịu dàng, hiền thực chứ không giống như các đồng chí của nó ở nhà. Trong lớp cũng có khá nhiều người bạn thú vị. Tính nó cũng dễ hoà đồng, thi thoảng cũng nói chuyện thân tình với họ xem như là “thắt chặt tình hữu nghị giữa hai nước”, nói vậy cho lớn lao chứ thực ra là vì nó chẳng muốn lạc lõng ở đây chút nào.

Chương trình học ở đây nặng hơn rất nhiều so với hồi còn lông bông ở Việt Nam, thế nên nó phải bỏ ra mà học, lại cộng thêm trình độ nấu ăn quá “hoành tráng” của nó nên dạo này nó “mi nhon” hẳn.

Nhắm nháp cốc cà phê, nó đặt bút làm bài tập, mấy bài ông giáo cho hôm nay khoai quá, lại tra cứu...Online thôi!!!

Hôm thư của nó đầy nhóc những mail. Của lũ quỷ sứ ở nhà, của Hoàng và Vũ là nhiều. Còn đâu toàn mấy cái Invitation linh tinh, nhảm chán. Riêng bố mẹ nó và lão Zun thì không gửi mail, chắc tại xa cục cứng nên cũng chịu khó bỏ tiền ra gọi điện thoại cho đỡ nhớ... ơ nhưng mà hình như 2 hôm nay không gọi. Nó vớ lấy máy gọi cho lão Zun.

“ Calling...Zun Zun...”

Bố khỉ lão Zun! Lấy nhạc chờ là bài “ Nồng nàn Hà Nội” mới thâm chứ!

Connected

- Zun Zun ah?

- Uh, tao đây.

- Sao hai hôm nay không gọi cho em? Hết nhớ rồi à?

- Nhớ thì chưa hết nhưng tiền thì hết rồi, mai mới nạp. Mà mày có biết bây giờ là mấy giờ không?

- Không. Mấy giờ rồi?

- 3 giờ sáng đấy mẹ ạ! Không cho tao ngủ à?

- Uh nhĩ, em quên, ở đây là 3h chiều. Thôi anh ngủ tiếp đi.

- Bình thường chứ?

- Vâng, ổn cả.

- Uhm, thế tao ngủ nhá, hôm qua thức trắng làm bản báo cáo cho ông già, hôm nay phải ngủ bù.

- Há há bị túm về với sếp rồi ah? Thôi chịu khó nhá, đừng làm sạt nghiệp công ty bố là được, để bố còn nuôi em ha ha.

- Con khún, thôi lượn ngay, để tao ngủ.

- Ngủ ngon.

- Uh, ngủ ngon..

Đấy, cuộc nói chuyện nào của anh em nó cũng thế, dạo này toàn nói về chuyện học hành, làm ăn...Lão Zun cũng như bọn kia, chẳng ai dă động gì đến Phong, và dù tò mò đến phát điên, nó cũng không hỏi...

Học bù đầu bù cổ nhưng nó vẫn dành mỗi ngày một tí tẹo thời gian (chắc chỉ bằng thời gian nó đánh răng rửa mặt mỗi sáng) ngồi viết nhật ký.

Ngày...tháng...năm...

Cũng nhanh phết nhỉ, đã được 3 tháng rồi đấy. Dạo này học như trâu như bò, mệt...Nhưng thôi, chí lớn chưa thành, cố lên Chi a ki!!!

Bỗng thấy nhớ quá...nhớ Hà Nội...nhớ anh...Không biết nó nhớ Hà Nội hơn hay nhớ anh hơn? Chắc, tự dối lòng một lần vậy, nó nhớ Hà Nội hơn...

Dạo này anh thế nào nhĩ? Đường như ta đã biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của nhau...

.....

Thôi, viết ngắn thôi, tốn mực...Good bye my diary.

Sang bên này rồi, nó lại tập lại thói quen đi xe buýt, có điều xe buýt bên này toàn xe hai tầng, rất rộng rãi chứ không khúc nào phải chen chúc như thỉnh thoảng nó vẫn phải làm ở nhà. Nhưng đôi khi cái cảm giác thêm được chen như thế lại trôi lên trong nó...

Hôm nay nó phải ở lại trường để tìm thêm some information trong thư viện nên đến tận tối mịt rồi mà nó vẫn đang đứng thần thờ ở bến xe buýt. Mưa...khẽ thở dài, nó căng chiếc ô trong suốt, chắc Jen gửi vào cặp nó, cô nàng này thật là... Bến xe buýt không phải chỉ có mình nó, còn một cậu nhóc đang loay hoay bên chiếc xe, hình như là xe đua thì phải, hừm, trẻ con bây giờ thật chẳng biết an toàn là gì rồi. Trông cậu nhóc cứ tội nghiệp thế nào ấy, cố gắng nép mình vào cái mái che bé tí của ngôi nhà gần bến. Nghĩ là làm, nó bước lại gần, che cho cậu nhóc khỏi ướt... Cậu nhóc ngẩng lên, thoáng một chút ngạc nhiên, khẽ nhăn mặt, chắc là cố gắng nhớ xem đã gặp nó ở đâu chưa (có mà nghĩ đến sáng cũng không nhớ ra nhóc ạ!); nó cũng ngạc nhiên, thằng nhóc này mặt quen quen, nhưng mà quan trọng là trông nó khá cute he he.

- Cô là ai?

- Người chờ xe buýt thôi.

- Sao lại che cho tôi? Hay là bị “sét đánh” rồi?_ thằng ku nhếch mép cười làm nó thấy bực mình, nhưng thôi, chẳng nhẽ lại chấp một thằng trẻ con?

- Chị thấy nhóc tội nghiệp quá nên che cho thôi, đằng kia có mái che rộng hơn, đủ cho cả nhóc và xe nhóc đấy, ra đấy mà đứng. Chờ ai hay sao mà giờ này chưa về?

- Sao cô lăm chuyện thế hả?

- Hừ, chị đây tốt bụng mới che cho né, nói chuyện cho tử tế, bé mà hồn.

- Bé? Chị?_ thằng nhóc cười khẩy (nhìn muốn lộn ruột)_ mà cô đi xe bao nhiêu?

- 21. Sao?

- À, không sao, nhưng mà hình như kia là xe 21 thì phải...

Nó quay lại, trời ạ, không kịp rồi. Nó gào vào cái mặt đáng ghét kia:

- Sao bây giờ mới nói hả? Có biết đấy là chuyến cuối cùng rồi không? Hu hu làm thế nào về nhà đây?

- Cô có im đi không? Ai mượn cô che cho tôi? Dở hơi.

Nó vẫn tiếp tục bù lu bù loa:

- Tôi không biết, nhà thì xa, lại không có xe, về thế nào đây, bắt đền cậu đấy.

Thằng nhóc có vẻ không chịu nổi cái tính trẻ con đến quái gở của nó, bèn xuống giọng:

- Tôi đưa cô về là được chứ gì?

Nó nín bặt, lúc này thì chắc chỉ còn cách ấy thôi. Miễn cưỡng leo lên xe thằng nhóc mới quen, nó cầu nhàu:

- Đúng là cái đồ chỉ giỏi đem vận đen đến cho người khác...

- Cindy! Đây là Joey, anh trai mình. Anh ấy mới ra trường. Còn đây là Cindy mà em vẫn hay nói với anh..

- Em chào..._ nó chưa kịp chào hết câu thì đã bị chặn họng.

- Em chào chị ạ!!!!

Giật mình. Nó không ngờ thế giới này nhỏ bé đến thế. Đây chẳng phải là ” thằng cu” hôm trước sao? Anh trai của Jen á? Mới ra trường? Lạ chúa tôi, ” thằng cha” này mà 26 tuổi? Cái mặt non choẹt đấy chỉ đáng 17 tuổi là cùng. Hic, vậy mà hôm nọ nó cứ xưng chị chị em em ngọt xớt, xấu hổ quá đi... Ôi thôi đúng rồi, thảo nào nó cứ thấy thằng cu, ah không, phải nói là anh chàng này quen quen...chẳng phải hai giọt nước một to một bé đang đứng trước mặt nó đây sao? Hic, giá có cái lỗ mà chui xuống thì hay quá..

- Hai người quen nhau à?

- Uhm...quen..._ nó lúng túng trong khi hai anh em nhà nó cứ cười mãi (hai kiểu cười, hai suy nghĩ đấy ạ)

.....

Jen quả không quá khi nói nhà cô nàng có đầu bếp xịn, chẳng thể tin nổi anh chàng Joey trông có vẻ "sành đời" kia lại nấu được những món ăn còn ngon hơn cả nhà hàng, Jen mà không "mồm mĩm" thế kia thì đúng là phí của trời. Sao nó toàn quen những anh chàng "đắm đuối" thế nhỉ? Lão Zun thì khỏi nói rồi, ở nhà toàn lão nấu chứ ai (để nó nấu thì chỉ còn nước ra quán ăn luôn cho đỡ tốn thời gian và tiền của hic hic). Phong và Vũ thì nó cũng từng ăn qua đồ hai anh chàng nấu, chẳng phải bàn cãi nhiều, trình độ họ thừa sức để làm sự phụ nó. Hoàng thì nó không biết trình nấu ăn của anh ra sao, nhưng pha chế đồ uống thì...miễn chê. Giờ lại thêm Joey đủ để hạ gục chút tự tin còn sót lại trong người nó (ai đời con gái chính cống lại thua sút đáng kể một loạt các hotboy thế này?)

.....

- Anh đưa Cindy về giúp em nhé.

Hic. Thế nữa. Nó chẳng muốn thế tẹo nào nhưng từ chối sao đây?

- Em mời chị lên xe.

Joey ném cho nó cái mũ bảo hiểm, trên môi vẫn trực thuộc nụ cười mà nó chẳng có cảm tình chút nào (cười cứ y như...đười ươi sập bẫy...grừ...).

- Chẳng phải mĩa em. Tại mặt anh trông non choẹt đấy chứ __ nó trẻ môi.

- Mặt anh mà non á? Trông manly thế này cơ mà.

- Xì...

- Thôi, không đùa nữa. Đi uống một chút gì đó với anh nhé.

- Không đi đâu. Đưa em về.

- Hơ, đi mà. Gần nhà em có một quán bar tuyệt lắm. Cocktail mà uống một mình thì chán chết.

Cocktail? Cũng lâu rồi, kể từ ngày nó sang đây, nó không uống cocktail. Chẹp! Đạo này nó hơi bị lơ là thói quen của chính nó thì phải. Cái sự "thèm khát" (nghe có vẻ hơi kinh dị, cứ như bọn vampire thèm máu í) một ly Blue Hawaii cộng thêm cái bản mặt nhăn nhó buồn cười của Joey dẫn đến kết quả là nó đang ngồi ở ngay đây, trong một quán bar gần nhà nó. Cách bố trí của bar này rất lạ mắt, không bụi bặm như các bar khác mà giống như một quán hồng trà hơn, gọi là bar mà không khí rất thanh tịnh, làm cho nó nhớ đến 999 của Hoàng, cảm giác rất nhẹ nhõm và thoải mái.

- Em có vẻ rất rành các loại cocktail? __ Joey nhìn nó một cách thích thú.

- Yes. Em đã từng học pha chế rượu__ nó gật đầu.

- Thế em có biết loại anh đang uống là gì không?

Nó với ly của Joey, nhấp một ngụm trước hai con mắt đang mở to ngạc nhiên của anh chàng.

- Pina Colada, thêm một chút hương liệu thì phải, Pina bình thường không đậm như thế này, nhưng nói chung vẫn rất ngon.

- Bái phục. Anh chẳng uống loại nào khác ngoài Pina, nhưng lại muốn nó đậm đà hơn một chút...

Nó mỉm cười. Giống hệt... Vũ cũng chỉ uống Pina, và cũng muốn nó đậm hơn, nhưng chẳng bao giờ nó chiều Vũ cả, vì...

- Đậm đà thế này làm mất đi vị đặc biệt của Pina đó anh...

- Anh biết chứ, nhưng mà sở thích thì khó sửa lắm...

Nó không nói gì, chỉ cười. Có lẽ trước đây nó quá máy móc rồi, đúng ra nên để Vũ uống theo sở thích của anh mới phải...

- Cho em một Time Bistro White Snow__ nó gọi.

- Em thích uống loại này à?

- Cũng bình thường, em chỉ đang muốn biết người ấy nghĩ gì khi uống loại này thôi. Khi uống cùng một loại cocktail, người ta hay có chung một cảm giác lắm..._ nó nói liền một hơi không nghỉ.

- Người ấy?_ Joey nheo mắt tò mò.

- Hì, một người bạn...

Nó chỉ nói vậy, Joey cũng không hỏi gì thêm nữa. Nó đang nói đến Phong... Nó chỉ nhớ một lần duy nhất Phong gọi loại này là lần đầu tụ tập cùng nhóm nó, chứ nó đã nói rồi, nó chẳng biết quá nhiều về sở thích của anh đâu, vô tâm chính là ta...

Hà Nội

- Hoàng, ông cho tôi Blue Hawaii đi...

- Hử? Bình thường tôi thấy ông...

- Uhm, bình thường tôi uống Time Bistro, nhưng hôm nay tôi muốn thử...

- Loại mà Zin uống chứ gì?

- Uhm, tôi muốn biết tại sao loại cocktail này làm cô ấy say mê đến vậy, vì khi uống một loại cocktail, người ta hay có chung một cảm nhận lắm...

Hai con người, hai đầu trái đất, cùng một câu nói, cùng một ý nghĩ, liệu có phải cũng cùng một nhịp đập con tim???

- Cindy! Cậu có xem đua xe bao giờ chưa?

- Hả? Đua xe? Mình đã từng xem...(thậm chí đã từng đua), nhưng sao?

- Mai anh Joe đua đấy, giải toàn thành phố, đi cổ vũ cùng mình nhé?

- Joe? Đua? Giải toàn thành? Hơi bị bất ngờ. Okie, mai qua đón mình nhé.

- Vâng, thưa tiểu thư.

Trường đua ở đây hoành tráng hơn nhiều so với Việt Nam (đương nhiên), người người đến xem chật cứng, chả bù so với " quê hương thân yêu " của nó, cái môn thể thao tuyệt vời này (tình yêu lớn của anh em nó) lại không được chú ý lắm.

- Joey! Cố lên.

- Tình yêu ơi! Cố lên!!!

.....

Anh chàng Joe này được hâm mộ phết nhỉ? Kể cũng phải, với cái khuôn mặt superbaby ấy, một tay đua nổi tiếng (theo lời Jen khoe) không được hâm mộ mới lạ. Nhưng mà nó thấy mấy fan này thừa hơi quá, gào thét gì mà lắm thế, anh chàng chẳng nghe thấy gì đâu mà, nếu nghe thấy bị phân tâm thì cũng đừng mơ đến chức vô địch (thể ra cổ vũ là có hại hả?). Tập trung cao độ là một điều mà bất cứ một tay- đua - chuyên- nghiệp- lẫn- không- chuyên nào cũng phải nắm rõ, nếu không thì nên nhường vị trí trên đường đua của mình cho người khác thì hơn. Nó là một tay đua không chuyên, nhưng cũng " nức tiếng gần xa" ở Hà Nội đấy chứ không vừa đâu nhé, có hề nào mà nó với lão Zun không cống hiến 2/3 kì nghỉ của mình cho những cua mạo hiểm đâu cơ chứ. Cái cảm giác phó mặc sinh mạng của mình cho số phận làm nó thấy...thích thú và dễ chịu (không hiểu nó là thể loại người nào nữa).

Tự nhiên thấy nhớ lão Zun, không có nó ở nhà, lão có còn giữ thói quen đua đêm không? À, chắc dạo này lão cũng chẳng có thời gian, với cái tập đoàn chủ tịch là bố nó thì lão Zun có thời gian để thở không cũng là một vấn đề lớn í chứ.

.....

- Cindy! Cindy!_ Jen vẫy vẫy tay trước mặt nó.

Chỉ giật mình một chút do đang để tâm hồn treo ngược cành cây, nó lấy lại bình tĩnh và hỏi:

-Uh, sao thế?

- Lại để ý đi đâu thế? Không xem anh Joe đua à?

- Mình vẫn đang để ý đấy chứ, anh Joe sẽ về nhất, tin mình đi.

- Sao cậu dám chắc thế?

- Bí mật

- Xì...

.....

- Đúng như nó tiên đoán, Joe giành giải quán quân, và lại có thêm hàng tá fan hâm mộ (cả boy và girl, cái trò đua xe này nó thế).

- Thấy anh đua thế nào?_ Joe hỏi, anh chàng đang phởn thì phải, mắt cứ tít hết vào, đứng kiểu cười ” không nhìn thấy tổ quốc”

- Tuyệt lắm anh Joe! Em nói anh biết nhé, Cindy nó dám nói chắc chắn anh sẽ về nhất đấy.

- Vậy sao?_ Joe nheo mắt tinh nghịch, dường như anh chàng đang chờ đợi từ nó một lời khen. Nhưng có lẽ anh chàng đã thất vọng khi câu trả lời của nó không như mong đợi.

- Tư thế chân trái của anh không tốt lắm, đừng khuyếch nó ra như thế, may cho anh là mấy người kia cũng có vô khối lỗi.

Nó không phải là tay đua chuyên nghiệp, đương nhiên khi vào đường đua nó mắc lỗi vô số kể, nhưng mà về khoản ” bình loạn” thì nó thừa kinh nghiệm. Nó hồn nhiên ”phun” ra cái câu nhảm tâm kia mà không để ý đến khuôn mặt tái mét của Joe

- Em...là...người gì vậy?_ Joe lắp bắp

- Anh hỏi vậy ý là sao?

- Em biết pha cocktail, biết đua xe, em còn biết những gì nữa?

- Trời ạ, những cái đấy học là được mà.

- Cứ như kiểu cái gì em cũng biết ấy

- Em không biết nấu ăn_ nó nói thản nhiên

Sau hôm ấy, Jen nhất quyết ép nó hàng ngày đi tập xe cùng Joe. Không hiểu con bé nghĩ gì nữa? Rằng nó giỏi hơn Joe trong vụ xe pháo này ư? Thật nực cười! Nó nghĩ mục đích của cô nàng quá rõ ràng : Gán ghép! Lạ chúa tôi, “ trong sáng” quá cơ. Nhưng kể ra thì làm “ huấn luyện viên” cho “ tài năng mới của làng thể thao New York” (cái tên này báo chí mới đặt cho anh chàng) cũng oai ra phết, chỉ có điều nó phải hứng vô khối những ánh mắt hình viên đạn được “ bắn” ra từ lũ con gái “chăm chỉ” đến xem Joe tập luyện mỗi ngày. Thỉnh thoảng hứng lên nó cũng làm vài cua, nhưng đương nhiên là làm sao nó thắng được một “ngôi sao” chứ, nhất là khi có một đám loi chơi la ó ngay bên tai nữa.

9. Chương 9

Việc cùng nhau uống cocktail sau mỗi buổi tập đường như đã trở thành một thói quen của nó và Joey. Joe uống Pina, nó uống Blue, tất cả đã trở nên quen thuộc.

- Hôm nay uống cà phê anh nhé?
- Sao thế? Chán cocktail rồi à?
- Không, tại lâu rồi em không uống cà phê nên nhớ thôi.
- Uhm, tùy em thôi.

.....

Joe gọi Espresso, còn nó gọi Soony, loại cà phê kèm một ít sữa, phủ bông kem và mút dâu tây này làm nó thấy nhẹ nhõm. Nó đã từng đọc một teenstory có nói đến loại này, họ gọi là gì nhỉ? Uuhm...đúng rồi...cà phê uỷ mị. Một tách cà phê uỷ mị làm cho nó thấy uỷ mị...Từ ngày xa nhà, nó ít cười hơn, nụ cười cũng đã “ héo ” đi ít nhiều, suy nghĩ nhiều hơn, nhớ nhung nhiều hơn, không biết như thế có gọi là “uỷ mị”...

Không khí trong quán yên ắng quá, không biết là do quán vắng khách hay do không khí của bản nhạc đang vang lên. Bản “ Only you ” cổ lỗ sĩ vậy mà hôm nay nghe lại thấy hay hay. Nó nhịp nhịp ngón tay lên bàn, miệng lầm nhảm theo lời bài hát không để ý có người đang nhìn nó chăm chú.

Mùa đông. Tuyết rơi trắng xoá. Giáng sinh. Đó là tất cả nguyên nhân của kì nghỉ. Những việc nó muốn (và đã) làm chỉ là ở nhà, giống như một cô mèo lười vậy.

Đã hai năm trôi qua, nó đã đi được nửa quãng đường phải đi ở New York. Vậy mà cứ ngỡ như mới hôm qua vậy.

.....

8h30' sáng 24/12

“ Kính...cong...”

Khoác chiếc áo lông to sụ, thêm chiếc khăn choàng không kém phần long trọng, nó lạch bạch ra mở cửa. Trước mặt nó là một anh chàng lạ hoắc lạ hươ, trên tay cầm một gói quà nhỏ. Liếc mắt ra ngoài cổng, thấy chiếc xe chuyên dụng của bưu điện thành phố, ra anh chàng này là bưu tá. Nhưng quà...dành cho nó ư?

- Cô là Cindy Vu?
- Vâng
- Mời cô ký vào giấy nhận bưu phẩm này.
- Đặt bút ký theo phản xạ, nó lịch sự mời:
- Anh vào uống một tách cà phê chứ?
- Cảm ơn, đây là món cuối cùng rồi. Chào cô
- Chào anh

.....

Nó thận trọng bóc gói quà, bên trong là một chiếc mũ len + một chiếc khăn len màu hồng phấn khá đáng yêu, kèm theo đó là một tấm thiệp.

“ Merry Christmas!

Đặt câu hỏi. Về mọi lĩnh vực. Tôi sẽ trả lời.

Y!M: ask_me_if_you_want “

Nó bật cười. Cách này nó đã từng đọc trên một tờ báo nào đó. Kết quả người gửi là anh chàng hàng xóm, và hai người trở thành một đôi. Đặt câu hỏi, nó chẳng mất gì, vì nó chắc chắn rằng nó chẳng có anh chàng hàng xóm nào cả, và một đôi ư? Lại càng không thể!

.....

“ Anh đã yêu bao giờ chưa?”

Nó chẳng hiểu tại sao nó lại bắt đầu bằng một câu hỏi ngớ ngẩn như thế. Chỉ biết đó là thắc mắc đầu tiên nó nghĩ đến, vậy thôi.

“ Đã từng”

Câu trả lời đến ngay tức khắc không làm nó thấy ngạc nhiên lắm.

“ Anh bao nhiêu tuổi rồi? “

“ Bí mật”

“ Sao anh lại chọn màu hồng? “

“ Cô không thích à?”

“ Ồ, tôi không có ý đó...”

“ Anh học theo tờ báo nào thế?”

“ Không nhớ nữa”

.....

Anh chàng này thật thà nhỉ? Nó tin chắc rằng đây là một anh chàng, vì nếu là một cô gái nào đó thì thật là buồn cười. Những câu hỏi được send liên tục và những câu trả lời đến gần như là không phải suy nghĩ gì vậy.

“ Anh là ai? “

Giờ mới hỏi, chán nó.

“ Có cần thiết không? “

“ Không cần lắm”

Gõ thật nhanh, send thật nhanh, out thật nhanh, không để cho anh chàng kịp reply mà không buồn thắc mắc xem anh chàng kia có hệt hẫng chút nào không, nó rời khỏi laptop. Hình như từ khi yêu Phong, nó không còn tò mò về những anh chàng khác nữa, có vẻ giống như một bà cụ non mất rồi)

Lê vào bếp, tự pha cho mình một ly Blue Hawaii, nó lẩm bẩm:

- Tẻ nhạt quá!

4pm

“ Show me you love me

Why did you leave me, all alone...”

- Cindy nghe ạ__ nó đáp bằng giọng ngái ngủ.

- Oh my God! Mấy giờ rồi mà còn ngủ hả tiểu thư?

- Mấy giờ rồi?

- Trời ạ! Đừng nói cậu chỉ ở nhà trong suốt mấy hôm vừa rồi nhá.
- Uhm, mình không nói đâu, giấu.
- Mình qua đó nhé!
- Yes, qua làm gì đó cho mình ăn đi, gặm bánh mì mãi chán quá.
- Thế ra đến làm osin cho cô đấy hử? Thế thì cấm đòi quà nhớ.
- Vậy khỏi đến.
- Muộn rồi

“ Kính...coong...”

- Vừa mở cửa thì Jen đã nhảy bổ đến ôm chầm lấy nó
- Khiếp, làm gì mà như cả thế kỷ không gặp thế?__ Khẽ gỡ tay Jen ra, nó nghiêng đầu__ chào anh, Joe!
- Chào nhóc!__ Joe mỉm cười

Chạy vào phòng lôi ra hai hộp quà đã được nó chuẩn bị trước đó cả tháng, nó cười tỏ vẻ hài lòng khi Jen “rú” lên lúc nhìn thấy món quà của nó.

- Cindy! Sao cậu biết mình mơ ước có chiếc áo này?
- Bí mật! __ nó nheo mắt thích thú

Thực ra thì nó không hiểu Jen đến mức ấy, chẳng qua hôm đi shopping cùng Jen, nó thấy cô nàng cứ nhìn chăm chăm vào chiếc áo đó thôi =.=”

Nó tặng Joe một đôi găng tay kèm theo cuốn sách “ Những thủ thuật trên đường đua__ Bí quyết để trở thành nhà vô địch”. Joe nhìn nó tỏ vẻ cảm kích:

- Cảm ơn em.
- Quà của mình đâu? __ Nó làu bàu

Jen lôi trong túi xách ra một gói quà. Nhẹ nhàng bóc lớp giấy gói ra, nó thốt lên:

- Wow! Tuyệt quá Jen. Mình nhớ mình chưa bao giờ nói cho cậu biết mình sưu tập ví mà.

“ Một tháng liên tục, mỗi ngày một cái ví khác nhau, nếu không sưu tập chắc do cậu thừa tiền”

Nó cười toe: Thanks so much!

- Quay sang Joe, nó hỏi:
- Quà của em đâu?
- Anh tặng rồi mà__ anh chàng tỉnh bơ trả lời
- Hả? Lúc nào? Không quýt à nha!
- Sáng không nhận được bưu phẩm à?
- Hả?

Nó trở mắt ra nhìn Joe. Người gửi quà cho nó đây sao? Nó cứ tưởng anh chàng nào thừa hơi chứ. >”

- Cảm ơn anh. Món quà đáng yêu lắm.
- Em còn nhớ lần đầu mình gặp nhau không?
- Nhớ chứ. Một con nhóc rồi việc và một thằng ku xấc láo.

- “ Thằng cu xác láo” ? Anh đấy à?

- Chứ còn ai vào đây nữa)

.....

- Thực ra món quà anh tặng em là câu trả lời cho những câu hỏi cơ. Từ nay trở về sau cứ tiếp tục hỏi anh như thế nhé?

- Lộ rồi vẫn muốn tiếp tục sao?

- Anh có định giấu đầu mà bảo lộ. Tại em out sớm quá thôi. Mà đương nhiên là anh muốn tiếp tục, thật hạnh phúc khi được giải đáp mọi thắc mắc của em như thế. Nếu được, anh muốn không bao giờ ngừng lại...

Joe nói một hơi, khuôn mặt đang tái đi vì lạnh của anh chàng thoáng ửng hồng.

Nó sống người. Hạnh phúc? Khi giải đáp những thắc mắc ngốc nghếch của nó ư? Joe à, em không muốn phải suy nghĩ nữa đâu...

_____flash back_____

Hà Nội 22/12

- Sắp Giáng sinh rồi. Anh có định đi đâu chưa?

- Chắc anh sẽ ngủ ở nhà thôi

- Không được. Giáng sinh thì phải đi chơi chứ. Ở nhà không thấy vô vị sao? _ Hip thốt lên

- Anh thấy không có gì khác nhau cả. Đâu cũng vậy thôi... _ Phong hờ hững đáp.

- New York...

- Gì cơ? _ Phong nhìn Hip khó hiểu

- Anh đi New York đi_ Cô nhắc lại

Cô không thể tiếp tục thế này nữa. Đã đến lúc cô phải nhìn thẳng vào sự thật ... Anh không yêu cô! Cô không muốn thấy anh như vậy, giống như một cái xác không hồn, chỉ tồn tại chứ không sống...

- A lô?

- Anh cho em địa chỉ của Zin đi?

- Anh tưởng mày yêu con bé Hip chứ? _ lão Zun nói giọng khinh khỉnh.

- Em...

- Tối đến làm giúp anh mấy bản báo cáo...

Công viên Manhattan. Đêm lạnh gió. Nó đang ở “ trái tim của New York”. Chính nó cũng không hiểu nổi nó đang làm gì ở đây trong cái lạnh cắt da cắt thịt này, trên người chỉ mặc một cái áo len và một cái áo khoác mỏng. Nó phì cười khi nghĩ đến viên cảnh tin nóng sốt được đăng trên Nhật báo New York sáng mai “CÔNG VIÊN MANHATTAN_ XÁC CHẾT ĐÊM GIÁNG SINH”.

Gió càng lúc càng thổi mạnh. Nó phân vân không biết có nên tiếp tục đứng đây? Không nghĩ ngợi nhiều, nó vẫy một chiếc taxi.

” Nữ thần tự do.”

.....

“ Kính...coong...Kính...coong...Kính...coong...”

Bấm chuông một hồi lâu mà vẫn không thấy ai ra mở cửa. Con sợ hãi dăng lên trong cậu. Cậu bắt đầu vừa đập cửa ầm ầm vừa gào lên:

- Zin! Zin! Em có trong đó không? Trả lời anh đi...

- Làm cái gì thế hả? Có biết mấy giờ rồi không? Cindy nó ra ngoài từ chiều rồi. Đồ điên”__ bà lão hàng xóm mở cửa, gào lên rồi lại đóng sầm cửa lại.

“ Ra ngoài? Em có thể đi đâu vào giờ này hả Zin?”

Cậu chợt nhớ ra...

—flash back—

- Bây giờ em muốn đi đâu nhất hả nhóc?

- Mỹ.

- Nếu đến Mỹ em sẽ đi những đâu?

- Em cũng không biết. Nhưng chắc chắn em sẽ đến chỗ Nữ thần tự do...”

- Tại sao?

- Đến xem bà có lỗ mũi không...

—end flash back—

- Zin Zin, mày là đồ ngốc! __ nó thở hắt ra.

- Trời lạnh thế này mà ăn mặc phong phanh thế kia thì đúng là ngốc thật.

Nó giật mình quay sang, không tin nổi những gì nó đang nhìn thấy, nó lắp bắp:

- Anh...sao...

Không kịp nói thêm chữ nào nó đã nằm trợn trong vòng tay của người đối diện. Nó nghe thấy tiếng thì thào bên tai:

- Tại sao? Tại sao anh đã sắp không thể chịu đựng được nữa..anh đã sắp bỏ cuộc...tại sao em vẫn không chịu trở về?...”

Cái ôm chặt đến mức nó cảm giác Phong muốn nó trở thành một phần thân thể anh, chặt đến mức nó nghe rõ hơi thở gấp gáp và tiếng tim anh đập dồn dập.

- Buông em ra__ nó khẽ gỡ tay anh ra nhưng nó càng gỡ thì anh càng xiết chặt hơn.

- Không.

- Anh muốn em tắc thở mà chết sao?

- Anh không buông. Nếu anh buông ra, em sẽ lại bỏ chạy. Có chết anh cũng không buông...

Nó muốn đẩy anh ra nhưng lại không nổi... Cái cảm giác vùi mặt vào ngực anh sao mà dễ chịu thế, giọng anh sao mà ấm áp thế...Đường như bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu nhớ nhung đè nén anh đã dồn cả vào cái ôm ấy...

Đang lúng túng không biết phải làm sao thì...

“ Show me you love me

Why did you leave me, all alone..”

Nó đẩy anh ra, lục tìm trong túi xách cái vật đang réo ầm ĩ trong đó.

“ Jen is calling...”

- Cindy nghe máy...

- Cindy...

Nó mới chỉ nghe đến đây thì đầu dây bên kia có tiếng khóc xen lẫn tiếng nấc.

“Cindy sao vậy nhỉ?”

- Jen! Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra vậy?

Jen vẫn tiếp tục khóc. Nó đã bắt đầu hoảng hốt.

- Zin! Ai vậy? _ Phong hỏi

- Yên lặng giùm em! _ nó bịt chặt ống nghe, quay sang anh và gào lên.

Anh tuy hơi sững sờ nhưng cũng không hỏi gì nữa. Nhìn mặt của nó lúc này giống như là nếu anh dám nói thêm một câu nhất định nó sẽ giết anh vậy.

- Jen! Jen! Cậu nói đi! Nói mình nghe, có chuyện gì vậy?

- Mình đang...hức...ở...hức...bệnh viện...hức...

- Bệnh viện? Cậu làm sao?

- Không phải mình...hức...anh Joe...anh ấy...

- Mình tới ngay.

Nó lập tức cúp máy, vẫy một chiếc taxi, Phong đương nhiên cũng theo nó lên xe, nhưng nó chẳng còn để ý nữa...

“ Bệnh viện trung tâm!”

Nó và Phong đến bệnh viện khi đã rạng sáng. Hành lang bệnh viện sâu hun hút. Tiếng bước chân gõ xuống khoảng không gian im ắng và mùi thuốc sát trùng khiến nó thoáng rùng mình.

Jen ngồi bó gối trước cửa phòng phẫu thuật, khóc rầm rức, thỉnh thoảng lại nấc lên. Cô ngược lên, nhìn nó với đôi mắt sưng mọng:

- Cindy! Hức...hu...hu...Anh Joe...

Nó ôm choàng lấy đôi vai bé nhỏ đang không ngừng run lên của Jen, khẽ vỗ về:

- Jen à, có mình ở đây...

.....

“ Cạch..”

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra. Nó và Jen vội chạy đến, dồn dập hỏi:

- Bác sĩ, anh tôi sao rồi?

- Bác sĩ, anh ấy...

- Bác sĩ...

-

Vị bác sĩ già tháo cặp kính, khẽ thở dài, nói:

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch nhưng bị rơi vào tình trạng hôn mê sâu. Chúng tôi đã cố gắng hết sức, có thể tỉnh lại và hồi phục hay không còn phụ thuộc vào ý chí của cậu ấy.

Jen khóc nức lên. Nó phải cố gắng lắm mới giữ được thân hình chỉ chực đổ sập của cô bạn. Dù nó cũng muốn khóc, dù nó cũng đau đớn, nhưng nó biết nó phải mạnh mẽ, nó phải làm chỗ dựa cho Jen...

.....

- Có một vật tôi thấy cậu ấy giữ chặt trong tay. Tôi nghĩ cậu ấy muốn chuyển cho ai đó trong hai cô.

Nó nhận lấy một hộp quà nhỏ từ tay bác sĩ, sững sờ khi thấy trong tấm thiệp đính kèm với món quà vồn vẹn hai chữ: “ Zin Zin” ...

Run run bóc lớp giấy gói bên ngoài, nó mở hộp. Bên trong là một sợi dây chuyền với mặt đá hình trái tim tuyệt đẹp cùng với một tờ giấy được gấp cẩn thận. Nó phải đưa tay lên bịt miệng ngăn tiếng nấc khi đọc những gì được viết bên trong. Một lá thư! Nét chữ gãy gọn quen thuộc của Joe như nhoè đi trước mắt nó. Anh viết bằng...TIẾNG VIỆT!

.....

“ Zin Zin yêu dấu!

Đừng hỏi vì sao anh gọi em là Zin Zin! Bí mật...

Đừng hỏi vì sao anh biết tiếng Việt! Bí mật...

Giáng sinh rồi đó cô bé! Đã cầu nguyện gì chưa?

Trước đây không bao giờ anh tin vào những điều ước. Vậy mà từ khi gặp em, anh đã biết ước rồi đây.

Đừng hỏi anh ước gì! Bí mật....

Giờ thì hãy hỏi anh bí mật là gì đi! Có biết câu trả lời của anh là thế nào không?...

.....Anh yêu em.....

Hãy để anh được ở cạnh em, được không cô bé?

P/S: Anh cứ tặng dây chuyền trước nhé. Sau này, anh sẽ tặng...nhẫn nếu em muốn ^^.

KT: Joe”

.....

- Zin! Em sao vậy?

Tiếng Phong văng vẳng bên tai khiến nó giật mình. Nó đã khụy hẳn xuống từ lúc nào.

Lá thư ngắn của Joe làm cho nó cảm thấy mình là người có lỗi...Nhưng là lỗi gì thì nó cũng không rõ...Phải chăng...lỗi của nó...là ...không thể yêu anh?...Giá như có thể sở hữu trái tim mình một cách toàn diện...Giá như có thể tìm thấy mình trong những giấc mơ...

Một mồi thả mình xuống ghế sofa trong phòng khách, nó chẳng buồn bật điện lên dù trong nhà nó tối mù.

- Sao em không bật điện lên? __ Phong hỏi.

Giờ nó mới nhớ ra sự có mặt của anh. Chuyện của Joe làm nó gần như quên bằng mất cuộc hội ngộ của nó và anh. Nó hỏi, tỏ vẻ lãnh đạm:

- Anh sang đây làm gì?

- Tìm em?

- Tìm em làm gì? __ Nó gất lên__ Chẳng phải em và anh đã nói rõ rồi sao?

- Zin...2 năm trôi qua rồi...anh vẫn tưởng rằng sự quay vòng của trái đất sẽ đưa em trở lại bên cạnh anh...nhưng anh đã lầm, và anh thì không thể chịu đựng nổi nữa. Anh yêu em! Anh không muốn cứ phải tự dối gạt chính mình mãi.

- Híp thế nào rồi? __ nó hỏi một câu chẳng mấy liên quan.

Phong im lặng, chắc anh thất vọng vì nó có vẻ chẳng mấy động lòng . Anh nói:

- Vẫn khỏe! Cô ấy nói anh sang New York tìm em..

- Ra vậy...

Nó đứng dậy đi lên phòng nó ở tầng hai.

- Tầng 3 còn một phòng nữa. Anh lên đó ngủ.

- Zin! Nghe anh nói đã, không phải vì Mỹ nói mà anh...

- Không sao! __ Nó ngắt lời anh rồi tiếp tục bước tiếp.

Nó biết rằng thực sự Phong sang đây là vì nó. Nó thừa nhận rằng cái gọi là lòng của nó đã mềm nhũn ra khi anh ôm nó vào lòng, khi anh nói rằng anh đã sắp không thể đứng vững nổi khi nó vẫn không chịu quay về, khi hơi thở ấm nóng của anh phả không ngừng vào gáy nó. Nó thực sự muốn hét lên để anh biết rằng nó đã hạnh phúc đến thế nào khi anh đang ở đây, thực sự rất muốn...Nhưng...lúc này, Joe cần nó hơn anh!

Đã một tuần trôi qua, Joe vẫn chưa có dấu hiệu muốn tỉnh dậy. Jen thì gần như chuyển hẳn vào bệnh viện, chỉ về nhà ngày một lần để tắm rửa và ăn uống. Cô bạn thường ngày vẫn tươi tắn là vậy mà giờ trông ủ rũ và thiếu sức sống. Thiếu Joe, Jen gầy đi trông thấy, đến nỗi nó phải gất lên:

- Jen! Cậu gầy quá. Cậu về nhà ngủ một giấc đi. Mình sẽ ở đây với anh Joe.

- Nhưng...

- Không nhưng nhì gì hết! Cậu về nhà đi. Nếu không anh ấy có tỉnh dậy cũng sẽ không nhận ra cậu đâu.

- Vậy...cảm ơn...

- Uhm, về ngay không thì bảo? __ nó nạt.

- Cảm ơn...

Cánh cửa phòng bệnh khép lại, tiếng bước chân của Jen nhỏ dần rồi im hẳn. Nó nhìn Joe, đôi mắt nhắm nghiền, làn da nhợt nhạt của anh làm nó thấy quặn thắt. Xiết nhẹ tay anh, nó khẽ nói:

- Em xin lỗi, Joey...

Nước mắt liên tục trào ra. Một chiếc khăn giấy khẽ chạm vào đuôi mắt nó khiến nó giật mình.

- Để anh lau nước mắt cho em, có được không?

Nó ngỡ ngàng nhìn anh một lúc lâu, rồi khẽ gỡ chiếc khăn giấy ra khỏi tay anh, thì thầm:

- Em tự làm được. Anh cứ về nhà trước đi...

- Anh muốn ở lại cùng em.

- Không cần đâu, thật đấy. Chìa khoá em để ở dưới chậu bách hợp trước cửa ấy.

- Vậy, anh về nhé. Tối anh sẽ mang cơm vào cho em.

- Cảm ơn anh.

Phong đi rồi, nó khẽ thở dài. Tại sao thói đời trở trêu, chẳng thể nào cho nó một cơ hội trọn vẹn? Tại sao cứ phải hành hạ nó, tại sao lại để mọi người phải tổn thương vì nó? Tại sao...

Những ngón tay của Joe đang nằm trong tay nó khẽ cựa quậy. Nó vội ngẩng lên nhìn. Joe dần dần mở mắt một cách khó nhọc.

- Cindy...

- Anh tỉnh rồi...tỉnh rồi....Bác sĩ! Bác sĩ...

Chẳng thể nào tả nổi niềm vui khôn xiết của nó và Jen. Lúc tận mắt nhìn thấy Joe đã tỉnh, Jen đã nhảy cẫng lên ôm chầm lấy nó, nước mắt tèm lem mà không nói nên lời.

Joe tuy đã tỉnh nhưng bác sĩ nói phải nằm viện thêm để tiện theo dõi. Phong vẫn đều đặn theo nó vào thăm Joe dù nó nói là không cần thiết. Anh tuyệt nhiên không hỏi nó Joe là ai và nó thầm cảm ơn anh vì điều đó. Thật khó có thể nói rõ cho anh mối quan hệ giữa nó và Joe, hơn nữa nó cũng không muốn nói. Joe với nó không phải là một người bạn bình thường mà là một người bạn đặc biệt, nó coi Joe như một ông anh trai thực sự, còn nó đối với Joe thì... Có lẽ Phong cũng đã lỡ mớ đoán ra tình cảm của Joe dành cho nó...

1 tuần sau

- Cindy! Sao em không đeo?

- Đeo gì cơ ạ? _nó hỏi

- Sợi dây chuyền anh tặng.

Joe đột ngột nhắc đến sợi dây khiến nó lúng túng...

- Em...em...

Nó ngược nhìn Phong. Anh hiểu ý nên lảng lạng ra khỏi phòng.

- Em ...nghĩ sao? _ Joe đáp ứng, đôi tai dần chuyển sang đỏ lựng.

- Em...

- Là anh chàng đó à?

- Dạ?

- Người được đính kèm biểu tượng sweet heart trong friendlist của em?

- Anh...sao anh biết?

- Anh xin lỗi...

- Anh ăn cắp pass hòm thư của em?

Joe không nói gì mà chỉ gật đầu. Nó cũng không nói thêm gì nữa.

.....

- Anh còn cơ hội không?

- Joe à...em...em không biết...

- Anh hiểu...anh chờ được...

- Em xin lỗi...

- Anh hiểu mà.

Ánh mắt chân thành của Joe làm nó thấy tim nó như bị đè nặng, cảm giác day dứt không yên khiến nó thấy khó chịu, thực sự nó không biết phải làm sao nữa...

Bữa tối diễn ra trong không khí căng thẳng hết sức. Phong và nó đều không nói gì, chỉ lặng lẽ ăn, lặng lẽ dọn dẹp...

Đột nhiên Phong lên tiếng khi nó đang thu hồi nốt số bát đĩa để cho vào bồn rửa:

- Mai anh sẽ về nước... Đã book vé máy bay rồi. Chuyến 9h sáng.

- Uh..uhm...vậy à?

- Em có ra sân bay tiễn anh không?

- Chắc không được đâu anh, mai em vào thăm Joe.

- Uhm...vậy cũng tốt..

Anh không nói gì nữa mà lặng lẽ bước lên lầu. Nó cắn răng nhưng nước mắt vẫn rơi xuống những chiếc bát trong bồn rửa tạo nên những tiếng lách tách buồn bã...

Sáng hôm sau như thường lệ nó vào thăm Joe. Đến nơi thì thấy Joe và Jen đang thu dọn đồ đạc. Nó ngạc nhiên hỏi:

- Hai người làm gì vậy?

- Xuất viện! Bộ ở mãi trong này sao?__ Joe cười toe.

- Thế mà không báo cho em. Vào muộn một tí thì chắc giờ đang đứng chờ ra trong cái phòng này mà chả hiểu gì rồi...__ nó nói giọng trách móc.

- Rồi mà, anh xin lỗi. Mà...anh chàng kia đâu rồi? Sao hôm nay không vào cùng em?__ Joe hỏi.

- Anh ấy...hôm nay anh ấy về Việt Nam__ nó chùng giọng.

- Vậy sao?

- Vâng.

Nó nói, giọng run run, mặt cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng tim nó đã lách tách tiếng võ...

- Em không giữ cậu ấy lại sao?

- Em không thể...Phong có cuộc sống riêng của anh ấy..Em đã lựa chọn bước ra thì không thể khuấy động một lần nữa đáng lẽ ra phải yên bình của anh ấy...

- Em sai rồi Cindy...__ Joe ngắt lời nó.

- Sao? __ nó tròn mắt nhìn Joe, thực sự không hiểu anh đang nói gì.

- Em đã sai. Em để cậu ấy đi đâu phải là đã trả lại cuộc sống yên bình cho cậu ấy! Cuộc sống của cậu ấy...sẽ “yên bình” một cách trọn vẹn chỉ khi có em trong đó thôi. Em rời bỏ cậu ấy, vô tình đã lại một lần nữa làm cậu ấy tổn thương rồi...

- Em...em...

- Cậu ấy đi chuyến mấy giờ?

- 9h.

- Bây giờ là 8h5', vẫn kịp đấy__ Joe mỉm cười.

- Hử?

- Còn hử hả gì nữa, đi mau đi.__ Joe khoát tay.

Nó lưỡng lự một lúc, rồi chạy như bay ra khỏi phòng, còn không chào Joe và Jen câu nào nữa. Nó đã quyết định rồi, nó không thể rời xa anh một lần nữa, không thể để tuột mất anh thêm một lần nào nữa...Nó gọi taxi, cuống quýt nói:

- Sân bay...sân bay...

Nhanh lên bác tài ơi...

- Anh hai, sao anh lại để Cindy đi tìm anh ta?

Joe chỉ mỉm cười không nói gì.

- Anh hai...

-.....

- Em thật không thể hiểu nổi anh nữa.

- Jen à...anh không muốn nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ mệt mỏi của cô ấy nữa. Anh muốn thấy cô ấy lúc nào cũng tươi cười...ngọc trai thì phải ở đúng chỗ của ngọc trai thì mới sáng bóng được, Jen ạ!

Sân bay đông nghịt người, biết tìm anh thế nào đây?

Nó hùng hục chạy như một con điên giữa sân bay, mồm lẩm bẩm bài hát “ The wind of the love” . Lúc này mà vẫn còn tâm trạng để hát thì thật không thể hiểu nổi nó là thể loại người gì nữa =.”. Đã hát đi hát lại nhiều lần lắm rồi mà nó vẫn không tìm thấy anh. Nó rướn người nhảy như con chơi chơi giữa dòng người đông đúc để có thể nhìn thấy cái dáng dong dỏng cao quen thuộc....thất vọng nào nề....

Đưa tay lên xem đồng hồ, 9h5’ rồi...máy bay cất cánh rồi...Chẳng lẽ số phận quyết không thể cho nó thêm một cơ hội hay sao? Nó biết, dù có thế nó sẽ gặp lại anh ở Việt Nam, nó cũng không thể tự cho mình cơ hội nữa...Nếu không phải lần này...thì sẽ là...không bao giờ...

“

.....Now or never.....

.....”

Câu cuối cùng của bài hát bật ra khỏi cổ họng nó, nghẹn đắng! Now or never....

Nó thất thủ đi ra khỏi sân bay, gió từng đợt tấp vào mặt, lạnh buốt! Như vậy...có nghĩa là...NEVER!

Nước mắt lại lăn rơi....Biết đến bao giờ những cơn gió mới thôi làm đau nó đây?...

.....

Nó đi bộ lang thang khắp thành phố đến chiều tối mới về. Một mẻ, lạnh giá, nhưng có hề gì với cơn đau sâu thẳm được giấu sau đôi mắt nó đâu...

“ Cạch”

Ủa, sao cửa lại không khoá nhỉ?

- Em về muộn thế? _ Tiếng nói từ trong bếp vọng ra.

Nó không thể tin vào tai mình nữa. Tiếng của anh!

Nó không thèm cởi giày mà chạy thẳng vào bếp để kiểm chứng. Đúng là anh! Anh bằng xương bằng thịt đang đứng ngay trước mặt nó, đang pha cà phê...

Nước mắt lại rơi...

- Kìa, em làm sao thế? Anh chưa đi làm em khó chịu đến thế cơ à? _ Anh tiến về phía nó, giọng giận dỗi.

Nó lắc đầu quầy quậy, lao đến ôm chầm lấy anh, miệng gào tướng lên:

- ĐỒ NGỐC!

Phong vòng tay ôm lấy nó, không nói gì mà chỉ mỉm cười. Như vậy...tức là...NOW!

- Anh quên...vé máy bay ở chỗ em... _ Anh gãi đầu cười hì hì.

-.....

- Lần này em về với anh chứ?

-.....

- Này, Zin! Zin!

Nó chỉ chăm chú ngắm anh nên chẳng biết anh đang nói gì nữa mà chỉ ứ ớ:

- Ơ...gì ạ?

- Lần này em về với anh chứ?

Nó lắc đầu lia lịa:

- KHÔNG ĐƯỢC!

- Tại sao? _ Phong nhú mày _ Lại Joe à?

- Anh đừng có nói lung tung, về bây giờ để 2 năm rưỡi của em uổng phí à? Anh cứ về trước đi, em sẽ về khi kết thúc chương trình học.

- Hứa chứ? Anh nghi lắm.

- Em hứa!

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-cua-gio>